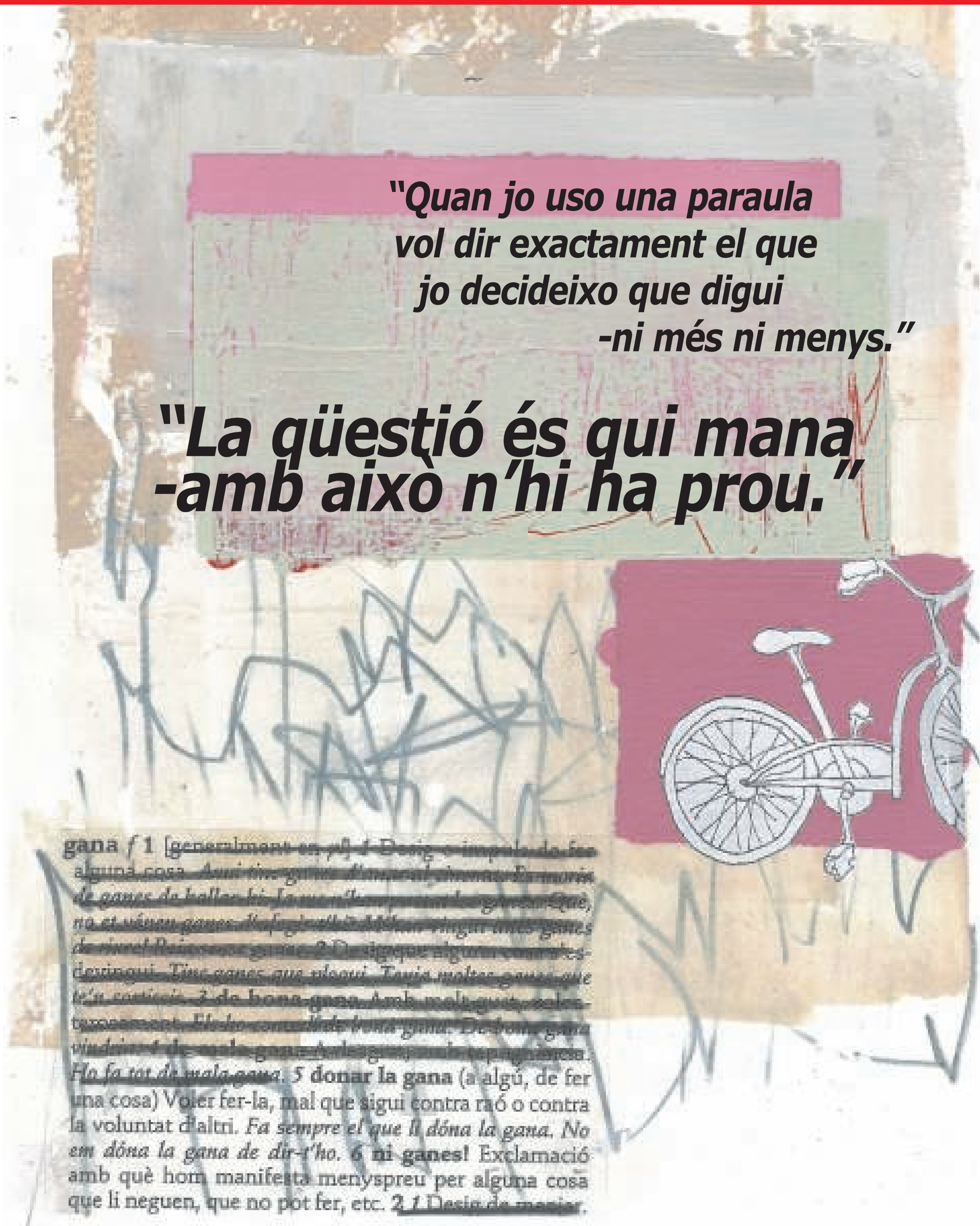
CGT Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Setembre 2008 • número 100 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

"Quan jo uso una paraula vol dir exactament el que jo decideixo que digui -ni més ni menys."

"La qüestió és qui mana -amb això n'hi ha prou."

Muntatge: **Patrícia Carles**

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

C/ Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladcans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5. 08191 Rubí -
flcgt_rubi@hotmail.com.Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59. 08201 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com. Tel./fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Al 'Catalunya' li queden quatre dies...

Fa uns mesos, en un bar del Raval de Barcelona freqüentat per activistes del moviment llibertari, un destacat militant de la CGT amb responsabilitats orgàniques en una federació local del sindicat, deixava anar aquesta frase en una conversa amb altres companys llibertaris que s'interessaven per la revista de la CGT de Catalunya: "al "Catalunya" li queden quatre dies..."

Treure cada mes de forma totalment voluntarista i voluntària el "Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya que en aquesta època actual arriba aquest mes de setembre de 2008 al número 100, considerem que és tot un èxit, en el context actual.

Aconseguir que cada mes una publicació llibertària i anarcosindicalista arribi als afiliats i afiliades del sindicat i a col·lectius, associacions, moviments socials i biblioteques de tota Catalunya, suposa un important repte per a les persones que en el marc del Col·lectiu Catalunya donem forma a aquesta publicació, que vol ser i és una eina per a la informació alternativa i per a la transformació social.

Som conscients de les dificultats que comporta avui en dia confeccionar i difondre, en paper i a internet, una publicació i un projecte comunicatiu d'aquest tipus, que també inclou el web de la CGT de Catalunya, per això, comentaris com l'anteriorment esmentat, provinents de l'interior del sindicat, ens dolen profundament. Tenim molt clar des del primer dia que estem realitzant una publicació per a tota la CGT i en benefici de tota la CGT, i ho remarcarem les vegades que faci falta, una publicació que contribueixi a consolidar l'organització, a difondre les seves propostes, a facilitar la comunicació i la col·laboració amb altres projectes comunicatius i moviments socials, a analitzar i reflexionar sobre la realitat que ens envolta, en el marc d'un moviment llibertari inserit plenament en la realitat social.

Sempre hem estat oberts a la crítica constructiva i a les opinions de federacions, sindicats i afiliats o afiliades. No tenim el patrimoni en exclusiva de res ni ens creiem en possessió de la perfecció i de la veritat absolutes. Des del primer dia, hem intentat obrir la publicació a totes les realitats existents a dins del sindicat, a tots els ens confederals, a tothom que vulgués col·laborar-hi d'una forma o altra.

Malauradament, determinats sectors del sindicat, minoritaris però actius, ens han tancat totes les portes, han optat per carregar-se el projecte actual del "Catalunya", s'han negat a escriure-hi, han portat i segueixen portant a terme una tasca de boicot a diferents nivells, o simplement ens ignoren, ignoren la revista del seu propi sindicat. És l'actitud d'aquells que enlloc de construir una organització per a la transformació social, es dediquen a construir el seu propi 'xiringuito', sota la falsa aparença de defensa de la ideologia anarquista, en realitat d'una particular visió d'aquesta, una mena d''anarcogarrulisme', per definir-lo d'una forma mínimament comprensible.

Siguem clars, estem en un camí de no tornada, la CGT només té sentit si aconsegueix ser una eina oberta a les realitats socials, una eina util per canviar aquesta societat que ens ha tocat viure. La dinàmica quotidina de manteniment del 'xiringuito' particular que alguns practiquen en aquesta casa no porta a enlloc.

Des del Col·lectiu Catalunya seguirem, mentre la majoria del sindicat així ho consideri oportú amb el seu suport, intentant renovar el pensament llibertari, intentant consolidar espais de comunicació alternativa, intentant donar a conèixer la CGT, per aconseguir transformar la societat.

Dediquem aquests 100 números a totes aquelles persones que d'una forma o altra han col·laborat amb nosaltres i ens han ajudat a tirar endavant dia a dia.

Agurrej

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** CEAS-Sàhara, Amadeu Casellas, Blanca Rivas, Josep Manel Busqueta, David Fernández, Laia Alsina, Josep Maria Yago, Octavio Alberola, Plataforma per la Llengua, Miquel-Dídac Piñero, Joan-Tomàs Sabaté, Ricard Vilaregut, Laia Altarriba, Elsud.org, Jaume Fortuño, Mariona Parra, Bruno Baltueña, Vicent Martínez, Noam Chomsky, Tanquem les Nuclears, Som lo que Sembrem, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Ariadna Nieto, Dídac Salau i Michelle López. **Il·lustracions:** Manolito Rastamán (pòster), Patrícia Carles (potada). **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat**

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dimecres 20 d'agost del 2008.

"Jo sóc fill de família molt humil, tan humil que d'una cortina vella una samarreta en feren. Vermella. D'ençà d'aquesta samarreta no he pogut caminar ja per la dreta."

"La samarreta", d'Ovidi Montllor

REPORTATGE

Arribar al número cent del 'Catalunya' corrobora la màxima que diu que sense esforç col·lectiu cap canvi no és possible

L'espai contrainformatiu català cada cop és més extens, crític i arriba a més gent

DE LA CONTRAINFORMACIÓ AL PERIODISME CIUTADÀ

Algunes alternatives a la crisi dels mitjans de comunicació tradicionals

Vicent Martínez

CATALUNYA

Catalunya!

Els nostres artillers han obligat d'enmudir les peces facciosas al sector d'Oviedo

EL DIA

La informació alternativa, la informació crítica, la contrainformació, els mitjans lliures, els mitjans comunitaris o el periodisme ciutadà són alguns dels noms que rep aquell tipus de periodisme o mitjans de comunicació que parteixen de la iniciativa privada ni de la institucional sinó de la societat civil, els moviments socials i dels ciutadans que creen plataformes per exercir el seu dret a la llibertat d'expressió. Un dels factors de naixement d'aquests mitjans està en la fallida dels mitjans de comunicació convencionals a l'hora de representar determinades realitats que queden excloses en els seus espais.

El que els caracteritza és la voluntat d'innovar en la gestió dels mitjans en els temes abordats i en el tractament informatiu que es fa d'aquests. La majoria intenten un tipus de gestió més horitzontal, altres volen tenir una agenda de temes propis que desenvolupar a part del que dictaminen els mitjans de comunicació hegemònics o són portaveus d'una associació o esdevenen un espai on acollir diferents sensibilitats polítiques, socials o culturals. Un altre fet que els uneix, a part d'una voluntat crítica amb el sistema polític i econòmic i del sistema mediàtic establert, és que són entitats sense afany de lucre: siguen cooperatives, associacions o ONG.

Per a Víctor Guillamon, de l'Assemblea de la Comunicació Social de Catalunya (ACS), un mitjà ciutadà es defineix per una qüestió de gestió i d'accés. "Entenem que en els mitjans lliures la població té accés a la programació, a la gestió i a la producció". L'ACS defineix el model de tercer sector (ni píblic-institucional, ni privat-comercial) com a públic però no institucional", indica Guillamon. "Els continguts són secundaris; el que compta és qui els aporta i com. En cas contrari, s'estaria reproduint una mena de negatiu dels mitjans convencionals", conclou. Per ell el fomamental és qui gestiona el teu mitjà i de qui depens "si depens de grups empresarials, informaràs d'allò que els interessa, si depens de la gent i ella s'apropia del teu canal, ella mateixa informarà del que vulgui", assenyala. Tot i això, també indica que els continguts seran per força diferents als dels mitjans convencionals, "ja que si dónes a la gent l'accés a la programació i a la producció, no en sortirà una línia, sinó moltes, i això és el que pretenem". Afegeix que el fet que no hi hagi afany de lucre és important, "però tampoc en té la Fundació La Caixa i no ens sentim al mateix calaix". Des de "Diagonal Periódico", José David Carracedo, ens indica que "funcionem per assemblea, i tot i que hi ha responsabilitats, aquestes van rotant, perquè ningú és imprescindible però tots som necessaris".

Ones lliures

El moviment de les ràdios lliures va nàixer durant els anys 80 i ara està consolidat arreu de l'Estat i ja n'hi ha de molt veteranes com Ràdio Contrabanda a Barcelona o Ràdio Klara a València. A Catalunya, l'Assemblea per la Comunicació Social, lluita per reconeixement dels mitjans d'informació comunitaris i critiquen que l'actual sistema mediàtic ja que aquest "només deixa espai per a mitjans públics, controlats pels partits polítics, o mitjans privats comercials, controlats per uns pocs grups empresarials", afirmen al seu web. Per això ells volen assolir un nou marc que deixi espai "per a formes de comunicació col·lectives, comunitàries, on la ciutadania no siga només audiència o consumidors passius, sinó que puga intervenir en la propietat, la gestió i la creació de mitjans propis", indiquen al seu web.

La legislació catalana reconeix l'existència de mitjans sense afany de lucre (art. 70 de la llei 22/2005) i que se n'ha de reservar una quota en l'espai radioelèctric, "però no es desenvolupa amb un reglament, cosa que fa que ens facin un expedient de tancament perquè no es pot emetre sense llicència amb multes entre 60.000 i 1.000.000 d'euros", indica Guillamon. Per tant, hi hauria d'haver una reserva d'espai radioelèctric per a entitats sense afany de lucre; "però, com que cap reglament específic estipula com es reparteixen les freqüències, no ens les poden atribuir", in-

continua a la pàgina 4 >

100 motius d'alegria i esperança

Bruno Valtueña Sánchez,
secretari general de la CGT de Catalunya

Aquest mes de setembre de 2008 apareix un nou exemplar del "Catalunya", és el número 100.

Que l'òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya continuï arribant cada mes a les nostres mans ha de ser motiu de satisfacció per a tots els qui estem en la Confederació. Sense l'esforç i treball del Col·lectiu Catalunya i dels qui col·laboren amb les seves aportacions no podríem celebrar aquest número 100. Des d'aquestes línies, vull expressar el meu més sincer agraïment a l'esforç de tots els qui fan realitat que la publicació surti al carrer i arribi a les nostres mans.

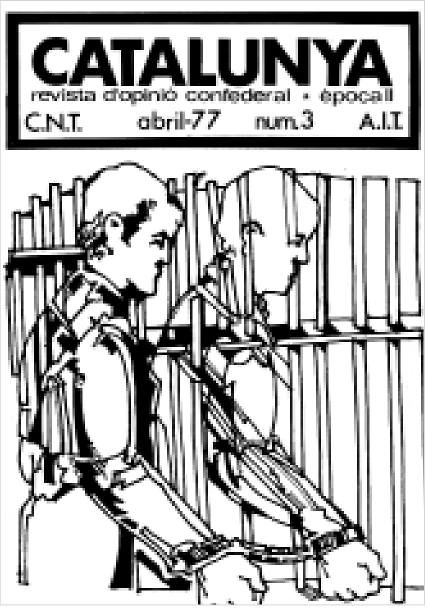
No és exagerat dir que el "Catalunya" representa un oasi llibertari en el desert mediàtic en què s'ha convertit el periodisme que la classe dominant que dissenya en el món actual. De les seves aigües transparents ens arriba la informació de lluites i conflictes que els treballadors i treballadores realitzem, ens arriba la veu rebel que denuncia les injustícies (de gènere, immigració, conflictes bèl·lics,..), es fa eco de les reflexions que lliurement els col·laboradors hi aporten.

A més, és una eina útil per a la informació interna de la Confederació i per a la projecció externa de la CGT a la societat de Catalunya.

Aprofito aquesta ocasió per a animar tots i totes a divulgar aquesta eina d'informació que tenim, allà on estiguem les afiliades i afiliats de la CGT, en els centres de treball, en el carrer, en el barri, d'aquesta manera les nostres idees anarcosindicalistes i l'esforç dels qui fan realitat el "Catalunya" arribaran a la societat. D'aquesta manera, el "Catalunya" es consolidarà encara més com un mitjà d'expressió que es fa escoltar en la societat catalana.

Per finalitzar, només em queda felicitar i donar l'enhorabona als qui utilitzen la paraula escrita i fan camí en caminar.

> ve de la pàgina 3

dica Guillamon que afegeix que, en aquest sentit, la limitació és de voluntat política.

Des de Ràdio Contrabanda, critiquen la Llei de l'Audiovisual d'àmbit estatal que no contempla l'existència de les ràdios i televisions lliures o comunitàries i sense afany de lucre. Actualment, ja tenen normatives per a aquest tipus de ràdios diferents països europeus o els EUA, que reconeixen obertament els mitjans comunitaris. "Amb l'aparició de la televisió digital terrestre, les possibilitats de més canals se les han repartit les emissores comercials, els grans monopolis, i les televisions públiques, però no hi ha pogut participar els mitjans més propers als ciutadans i sense afany de lucre, afirma Àngel Fernández, membre de Ràdio Contrabanda.

"Preferim parlar de mitjans populars, mitjans de la gent en contraposició als que fan partits i empreses. Rebutgem adjectius com alternatiu o contrainformació perquè té unes connotacions marginals i molt marcades ideològicament", indica Nel·lo Martínez, membre de Pluràlia TV, una de les televisions ciutadanes que funciona al País Valencià. Tot i això considera que és evident que "fem una informació diferent a la convencional i crítica. Ens fiquem als assumptes que els grans mitjans no toquen, tractem temes propers a la gent i als seus problemes". Fernàndez opina que "la contrainformació comet el mateix pecat d'allò que critica- i afegeix- el que cal és informació crítica i objectiva al marge de bàndols. El concepte de contrainformació pot arribar a ser fins i tot contraproduent perquè es concep com un camp de batalla on cadascú salva els seus". Per al membre de Contrabanda, els noms de contrainformació i informació lliure o alternativa són etiquetes que serveixen per crear la identitat de la gent que fa aquestes coses però no transformen res, "perquè fan el mateix tipus de periodisme propagandístic però d'un altre bàndol", conclou Fernández.

Professionalització o voluntariat

Aquest és un debat sense cloure en el qual hi juguen a favor i en contra diferents consideracions: la professionalització garanteix l'estabilitat del producte i dels continguts, però el voluntarisme qualla millor amb els principis més alternatius i de connexió amb els ciutadans. Els principals problemes d'aquests mitjans són els daltabaixos participatius que molts cops depenen de la voluntat de la gent i del seu temps lliure. Per això, alguns mitjans com "Diagonal" s'ha plantejat la professionalització, que pot generar dificultats econòmiques derivades dels costos de manteniment o els pagaments a professionals. "En el «Diagonal» existeix un 'nucli dur' d'onze persones a dedicació plena la disponibilitat de les quals permet garantir tasques mínimes de funcionament (distribució, publicitat, subscripcions, promoció, maquetació...). Amb un nivell menor de compromís temporal trobem uns vint persones més", indica José David Carracedo. Que hi haja professionals garanteix la qualitat i la continuïtat del producte, però els voluntaris garanteixen un contacte directe amb la societat civil i la seva participació directa forma part del dret de tota persona a expressar la seva opinió en els mitjans de comunicació.

Finançament

El finançament també és un dels debats que més es repeteix en les publicacions i emissores lliures: algunes opten per emetre publicitat de comerços alternatius o economia social, altres accepten subvencions, o bé només es financen per les quotes dels socis o les diferents activitats (festes, concerts o venda de samarretes, etc.) que realitzen. Un tema complex perquè per una banda sempre existeix el temor que la publicitat o les subvencions condicionen la línia editorial, per això s'opta per l'economia social i les botigues alternatives. En aquest sentit, molts opten per permetre la publicitat però selectivament: ni de multinacionals ni d'explotadors, ni de gent que vulgui condicionar la línia editorial. "Nosaltres defensem que la publicitat sigui només d'empreses del tercer sector (sense afany de lucre). Evidentment, si jo visc de la publicitat de Repsol, m'estic limitant en el que informaré d'aquesta empresa", diu Guillamon de l'ACS.

Amb tot, per als qui opten per no tenir publicitat, les activitats per mantenir els mitjans tampoc no són suficients. En aquest cas, les subscripcions o quotes també són vies alternatives, però limitades, per garantir la continuïtat del mitjà, tot i que res impedeix una combinació de totes les formes. Així, mentre que a "Diagonal" es financen a partir dels 3.700 subscriptors i la publicitat (limitada), a Contrabanda no es paga ningú, tothom és voluntari. "En el nostre cas és un principi d'autogestió radical, en altres períodes s'acceptaven subvencions, però ara no. No volem dependre de ningú, ens financem a partir de les quotes dels socis i també per concerts, samarretes i altres activitats", afirma Fernández.

Com arribar al gran públic?

"Diagonal" vol representar la realitat que representen els moviments socials: per una banda de denúncia de les injústicies i per una altra de la satisfacció de lluites guanyades.

"El nostre objectiu és trencar amb la barrera de la informació alternativa i aconseguir arribar a un públic ampli a partir de la seriositat de continguts, d'una proposta de disseny trencadora, i de cura en la part gràfica", indica José David Carracedo, membre de "Diagonal", editat a Madrid.

"Utilitzen llicència Creative Commons. Això facilita la reproducció de continguts. Apostem pel paper, però també pengem tots els nostres continguts gratuïtament a la xarxa coincidint amb la sortida a la venda del periòdic. A Madrid tenim distribució a quioscos de premsa, però resulta bastant costós. Es menja el 50% del preu de venda. Les xarxes alternatives (locals sindicals, cases okupades, centres socials, asociacions de veïns) són més rendibles però els quioscos són una aposta política, ser accessibles al gran públic. On no podem garantir una publicitat sostinguda, no té sentit la distribució en quioscos. Per ara, només la tenim a Madrid, encara que estem estudiant Aragó i Cantàbria on ja existeixen versions del "Diagonal"".

"En el nostre cas, el problema és de falta de cobertura, a més que ens cal afinar el lenguatge amb què arribem a la gent", afirma Víctor.

Participació.....?

"Hem treballat publicant 'separates' que han elaborat altres moviments socials i estem treballant en la viabilitat dels fòrums i d'altres eines del web i de cara a l'any vinent volem explorar com integrar el potencial d'aquest "accionariat popular" que són els subscriptors, en les apostes i decisions d'aquest projecte de comunicació", afirma Carracedo.

Nel·lo Martínez diu que per una banda funcionem com una productora audiovisual a l'ús, "fem pàgines web i webt tv, pàgines web on el vídeo és el protagonista, això ens serveix per finançar Pluràlia TV per fer material lliure de drets amb continguts socials. A l'octubre, tenim previst presentar una eina informàtica, una plataforma tecnològica de tv per internet multimèdia que serà de vídeos a la carta i que podrà ser gestionada de manera autònoma per entitats socials… per tal que sigui un espai de producció audiovisual alternativa. Hem detectat problemes de formació i de deficients eines tecnològiques. Que Pluràlia serveixi de plataforma de materials audiovisuals alternatius".

Definicions obertes

Des de Rebelión.org consideren que no hi ha un terme o una definició tancada, ells treballen per oferir informació diferent als mitjans convencionals i amb altres prioritats. I això comença amb la selecció que es fa de les notícies. I en sistema de gestió del mitjà. "Ens definim com una mitjà d'esquerres i de pensament dissident amb el neoliberalisme que donem cabuda als diferents moviments socials. Treballem amb una agenda de temes diferenciada"

Rebelion és una pàgina web d'esquerres creada fa 12 anys a partir de la militància de diverses persones vinculades al periodisme a partir de la plataforma d'internet: "mantenir aquest web és un treball assequible per a un grup de 20 persones i en el qual el finançament es resol a partir d'un baix cost del producte".

Les seves possibilitats d'expansió es medeixen a partir de la col·laboració amb mitjans convencionals i alternatius.

"Rebem crítiques que diuen que fem un format massa intel·lectual però és que no volem caure ni en les informacions simplistes ni en els pamflets, per això demanem articles treballats i fonamentats. I tampoc renuncien a l'article periodístic que contrasta fonts".

'Catalunya', una experiència periodística

Ferran Aisa

catalunya

• tornem !

Catalunya

CGT

Actualitat Sindical

ÉS POSSIBLE UNA ALTERNATIVA SINDICAL AMB UN MODEL ANTIAUTORITARI?

"Catalunya" és la continuació genuïna de la històrica capçalera creada pel Comitè Regional de la CNT, que va començar a sortir el 22 de febrer de 1937. Era el diari del vespre de la Confederació Regional Catalana, el qual féu servir la infraestructura tècnica de "La Veu de Catalunya" i va recórrer a periodistes de "L'Instant". Tots dos diaris, propietat de la Lliga de Cambó, havien estat incautats per la CNT el juliol del 1936.

"Catalunya" fou deficitari des dels seus inicis, ja que va començar fent una tirada de 12.500 exemplars, poc després en llençava 3.000 i, definitivament, va quedar estabilitzat en els 2.000. "Catalunya" va desaparèixer el maig del 1938, després d'haver publicat uns 300 números. Malgrat la seva curta durada, ha estat sovintment recordat i reivindicat pels anarcosindicalistes catalans. A les seves planes hi van escriure Joan Peiró, Joan Ferrer, Ricard Mestres, J. J. Domènech, Federico Urales, Marianet, Federica Montseny, Josep Viadiu, Josep Mas Gomeri...

L'edició d'un periòdic en català era una vella reivindicació d'anarquistes com Felip Cortiella que, fins i tot, l'any 1917 hi havia proposat, en un Ple de la Confederació Regional de Catalunya, convertir "Solidaridad Obrera" en un periòdic exclusivament de llengua catalana. La proposta realitzada per Cortiella no va prosperar, tan sols Salvador Seguí va fer costat a mitges a Cortiella, proposant que la "Soli" fos bilingüe. Àngel Pestaña, aleshores director, i altres militants confederals ho van impedir. La "Soli" va continuant sortint només en castellà. Aquesta era l'única llengua acceptada per l'organització confederal com a vehicle d'expressió de les principals publicacions. Malgrat això, hi hagué algun butlletí intern de sindicat o de Federació Local que sí feia servir la llengua catalana encara que fos de manera parcial. Per tant, l'aparició en plena guerra d'un diari cenetista en català fou tot un repte, sobretot com va dir Jacinto Toryho (director de la "Soli"), era un pas important vers la normalització d'una societat bilingüe. Era també un suport al catalanisme que no veia amb bons ulls que la CNT catalana només s'expressés en castellà. Però la manca d'èxit va aconseguir que "Catalunya" desaparegués abans que la guerra s'acabés.

Els cenetistes exiliats van publicar "Solidaridad Obrera", "CNT", etc., però mai no van recórrer a l'emblemàtica capçalera del "Catalunya", això sí, el C. R. de la CNT a París va promoure un setmanari en llengua catalana, "Terra Lliure", que va dirigir durant molts anys Roc Llop.

La reconstrucció de la CNT, el febrer del 1976, va significar també el retorn de les velles capçaleres anarcosindicalistes: "Soli", "CNT", "Catalunya", etc. La nova etapa del "Catalunya" s'inicia l'octubre del 1976, amb el subtítol de "Revista d'opinió confederal".

D'aquesta segona època en van sortir quatre números, en una mida reduïda a quart. En el primer número, els articles són signats tan sols amb el nom propi (Pere, Llorenç, Ferran), a la pàgina central hi ha reproduït el poema de Joan Salvat-Papasseit "Columna vertebral: Sageta de Foc". En els següents números -la revista va durar fins al maig del 1937- s'inclouen articles de tema laboral, presons, l'Escola Moderna, míting de Mataró, eleccions generals... L'editorial del número 1, deia: "Catalunya surt a la llum inspirada en els corrents llibertaris i federalistes –essència genuïna de la CNT- i ve per defensar en la nostra pròpia llengua els principis de la llibertat i la igualtat més absolutes. Ho fem així, com en la primera època, 1937, perquè sentim la necessitat d'una publicació en català que interpreti amb la fidelitat més senzilla els problemes dels treballadors que vivim a Catalunya. "Catalunya" saluda fraternalment a tots els oprimits i es posa al seu costat, oferint-los les seves pàgines, en la lluita per la llibertat".

La reorganització i legalització de la CNT va significar la desaparició momentània del "Catalunya", ja que el nou Comitè Regional va donar prioritat a convertir la "Soli" en un periòdic quinzenal. L'any 1978 hi retornava com a full dins de "Solidaridad Obrera", però amb numeració pròpia i subtitulant-se "Òrgan de la Confederació Nacional del Treball". L'equip de redacció que dirigia Ramon Barnils fou l'encarregat de posar-lo en marxa, essent Josep Serra Estruch el seu coordinador.

El maig del 1979 vaig ésser convocat pel Comitè Regional, com a membre de la comissió de premsa de la Federació Local, a una reunió per formar la nova redacció de la "Soli", entre els companys hi havia Gerard Jacas i Josep Alemany, els quals vam defensar la continuïtat del "Catalunya". A la nova etapa de la "Soli", la llengua catalana va continuar tenint, doncs, el seu espai al "Catalunya". El full inclòs dins del periòdic confederal fou coordinat per nosaltres tres. El limitat espai del "Catalunya", tan sols una plana, semblava més una de secció cultural que no pas un periòdic autònom amb número i data propi. Quan els nous redactors ens vam fer responsables del "Catalunya", ja anava pel número dotze. Entre els col·laboradors, a més dels citats companys, hi hagué també Miquel-Dídac Piñero, Josep Serra Estruch, Ricard Vargas-Golarons, Joan Busquets, Lluís Correal, Santi Vilanova, Vicenç Soler... L'aventura del "Catalunya" va durar, aproximadament, fins al juliol del 1980, posteriorment va sortir, esporàdicament, alguna vegada més, però ja com una pàgina més de la "Soli", sense data ni numeració.

L'escissió confederal va fer aparèixer una altra "Soli" i també una altra "Catalunya" que reivindicava les sigles de la CNT però no les de l'AIT. El nou "Catalunya" sortí, en un ambiciós projecte de revista, l'any 1986. El seu director era Josep Serra Estruch i l'administrador Josep Costa i Font; i hi formaven la redacció, per ordre alfabètic, F. Aisa, À. Bosqued, M. Fernández, M. A. Marugan, F. Solsona i R. Vargas-Golarons.

La idea de l'equip redactor era aconseguir fer del "Catalunya" una revista d'opinió crítica, llibertària i oberta als diversos nuclis de la societat. El director i la redacció del "Catalunya" van promoure un "Manifest per la recuperació del pensament llibertari", que es va presentar el 20 de maig de 1987 a l'Ateneu Barcelonès, coincidint amb la sortida a escena de la Fundació d'Estudis Llibertaris Salvador Seguí. El Manifest deia: "L'Estat espanyol camina avui pel viarany democràtic. Els ciutadans, després de llargs anys d'opressió i sacrificis, van recuperant les llibertats. Partits, sindicats i altres organitzacions socials treballen amb normalitat. Totes les ideologies han de tenir un lloc en la nova etapa democràtica. No obstant, el pensament llibertari, que tantes pàgines ha deixat escrites a favor de la dignitat humana i la llibertat dels pobles, continua essent una ombra del passat. Per això, nosaltres, els sotasignants, fem una crida a la sensibilitat dels homes i dones de país, a les seves forces socials i a les organitzacions ciutadanes per a la recuperació del pensament llibertari. Creiem que la presència al si de la societat d'un ideari crític, humanitzador, individual com és el pensament llibertari, és indispensable perquè s'aprofundeixin les llibertats, perquè s'eixampli el marc de la democràcia. En aquests moments es fa necessari que el "vell talp" del pensament llibertari torni a donar els seus fruits".

Entre els signants del Manifest hi havia un aiguabarreig de noms que anaven des d'Heribert Barrera fins a Josep Tarradellas, passant per Vicent Andrés Estellés, José Luis Aranguren, Ana Belén, Josep Benet, Maria del Mar Bonet, Ian Gibson, Carles Fontseré, Daniel Guerin, Salvador Paniker, Baltasar Porcel, Paul Preston i Fernando Sánchez Dragó.

La meva entrada a la redacció fou deguda a la insistència de Serra Estruch, aleshores també soci de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, on ens havíem refugiat uns quants companys contraris a les pugnes dins de la CNT. L'autonomia de redactors i

continua a la pàgina 6 >

> ve de la pàgina 5

col·laboradors fou la condició de l'entrada de molts companys que no formaven part de cap de les CNT en litigi. La falta de recursos econòmics va acabar amb aquest projecte engegat amb molta il·lusió per Josep Serra Estruch.

La constitució de la Confederació General del Treball (CGT) va suposar novament la desaparició del "Catalunya", fins que un nou equip va recuperar la capçalera com a òrgan d'expressió de la CGT a Catalunya, mentre que per a la resta de l'Estat espanyol es va potenciar una nova publicació, "Rojo y Negro".

L'actual "Catalunya", al marge de les sigles, és una important eina d'informació laboral, social, sindical i cultural. Una de les seves seccions "Dinamita de cervell" és un dels exponents de la filosofia del "Catalunya". Fa referència a la defensa que féu Llunas i Pujals, des de "La Tramontana", de l'acció cultural emancipadora o "Dinamita de Cervell" front als qui usaven la dinamita per causar només el terror.

La meva col·laboració amb el "Catalunya" s'inicià l'any 2006 quan els coordinadors del periòdic van encomanar-me fer una columna mensual. Paral·lelament he col·laborat setmanalment al Suplement de Cultura de l'"Avui" i a altres publicacions, entre les quals hi ha "Solidaridad Obrera" (Joaquim Costa), on escric la columna 'La barana del vent'.

La columna del "Catalunya" la vaig anomenar 'El Far' en homenatge a l'agrupació cultural Faros constituïda a Barcelona durant la II República. Des d'aleshores, he publicat diversos articles culturals i ressenyes de llibres. També he elaborat sèries d'articles de signe artístic, poètic i històric. Fins ara n'he fet els següents: "Poetes en temps de guerra i revolució", que tracta, en tres articles, l'assassinat de García Lorca, el recital de León Felipe al Cinema Coliseum l'any 1937 i la constitució del Grup Literari Oasi. "L'Art de la Insurrecció" que, en set apartats abraça aspectes com les avantguardes, el dadaisme, Salvat-Papasseit, Durruti, el surrealisme i la utopia. He repassat la relació de Salvador Dalí amb els moviments populars de Barcelona i la seva entrada al moviment surrealista. I, ara, hi desenvolupo una sèrie d'articles "Àcrates i Poetes", en què cerco les arrels dels militants llibertaris i el seus sentiments poètics.

Els 100 números del "Catalunya" són la mostra eficient de la tasca de la força col·lectiva per expressar-se en la seva pròpia llengua sense prejudicis. El treball realitzat des del "Catalunya" és un pas important a favor de la normalització de la llengua catalana en el camp del treball, la lluita sindical... Cal, doncs, felicitar els companys que, amb el seu esforç i dedicació, fan sortir mensualment el "Catalunya".

Qui és qui -si u no és ningú- al 'Catalunya' de la CGT

Jordi Martí Font
(http://blocs.mesvilaweb.cat/bloc/view/id/2639)

El "Catalunya" (Josep Garganté aixeca a l'esquerra un cartell pels dos dies) distingit en un acte de l'Appec com a publicació amb més de 25 anys d'antiguitat. De fet, era la tercera publicació més antiga escrita en català que encara surt.

El "Catalunya" actual es troba en el que anomenem "la segona part de la vuitena època". Aquesta segona part comença al número 36 amb una portada d'Azagra en què es llegeix "Catalunya anarcosindicalista" i respon a un projecte inconscient en aquell moment d'obertura i d'infectació tant de la revista com de l'organització que ja fa anys que dura. Fins aleshores, sortia cada dos mesos, tenia dotze pàgines, imprès a una tinta amb l'afegit del roig a la portada, tirava 3.500 exemplars i parlava bàsicament de CGT, tot i que ja obria els ulls a l'exterior amb l'equip de la Lluïsa, la Maite, la Judith, el Dani, el Xavi i el Dídac (els dos darrers continuen en l'actual Col·lectiu). El "Catalunya" d'ara surt cada mes, té 28 pàgines, amb portada, contraportada i entrevista central a tot color, treu 10.000 exemplars al carrer i suposa una aposta decidida de l'organització pel periodisme sense complexos, sense voler ser només la revisteta interna de CGT o el pamflet per convèncer els convençuts, sinó molt més. "Catalunya", a través de les diverses ponències aprovades per àmplies majories en els darrers congressos de la CGT del Principat, ha apostat per la interrelació amb el que hi ha fora de l'anarcosindicat, amb els moviments socials i amb molt més... i no té vergonya de dir-ho sinó tot el contrari.

El "Catalunya" es fa des del Col·lectiu Catalunya, del qual jo en sóc coordinador per decisió dels dos darrers congressos, un col·lectiu obert a qualsevol membre de CGT que en vulgui formar part; i formar-ne part és decidir i, sobretot, treballar seguint la norma de "cadascú segons les seves possibilitats". Hi escriuen columnistes molt diversos, des d'historiadors com Joan Zambrana, Pepe Gutiérrez o Ferran Aisa, fins a militans de moviments socials com Pep Cara, Joni d'Hace Color, Carlus Jové o gent de l'Assemblea d'Insubmissos de Catalunya. En l'apartat d'economia i treball, hi fan columna l'Emili Cortavitarte, el Pepe Berlanga i el Vicent Martínez -hi trobo a faltar el Busqueta- i parla d'imatges i tele, el Josep Estivill. Les entrevistes se les reparteixen entre el Josep Garganté, la de Treball-Economia, i el Xavi Roijals, la gran interior; i fa sovint la contra i qualsevol cosa que faci falta i es necessiti el totterreny Pau Juvillà. A banda, permanentment hi ha la col·laboració de la Secretaria de Comunicació de la CGT, que coordina el Joan Rosich, i de sindicats i seccions sindicals de l'organització, cada cop més, així com d'afiliades i afilats a títol personal i de forma puntual. Com a fotògrafs, permanentment tenim el Dídac Salau, que s'encarrega de la imatge de moltes portades, i la Mireia Bordonada, tot i que també en són col·laboradors assidus el Gabi de la Federació Local de Barcelona, l'Antonio Aranda del Baix Llobregat (també amb textos quan era secretari de Relació amb els Mitjans de Comunicació) i el Joan Ramon Ferrandis del Sindicat Federal Ferroviari. Per fer el "Catalunya", resulta imprescindible la feina que fan el Mario López, muntador i creador de la maqueta, i el Ramon Aubà, que és qui fa els pdf i envia la revista a la impremta cada mes. L'Òscar de Vila-seca repartia per Barcelona abans -ara ho fa molta altra gent-però continua infectant els polígons més propers. Il·lustren la revista Àcido Crítico, a la pàgina 2, i Azagra i Manolito Rastaman cada cop que els ho demanem.

A banda de la publicació, com a Col·lectiu hem fet també traduccions de textos, cartells i llibres al català (les fan la Núria Rimbau i la Sílvia Lorente, bàsicament) i hem tret el llibre de Joan Peiró "Problemes sobre l'anarquisme i el sindicalisme" i un llibret publicat per Baladre contra la Constitució Europea. Darrerament, junt amb la "Directa", "L'Accent" i "Solidaridad Obrera", hem tret la revista "Dos dies" per donar suport a la lluita dels conductors i les conductores del bus de Barcelona.

El "Catalunya" té una versió digital que es pot consultar a www.revistacatalunya.cat, que porta el Josep Estivill, i té una relació directa amb la pàgina web de l'organització (www.cgtcatalunta.cat) que portava el membre del Col·lectiu i treballador incansable Jose Cabrejas, cos i ànima de l'internet cegetista a Catalunya. El Joan Anton és una nova incorporació a l'equip que ha endegat un nou projecte de tele per internet i ha posat al dia molts dels continguts fixos de la pàgina i que no només no s'atura per res sinó que fa mil coses en uns pocs minuts. I tenim projectes grans i llargs d'explicar en aplicació dels acords del darrer congrés de la CGT, però ja en parlarem un altre dia.

Per acabar, com que estem de celebració, felicitem "El Pèsol Negre", "L'Accent" i la "Directa" pels números rodons respectius o pels respectius aniversaris

Exposició al Palau Robert

L'any 2008 l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (Appec) celebra el seu 25è aniversari. Durant aquests anys l'Appec s'ha transformat en una de les entitats referents de l'àmbit comunicatiu del país, tant per la feina duta a terme envers les publicacions associades com pel treball que ha fet pel seu reconeixement i la seva difusió. En aquest sentit, entre les activitats promogudes, cal destacar el Quiosc.cat, la creació del portal web www.lesrevistes.cat, i en aquest últim any l'esforç per ser el primer grup de comunicació en iniciar el procés de digitalització de totes les seves capçaleres, entre molts altres projectes.

Per celebrar l'efemèride,l'Appec ha organitzat l'exposició "Catalunya, un país de revistes". Es tracta d'una exposició retrospectiva sobre la història i el futur de les revistes en català, plantejant la situació de les revistes en català com un mirall de la situació en cada moment del país.

L'exposició és al Palau Robert de Barcelona des del 15 de juliol i fins al 24 de setembre. Els últims dies que l'exposició estigui instal·lada coincidirà amb el Quiosc.cat de revistes (abans Supermercat de Revistes) que l'Appec munta durant les Festes de la Mercè, que enguany l'Appec també transforma i renova i que porta el nom de Quiosc.cat. Aquest s'instal·larà a les immediacions del Palau Robert.

Posteriorment, l'exposició començarà un recorregut itinerant que la portarà a diferents destinacions del territori de parla catalana.

L'equip que ha desenvolupat l'exposició ha treballat amb la idea que sigui una exposició molt visual que defugi de fer una mostra de portades històriques.

'Catalunya': anarcosindicalisme d'avui per al segle XXI

Jordi Martí Font, membre del Col·lectiu Catalunya

El 22 de febrer de 1937, la CNT de Catalunya treia al carrer la seva primera publicació orgànica escrita en català. Es tractava del diari de tarda "Catalunya", que venia a afegir-se a "Solidaridad Obrera", l'històric diari del matí de l'anarcosindicat, escrit tot ell en castellà.

El "Catalunya" seria sempre una segona publicació en què la CNT no es bolcà com a organització. Hi ha qui diu que volia ser una aclucada d'ull de complicitat als sectors d'ERC en el Govern de la Generalitat, cada cop més controlats pels estalinistes del PSUC. Fos com fos, la publicació va tenir sempre pocs recursos i a partir de desembre de 1937, va deixar de distribuir-se a les comarques de Girona, Lleida i Tarragona per manca de paper. El "Catalunya" no tardaria a desaparèixer deixant, però, per escrit, la possibilitat d'un moviment llibertari català. No n'era la primera mostra –només cal recordar "La Tramuntana" de Josep Llunas o "L'Avenir" de Felip Cortiella"- però sí que era la primera vegada què s'obria al català una publicació orgànica, la premsa "oficial" de la CNT en aquest cas. No és estrany, doncs, que quan als anys setanta del segle passat els llibertaris de dins i fora tornessin a treure banya, traguessin al carrer un cop més la històrica capçalera.

Des d'aleshores, el "Catalunya" ha passat per set èpoques més, amb centenars de persones que hi han abocat esforços i dedicació -de Joan Peiró a Lluïsa Pahisa i del Ricard Mestre a Ramon Barnils- i milers d'altres que hi han escrit, dibuixat o publicat les seves fotografies o altres tipus de creacions. La publicació, amb caràcter de revista mensual, és ara l'òrgan oficial (que no orgànic) de la Confederació General del Treball de Catalunya, un dels esqueixos que va prendre de l'arbre de la CNT reconstituïda als anys setanta del segle XX. I aquest setembre del 2008 arriba al número cent de la seva vuitena època.

Des de fa sis anys, jo en sóc el coordinador (permeteu-me que per un cop parli en primera persona), tot i que no el faig sol, només faltaria. Actualment, un equip de tretze persones conformem el Col·lectiu Catalunya, que és l'encarregat de treure cada mes la publicació i de mantenir dues pàgines web, d'una banda la de la CGT de Catalunya (www.cgtcatalunya.cat) i de l'altra la de la pròpia revista (www.revistacatalunya.cat), des d'on es poden descarregar o mirar molts dels números que hem fet.

El debat amb companys de premsa alternativa porta a coincidències diverses.

L'aventura de treure el "Catalunya" cada mes també ha comptat amb reticències dintre de CGT. Hi ha el grup de gent que pensa que aquesta organització ha de ser el seu corralet particular i és normal que la revista que voldrien tenir no és la que tenen, però per sort sempre han estat un grup minoritari tot i que molt insistent.

Ara, el "Catalunya" és la revista de la CGT de Catalunya però hi escriu qualsevol persona i es parla de qualsevol tema que des de la redacció –de la qual en pot formar part qualsevol membre del sindicat que ho desitgi- creiem que és interessant per a la classe obrera catalana i mundial, per als moviments socials anticapitalistes d'arreu i per al moviment llibertari entès en un sentit evidentment obert i no dogmàtic. Sembla mentida que fins i tot dintre d'un sindicat que es diu llibertari hi ha qui creu que cal controlar-ho tot i exercir la censura constant. Són sectors en constant reculada, hereus d'una manera veure el món sindical i llibertari dels anys setanta, pertanyents a un vell món que a poc a poc hem anat escombrant cap a l'indret que més li escau, el museu.

El sindicalisme que defensa la CGT en la seva gran majoria i el "Catalunya" en particular és una eina de transformació social que parteix de no recular en els actuals drets socials i econòmics, que no renuncia a res i que parla de tot, i de forma especial d'alguns temes que eren tabú per a qui utilitzava els nostres colors fins fa uns anys. No tenir por a res ni a ningú és la base per teixir aliances que es demostren imprescindibles per defensar el que ja tenim però, i sobretot, per avançar en uns camins que als Països Catalans, cada cop estan més plens de gent i que des del "Catalunya" intentem explicar i explicar-nos.

És el nostre deure i la nostra obligació fer tot el possible perquè no hi hagi amos ni senyors i perquè les lluites s'infectin les unes de les altres fins a esdevenir col·lectives. Si en el camí perdem puresa, benvinguda sigui la barreja que ens faci avançar i, tal com deia la Bebe, "Fuera telarañas!", que en català es pot traduir com "No som res sense els altres!", més o menys).

I per si no quedava clar, ja ho sabeu: els capellans, a missa; "els peixos en l'aigua; i els amos, al clot", que deien Al Tall.

El Col·lectiu Catalunya ha fet parades i presentacions de la revista arreu del país: a Reus, Lleida, Tarragona, Torredembarra, Girona o Barcelona.

Cent

Marona Parra, secretària d'Acció Social de la CGT de Catalunya

L'existència d'una revista com el "Catalunya" que fa una aposta per ser un mitjà crític, alternatiu i de format text no deixa de tenir un petit punt d'anacronisme. M'explico: no vivim precisament en un context on s'estimuli el gust per la lectura i molt menys si aquesta ens suposa una invitació a pensar per nosaltres mateixes, a informar-nos de què implica la societat capitalista a tots nivells i a convidar-nos a participar en la construcció d'una societat justa socialment. En aquest sentit, la revista "Catalunya" és un anacronisme necessari i un model per a aquells projectes que formen part de l'esquerra anticapitalista.

La revista "Catalunya" ha suposat per la Secretaria d'Acció Social un referent en la difusió de les lluites que es porten a terme no només des del sindicat sinó també des del conjunt d'organitzacions i col·lectius dels moviments socials.

Tal com diuen els acords del Congrés de Sant Joan Despí, "La CGT es defineix com a anarcosindicalista, per tant defensem el sindicat com una eina necessària per a la transformació social en els seus vessants que inclou de manera molt important el món del treball però que també comprèn l'acció social fora de la nostra feina." L'acció social és, per tant, una branca molt important en la CGT. Treballem per la revolució social des de les fàbriques i els carrers però també en les assemblees en centres socials o amb la participació activa en el conjunt d'organitzacions anticapitalistes amb qui tenim afinitats.

La revista "Catalunya" ha estat un altaveu de les lluites en les quals hem participat activament, un breu resum de les quals és el següent:

-Antirepressiva: des d'Acció Social hem donat suport a la Laura Riera que encara està empresonada i hem fet campanyes denunciant el que suposa la Llei antiterrorista.

-Okupació: hem donat suport incondicional a aquesta forma de lluita que qüestiona un pilar tan bàsic del sistema com és la propietat privada. En aquest sentit ens vam implicar en defensa del CSO Can Vies de Sants.

-Antimilitarisme: aquest eix s'ha treballat sobretot en relació a les campanyes que des de fa tres anys organitza la CGT sobre objecció fiscal en el marc de l'Assemblea Antimilitarista de Catalunya.

-Ecologisme: ens hem implicat activament en la campanya contra els transgènics que ha dut a terme la Plataforma Som lo que sembrem.

Des d'aquestes línies, felicito i agraeixo als companys i companyes del "Catalunya" la feina feta i pels 100 números publicats. Endavant i sort!.

Cent?: no n'hi ha prou!

Laia Alsina Garrido, Directa

Quantes vegades hem cridat les paraules que encapçalen aquestes quatre ratlles en un concert que no volíem que s'acabés, en una ruixada de festes majors o una nit que es presentava llarga?

Totes aquelles persones que participem d'aquest engranatge sabem que "no n'hi ha prou" ni de bon tros. No n'hi ha mentre s'hagi de reivindicar una feina digna. No n'hi ha mentre s'hagi de recórrer a una vaga de fam per tenir els drets bàsics (perquè te'ls neguen) quan ets una persona presa. No n'hi ha quan el color de la teva pell és una excusa per humiliar-te. Ni quan el teu gènere és el motiu de la teva discriminació. No n'hi ha quan la teva sexualitat escandalitza. Tampoc quan la lluita per ser un poble lliure es respon amb l'opressió… quan sempre ets presumptament culpable. No n'hi ha prou quan cremar una tros de paper o de drap implica repressió, quan okupar es penalitza i torturar s'enalteix.

No n'hi haurà prou mentre t'assenyalin per no creure en el déu del capitalisme, en les nuclears, en el consum irracional, en la venda d'armes, en l'explotació dels qui viuen més enllà de casa nostra. Per no creure en la seva religió.

Mentre treguin les porres i les multes al carrer per tenir un altre concepte de cultura, per creure en una altra educació, per manifestar-se, per expressar, per crear (i potser equivocar-se, tant se val), per construir… no n'hi haurà prou.

No n'hi ha quan no pensar com ells es persgueix. No n'hi ha prou quan "pensar" es persegueix… quan qüestionar-los es reprimeix, tenir idees es condemna, combatre-'ls et sentencia, i no callar et silencia.

Però tampoc n'hi haurà prou mentre no oblidem lluites internes; mentre exaltem qui és a tot arreu i critiquem qui no es fa visible a cada cantonada; mentre ens dediquem a restar i no pas a sumar; mentre donem suport a règims teocràtics, sexistes i repressius només perquè combaten occident; mentre hi ha qui es tanca al gueto i només deixa entrar qui acredita tenir la mateixa sang i, oblida (potser perquè ja li està bé) que la majoria dels qui es mouen, dels qui ens movem, ho fem per infectar més enllà del nostre melic. No n'hi haurà prou mentre qui treballa al barri amb les criatures o qui decideix no comprar res a les multinacionals sense publicitar-ho enlloc o qui respecta la persona que té asseguda al costat, siguin tan importants com qui cada dia és al capdavant de totes les protestes.

Per això no n'hi ha prou amb aquests cent números. Ens en calen molts més...

Cent números fotent la pallissa… al capital

Josep Manel Busqueta, pastisser i economista

Sempre he trobat suggerent la definició d'arxipèlag que es fa en la publicació bimestral, en llengua castellana, que porta aquest mateix títol. Diuen que un arxipèlag és un "conjunt d'illes unides per allò que les separa". Penso que és una definició preciosa, a la que li trobo diferents interpretacions, una d'elles és la que, de manera metafòrica, em porta a pensar que moltes vegades de la diferència se'n pot fer virtut. I en bona mesura així és com jo veig el "Catalunya". Penso que en aquest 100 números, les persones que hi ha darrere de la publicació han aconseguit demostrar que és possible cercar un denominador comú rebel, transformador, crític, esperançador en moltes expressions socials i polítiques que a priori ens semblarien molt allunyades o fins i tot pot ser contraposades.

I aquest fet no és una fotesa, una simple opció d'una publicació més. Per mi és un dels granets de sorra imprescindibles en la difícil tasca de trobar els vímets comuns que ens han de permetre teixir la malla de la rebel·lia aquí i ara.

Sovint ha estat gràcies al "Catalunya" que he descobert persones, moviments, accions, revistes, llibres, etc., que ni tan sols sabia que existien o que havien existit i que, a partir d'aquell moment, he afegit a la meva motxilla de transitar críticament pel món.

No oblidem que el "Catalunya" és la publicació d'un sindicat, la CGT, que s'obre generosa a lluites, moviments, persones, en principi allunyades de la teòrica realitat laboral que pretesament haurien de copsar tota l'atenció sindical. Penso que una publicació com el "Catalunya", mostra de manera clara que la CGT ha entès perfectament quin és el paper que ha de jugar un sindicat transformador, de debò, en el context del capitalisme actual. I aquest paper no és altre que el d'obrir la lluita sindical i acostar-la a la resta de lluites socials, en un moment on el procés de producció capitalista també s'ha convertit en social, implicant no només les persones que treballen a jornada completa dins d'una fàbrica.

Superar el pensament únic no és gens senzill. No ho és ni per a aquells que diuen que pretenen fer-ho. Convertir una publicació pròpia en una veritable àgora de moviments és un objectiu enunciat, però quasi mai portat a la pràctica. El "Catalunya" és una realitat que ens mostra que tot això és possible.

Segurament, el camí fins a aquí no deu haver estat gens fàcil, no deu haver estat exempt de discussions i de moments crítics. Nits d'insomni i llarguíssimes hores de baralla davant l'ordinador, després de no sé quantes hores de treball d'aquell de sant Pau, de guanyar-se el pa amb la suor del front. Així que, si us plau, quan us emboliqueu el "bocata" de truita amb el "Catalunya" almenys que sigui una bona truita, de patata i ous ecològics, com a mínim!!!

Continuaré atent a la propera guerxina de complicitat rebel del "Catalunya" com diria, més o menys, aquell: Catalunya fins al 3025, Salut i alegria!!!

100 genocidis cada dia. Exterminis en nom del progrés

Jaume Fortuño, de la publicació dels moviments socials del Camp de Tarragona "La Panerola"

Segons l'Organització Mundial de la Salut, cada any moren dos milions de persones com a resultat de l'ús de pesticides. La majoria d'aquestes morts tenen lloc als països del sud, on els herbicides il·legals a Europa s'aboquen sobre els camperols que veuran com els seus fills neixen sense cervell o amb càncer d'ossos. És el genocidi agroquímic. Empreses transnacionals com Monsanto o Dow, que van crear i vendre aquests verins, són les mateixes que fan que avui a la Índia, desenes de milers de camperols a l'any se suïcidin en comprendre que amb les llavors de cotó transgènic no podran seguir alimentant les seves famílies. El pretext per introduir els agroquímics a mitjans del segle XX i els cultius transgènics als anys 90 va ser el mateix: mitjançant aquestes noves tecnologies, s'acabaria amb la fam al món augmentant la producció d'aliments. La ingenuïtat dels creients del desarrollisme només fou superada pel cinisme dels qui van orquestrar aquesta mentida.

Segons les mateixes fonts, un milió i mig d'infants moren cada any per culpa de la llet en pols. Si la llet en pols es mescla amb aigua no potable, les bactèries que conté fan que el nadons pateixin fortes diarrees i deshidratació. Transnacionals com Nestlé introduïren el seu producte com a ajuda humanitària a Àfrica o Àsia, per fer-la pagar un cop les mares ja no produïen la seva pròpia llet. Ara, mares pobres han de pagar per matar els seus fills, i Nestlé cobra per la mort dels nadons.

L'obertura de mercats, igual com les modernes tècniques d'agricultura, passen a ser veritats inqüestionables, lleis naturals o dogmes de fe que no es poden contestar, "et pots unir al progrés o no fer-ho, però no oposart-t'hi. No importa quanta gent mori per imposar la llet en pols, els agroquímics o els transgènics, i tampoc que portem milers d'anys d'humanitat sense haver necessitat aquests 'avenços'. Aquests són genocidis silenciosos, que no apareixen als llibres d'història ni a la premsa, i que es cometen en nom del mite del progrés, de la liberalització del comerç, del creixement econòmic… Són un munt de genocidis que tenen lloc contínuament i que en suma comporten molt més extermini i patiment que un ocasional Hitler o Stalin. Perquè mentre que el discurs oficial predicava que havíem après de la història per no repetir els horrors de Matthausen o Hiroshima, el cert és que les atrocitats s'han multiplicat, diversificat, invisibilitzat i rendibilitzat. Genocidis empresarials com els de les patents de medicaments o els monocultius, o per l'extracció de combustibles fòssils i matèries primes, genocidis sobre pobles i moviments polítics, genocidis sobre la biodiversitat o a les granges de producció industrial, camps de concentració per a refugiats, immigrants o pobres.

La democràcia que ens ven la globalització capitalista és la mateixa que es lucra de la globalització del genocidi.

Què hi ha darrere d'aquests cent números?

Blanca Rivas Roigé,
militant de la CGT i membre de Suport Ponent

La revista "Catalunya", en la seva 8a època, arriba als seus 100 números.

Són un grapat de revistes distribuïdes amb una història darrere que vol recollir el nom d'un antic òrgan d'expressió i agafar el relleu i l'herència d'altres mitjans d'informació i formació creats en el marc de la CGT.

Amb la pretensió de ser l'òrgan d'expressió del sindicat CGT, ha estat molt més que això. El "Catalunya" informa les afiliades i militants de la CGT, i també les col·laboradores del "Catalunya" i del sindicat i totes les persones que agafen la revista i passen cadascuna de les seves pàgines.

Ens informa de les lluites en què la CGT participa, de les mobilitzacions que reben i compten amb el suport del sindicat i també d'allò que fa referència al que es coneix com a moviments socials. El "Catalunya", dins del seu àmbit d'actuació, fa un esforç per vincular les lluites obreres a les lluites socials i a la inversa. Donant, així, passos més enllà per oferir una visió crítica i àmplia del món obrer i sindical i trencant amb el que podria ser una revista d'autoconsum i autobombo d'una organització concreta.

El "Catalunya", però, a més a més, és una mostra de constància, continuïtat i hores de feina per portar a terme un projecte informatiu. Qualsevol projecte, que es du a terme des d'una organització com la CGT, sempre requereix temps i esforç, ganes i il·lusió..., però un projecte com la revista "Catalunya", o el de Suport Ponent en el qual participo, requereix, d'una mica més de tot això. No es pot badar perquè la seva aparició és periòdica i els continguts que en ell hi ha han d'estar actualitzats, perdent si no la seva essència. Coneixent de primera mà les dificultats que sorgeixen per obtenir informació, perquè sigui un mínim de rigorosa, per actualitzar-la o per editar-la i maquetar-la... aconseguir 100 números sempre és un mèrit i un motiu d'enhorabona.

El "Catalunya", i els altres mitjans anomenats de contrainformació, van més enllà de ser la contra a la informació. No cal que els atorguem l'adjectiu d'allò que no fan. Van més enllà de donar una visió crítica del que succeeix en el nostre territori o de ser un òrgan d'expressió d'una organització, ja que tenen o tenim unes característiques pròpies.

Estem lluny de les grans empreses del poder mediàtic, podent oferir, en la mesura de les nostres possibilitats, una mirada alternativa a la que ofereixen els grans mitjans convencionals. I, si més no, com a mínim, expliquem el que succeeix dins dels moviments socials o obrers, en els nostres àmbits d'acció, aconseguint que les lluites que es duen a terme en un i altre lloc es coneguin o puguin conèixer obrint les pàgines d'una revista o clickant sobre les paraules d'una pàgina d'internet.

Dins la nostra humil aportació en aquest món ens caracteritzem perquè no hi ha ningú que ens imposi com hem de transmetre la informació, ningú que ens censuri o ens retalli el que hem de dir, essent nosaltres mateixes les que posem els límits.

I a la vegada, mantenim l'essència dels col·lectius o organitzacions en les quals militem: l'autogestió i l'assemblearisme.

Per això, darrere de 100 números hi ha molt més que un de fulls escrits.

Aquí estem, dia a dia. Cal seguir endavant i consolidar aquests espais. Enhorabona i felicitats al "Catalunya" perquè són molt més que 100 números.

El cent del 'Catalunya'

El sud.org, web dels moviments socials de Girona

Elsud.org és una pàgina web que va néixer el setembre de 2001. Des del primer dia ha estat un portal de notícies per donar veu als moviments socials, l'esquerra independentista i anticapitalista de les comarques gironines. En aquell moment, Girona sortia d'uns anys en què l'okupació i la lluita assembleària a la UdG van marcar el ritme polític de la ciutat. Es van viure diversos desallotjaments i es va patir la covarda repressió del poder encapçalada per l'Ajuntament del PSC. Tot i així, aquell estiu del 2001 encara restaven actius diferents espais de lluita a la ciutat, el Casal Independentista El Forn, el Moviment Resistència Global, el futur centre social La Màquia i a través de la contra-informació, elsud.org volia ajuntar aquestes lluites revolucionàries i transformadores.

Aquesta ha estat sempre la voluntat d'elsud.org ...manifestacions, xerrades, sopars, concerts, debats, ...són les històries que han anat sumant aquestes 2000 notícies publicades fins ara i que serveixen per a no oblidar tota aquesta lluita acumulada durant aquests últims set anys.

Elsud.org també ha difós i donat suport a altres lluites més àmplies com ara la Plataforma Aturem la Guerra, la Plataforma No a la MAT i moltes de les lluites i resistències que es duen a terme als Països Catalans i arreu del món. També serveix per allotjar campanyes antirepressives de les comarques gironines, per en Toti Juanola, l'Escamot Dixan, la Núria Pórtulas o els encausats per la crema de fotografies del rei.

Cal esmentar l'altra tasca que elsud.org ha dut a terme durant aquest temps, ens referim a la incansable reivindicació del programari lliure i no privatiu com a sistema de treball informàtic per a la població. Només deslliurant-nos de les empreses privades i sobretot de les grans transnacionals, podrem construir una societat lliure i justa. El programari lliure és fruit del treball conjunt de molta gent i demostra, dia a dia, igual que moltes altres experiències i realitats, l'enorme capacitat i força que té el suport mutu i el treball cooperatiu.

Tal com es presenta elsud.org a la portada del web: "contrainformació, opinió i lluita", són les paraules clau per continuar resistint a aquest sistema econòmic i social tan injust i assassí. Els mitjans de comunicació popular són aquells que pertanyen plenament al poble i són gestionats pels mateixos moviments socials, aquesta és la seva sort i garantia de futur. Són els que necessitem per afrontar aquest futur incert i els que hem de fer créixer més i més entre tots i totes.

Cent

Pau Juvillà, membre del Col·lectiu Catalunya

Bon any aquest 2008 per a la premsa alternativa, mal anomenada de contrainformació. Un any d'enhorabona pels mitjans de comunicació que ens descriuen la realitat que ens envolta de manera crítica o que ens relaten tot allò que els mass media, sotmesos al dictat dels interessos dels grups empresarials que els posseeixen, no diuen o be expliquen a traves del sedàs del benefici dels seus amos.

El juliol d'aquest any sortia el número 100 de la "Directa", un projecte sorgit dels moviments socials que amb un esforç constant ha aconseguit consolidar-se i créixer en participació i qualitat superant el repte que suposa la seva periodicitat setmanal. Un periòdic plural que ha esdevingut lectura setmanal obligada per saber que es cou de punta a punta els Principat i de bona part dels Països Catalans.

També el setembre d'aquest any surt el número 100 de la vuitena època del "Catalunya" que es va iniciar el setembre del 2002 a partir del número 36. Encara recordo quan el Jordi Martí ens proposava al Joan i a mi, aquell estiu al local de la CGT de Reus, de fer-nos càrrec d'aquest projecte. Malgrat les reticències inicials i les nostres objeccions, la seva tossuderia ens va acabar convencent i a poc a poc ha aconseguit que més persones se sumin al projecte del qual ell n'és el coordinador indispensable amb el compromís ferm, expressat en aquell primer número de "contribuir a construir l'espai contrainformatiu català" i, tal i com es deia en l'editorial de "ser la veu de la CGT de Catalunya, la veu de les lluites socials, la veu de la Catalunya resistent que construeix una alternativa que volem, evidentment llibertària i per tant diversa".

El "Catalunya", sense perdre en cap moment la seva funció d'òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya, s'ha esdevingut com un periòdic mensual obert a tots els moviments socials i les lluites de transformació social amb el treball com a eix vertebrador on també hi tenen cabuda la poesia, el teatre, o el debat ideològic i sobre tot a esdevingut un espai obert a col·laboracions de persones de molt diferent sensibilitat amb un objectiu comú, el de la lluita de baix cap dalt cap una organització social justa, cap una transformació social real.

Els llaços que hem anat teixint necessiten projectes transversals que ens permetin tenir una visió del que succeeix i ens aportin elements per a l'anàlisi crítica del que ens envolta. La xarxa de mitjans de què disposem és rica i diversa però la seva supervivència és sempre difícil.

Per tot això aquests 100 números són una excel·lent notícia.

TREBALL-ECONOMIA

Cal demostrar que existeixen alternatives de lluita contra el Capital, basades en l'acció directa, la participació i la solidaritat

És molt urgent reaccionar contra els atacs a la classe treballadora

Pirelli vol eliminar un terç de la plantilla a Manresa

Concentració a Groundforce

Col·lectiu Catalunya

La secció sindical de CGT a Groundforce UTE BCN, empresa dedicada al handling als aeroports, va convocar el 14 de juliol una concentració-manifestació per les instal·lacions de l'Aeroport del Prat, des de la terminal A fins a la terminal C.

Es tractava d'una mobilització per protestar contra la precarietat i els accidents de treball, i per reclamar un treball digne i la millora de les condicions laborals.

ICART SA acomiada 8 treballadors

Sindicat de Químiques CGT Barcelona

L'empresa ICART SA, que es dedica a la fabricació i distribució de productes de cosmètica, ha acomiadat 8 treballadors dels 33 que són de plantilla, coaccionant-los perquè signessin la indemnització de 45 dies per any, dient-los que si no ho feien se'ls enviaria per fax l'acomiadament amb la indemnització de 20 dies per any, adduint que estan sanejant l'empresa per a la seva posterior venda.

L'empresa va ignorar els 3 delegats de personal, que són de CGT, no informant-los de les seves intencions, no facilitant-los cap documentació referent al cas i no emplaçant-los a negociar sobre aquestes mesures adoptades.

El Sindicat de Químiques de la CGT de Barcelona va portar a terme totes les accions possibles tant al jutjat com a la Inspecció de Treball per a plantar cara a l'empresa, així com una convocatòria d'assemblea per organitzar mobilitzacions i una campanya d'enviament de faxos i correus de protesta.

Secció Sindical de CGT Pirelli

El fabricant de pneumàtics Pirelli va confirmar el 14 de juliol que, finalment, descartava la construcció d'una nova fàbrica prop de l'actual, a Manresa. El dia 15 però, la mala notícia per als treballadors es va agreujar encara més, quan la companyia va sorprendre els sindicats en anunciar que vol reduir un terç de la capacitat productiva i eliminar 280 dels més de 800 llocs de treball de la històrica factoria del Bages, on és des de fa vuit dècades.

L'actual crisi econòmica ha acabat refredant la possibilitat que Pirelli construeixi una nova factoria al Bages, que anunciava des de fa dos anys, i això ha anat acompanyat de la desagradable sorpresa que la multinacional ja parla d'una important retallada de plantilla, més d'un terç dels més de 800 treballadors, però sense concretar gaire quin és el seu pla industrial per a la factoria. Davant això, els sindicats presents a l'empresa reclamen a la companyia italiana més inversions a Catalunya i un pla industrial que no es basi només en la reducció dels costos laborals, a més de criticar que l'empresa parli de pèrdues quan en el registre mercantil estan presentant beneficis.

La secció sindical de CGT a Pirelli, davant l'anunci de la multinacional Pirelli de reestructurar la seva factoria de Manresa en 250 obrers i 30 empleats menys i ja que s'ha demanat la col·laboració dels sindicats en aquest procés, manifesta que la CGT s'oposa frontalment a una sortida d'aquests companys per mitjà de mesures traumàtiques i que en tot cas s'ha d'obrir un procés de sortides pactades amb els treballadors. Paral·lelament s'hauria d'obrir un procés de recol·locació de la gent que no es pot adherir a un procés de prejubilació.

Tot aquest procés ha d'anar acompanyat d'un Pla Industrial que garanteixi el futur dels companys no afectats per la reestructuració i les necessàries inversions en maquinària i tecnologia, a fi que en un futur proper ens trobem amb la mateixa situació o pitjor.

Una mica d'història

Al desembre del 2006 la multinacional Italiana Pirelli va anunciar la intenció de construir una nova

factoria a Manresa per substituir les instal·lacions actuals. S'havien de donar tres condicions:

a) Moderació salarial: es va signar un conveni (per part de CCOO-UGT) amb una revisió salarial per sota de l'IPC i més dies de treball, per reduir el cost horari.

b) Requalificació de terrenys: l'ajuntament de Manresa va donar totes les facilitats.

c) Terrenys nous: l'ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada, proper a Manresa, li dóna els terrenys gratis i li construeix la nau a un preu tancat i segons l'alcalde molt atractiu.

A tot això s'ha arribat després d'un procés d'any i mig.

A 31 de desembre del 2008 el projecte havia d'estar en marxa, si no era així el conveni perdia vigor, es retornava l'esforç econòmic als treballadors, i s'hauria de negociar un conveni nou.

Es produeixen contactes durant tot el procés a tots els nivells polítics, en els quals el comitè té molt poc pes (per no dir cap); ho gestionen CCOO-UGT a la seva manera i vist això la CGT no es queda quieta, però la seva capacitat de pressió en el món polític és menor. En la part final s'hi uneix USOC i entre els dos s'avança més.

L'empresa es compromet a donar la resposta definitiva abans de l'estiu, ja que en aquestes dates el projecte es podria concretar. Davant la falta de notícies, i el malestar creixent a la fàbrica per les contínues remors, la falta d'accions per part de les administracions centrals i de la Generalitat, i sobretot pel silenci públic de l'empresa s'acceleren els esdeveniments:

17 de juny. Vaga de 24 hores amb una concentració a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. Es demana una implicació per part de les administracions.

20 de juny. Es reuneix una representació del comitè amb Claudio Biaggioni i aquest manté que donaran resposta el 15 de Juliol. Anuncia la intenció de mantenir la seva presència a Catalunya, encara que no es realitzi el projecte, però s'aclareix que s'havien de prendre mesures correctives per a fer rendible la factoria actual.

26 de juny. Regió 7 (periòdic local) publica unes declaracions del diputat a Madrid (ERC), Joan Tardà, dient que Miguel Sebastián li ha comunicat que l'ambaixador d'Itàlia li havia comentat que Pirelli no faria la nova factoria. El ministeri afirma que va ser una conversa de passadís, traient importància a l'assumpte.

La CGT es reuneix amb el director industrial i, entre evasives, dóna a entendre que el projecte no es realitzarà, però que ell ha apostat per la permanència, encara que no avança en quines condicions. Emplaça a realitzar aquestes preguntes el dia 15 a qui li correspon anunciar-lo (no es fa públic en no ser oficial).

Joan Herrera (IC-V) fa una visita al comitè d'empresa interessant-se per la situació. Confirma que li van comentar allò de l'ambaixador però que li va donar una importància relativa i que va preferir no airejar-ho.

CCOO creu que el projecte no es farà, i que reduiran les dimensions de la fabrica actual, sobrant 300 llocs de treball. Estan 'treballant' sobre aquesta hipòtesi. Fan que corri per la fàbrica.

3 de juliol. Reunió de Miguel Sebastian amb Josep Huguet, conseller d'Innovació i Indústria. A la tarda visita fora d'agenda l'ajuntament de Manresa. Tots diuen que faran el possible.

4 juliol. El director, en una xerrada amb uns companys que estaven berenant, els comenta que la fàbrica, segons li sembla, no es realitzarà i que es treuran les màquines mes rendibles. S'obrirà un període voluntari de sortides pactades, i si no es cobreixen les necessitats, un expedient.

5 de juliol. L'ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada publica l'oferta a Pirelli: terreny gratis i construcció de la nau amb un preu tancat. L'ajuntament de Manresa li requalifica els terrenys actuals.

7 de juliol. La CGT es reuneix amb el director per tractar el tema de la seva xerrada. La confirma, però no parla de gent sobrant sinó del que faria si els italians diguessin que no al projecte. Era el seu pla B. Insisteix que li van preguntar però consta que la conversa va ser provocada per ell i que va comentar que sobraria gent.

En dies posteriors es comenten altres converses d'aquest tipus des de tots els estaments.

15 juliol. L'empresa es reuneix amb les administracions per donar resposta al seu projecte. A la tarda es reuneix amb una representació dels sindicats presents a la fàbrica i anuncia la retirada de l'execució del projecte, "justificant-ho" amb el preu del petroli, el cost de les matèries primeres i la situació de la venda de pneumàtics a Europa; la reducció de la plantilla en 250 obrers i 30 empleats i una baixada de producció de 1.500.000 pneumàtics per al 2009. Actualment la plantilla és d'uns 700 obrers i 200 empleats.

Anuncien aquestes mesures i volen la col·laboració dels sindicats perquè les sortides no siguin traumàtiques. Comenten que volen obrir un període voluntari i després ja es veurà.

Solament avancen que els de contracte de relleu no els afectarà (uns 200).

No donen cap tipus d'explicació que concreti el pla industrial futur, que pugui garantir el treball dels que es quedin.

Tot això a tres dies de començar les vacances. S'informarà de tots els esdeveniments, així com de dades més concretes ja que tota ajuda o idea que es pugueu aportar serà ben rebuda.

ENTREVISTA

Josep Lluís Alcázar, Federació d'Ensenyament de la CGT

'Tanta escola privada genera una fractura social'

"Directa" Girona

L'aprovació de la LODE (Llei Orgànica al Dret a l'Educació) a finals de 1985 a càrrec del govern socialista va suposar la consolidació de la doble xarxa educativa mantinguda amb pressupost públic que crec que ja s'havia estat fent durant des dels anys setanta.

-Es responia a la necessitat de donar cobertura escolar a la creixent població en comptes de dedicar més pressupost a l'escola pública?

-Heretem del franquisme una Església amb molt poder, especialment a l'ensenyament i la sanitat L'escola pública ha estat subsidiària de la privada, una escola per a qui "no es podia pagar la privada" A més a Catalunya, particularment en les zones industrials arriben al llarg dels anys 60 i inicis dels 70 un nombre molt important d'immigrants L'escassetat d'escoles es combina amb un fort moviment popular contra el franquisme, un moviment que demana escola pública per als seus fills i filles. Hi va haver moltes mobilitzacions i la voluntat popular xocava amb els governs de la UCD i més tard amb CiU a Catalunya, que sempre van optar per l'escola privada i van cercar formes de finançar-la.

-Podem considerar, doncs, que és amb l'aprovació de la LODE que s'origina el que coneixem com a "escola concertada"?

-Al llarg dels anys 70 i principis dels 80, es finançava l'ensenyament privat amb subvencions, un sistema molt irregular i no pas generalitzat. Efectivament, qui consolida la idea d'"escola concertada" és el PSOE estabilitzant el finançament de la privada amb fons públics. Aquesta política en mans de CiU a Catalunya, amb estreta relació amb el Secretariat d'Escoles Cristianes, fa que s'estengui pràcticament a tota la privada, incloses moltes d'èlit com les de l'Opus que cobren a més mensualitats astronòmiques.

Els Governs de la Generalitat no es limiten només al pagament dels concerts sinó que sovint fan lliuraments a fons perdut per a l'ampliació o construccions de noves escoles privades. La combinació d'aquests factors ha permès a l'escola privada concertada arribar a tenir el 40% de l'alumnat, una dada que no trobem als altres països europeus, en els que l'escola pública supera àmpliament el 90% de l'alumnat, amb un escàs 2, 4 o 6% que va privades.

-La resta de lleis orgàniques han mantingut aquesta doble xarxa educativa?

-Han partit sempre de consolidar el finançament de la concertada.

-Com afecta la presència d'una oferta d'escola concertada?

-El recent estudi de PISA 06 de què tant s'ha parlat demostra que la presència de tanta escola privada a Catalunya genera una fractura social molt important. Per entendre'ns, crea escoles per a cada segment de població, amb el risc de generalitzar guetos per als sectors més desafavorits òbviament d'escola pública.

A la vegada, l'element determinant per a l'elecció d'una escola privada no és pas un més alt nivell escolar sinó la selecció de l'alumnat. A la vegada, aquests fons que van a la privada ho fan mantenint la pública en precarietat.

Al Principat de Catalunya, es destina a despesa pública per a educació un 2'4 per cent del PIB, mentre que la mitjana europea és del 5'6 per cent .

-Aquesta tendència de mantenir i consolidar les concertades es pot considerar com un atac contra el mateix servei públic?

-La LEC aprofundeix la situació actual. Pren l'escola concertada com a escola de referència –i d'excel·lència, en paraules del conseller- , i preten que la pública en copii el model de gestió i funcionament.

Vol que els centres públics entrin en competència també entre ells, per la selecció de l'alumnat, perquè lliga el finançament dels centres als resultats acadèmics, amb la qual cosa, encara vol estratificar la societat des del sistema educatiu. Pretén, a més, que els centres públics comencin a contractar serveis a empreses privades –externalitzar, com ara es diu- privatitzant, segons el model britànic, l'ensenyament públic

CGT, pel canvi rotund en la política energètica de l'automoció

FESIM-CGT

La Confederació General del Treball aposta clarament per modificar les tecnologies de l'automòbil de manera que els motors de combustió derivats del petroli siguin substituïts per altres tecnologies més netes. Per això, el 24 de juliol, la FESIM-CGT va registrar davant dels Ministeris d'Indústria i de Ciència i Tecnologia una proposta fruit del debat intern en els últims mesos per a la modificació de la tecnologia en automòbils i camions cap a motors lliures dels combustibles derivats del petroli i amb emissions 0 de CO_2.

En una nota remesa igualment als altres sindicats, Anfac i grups ecologistes, la CGT del Sector del Metall aposta clarament per modificar les tecnologies de l'automòbil de manera que els motors de combustió derivats del petroli siguin substituïts per tecnologies que ja existeixen, com la pila d'hidrogen, i a les quals no s'està donant prou suport política i industrialment per part dels governs.

La CGT exigeix igualment que les tecnologies aplicades es facin amb patents i suports públics per impedir que les companyies privades posseeixin monopolis en aquesta matèria.

Per a la CGT, les petrolieres continuen sent un 'lobby' de pressió que impedeix el desenvolupament d'energies netes en l'automoció ja que pretenen mantenir la seva posició monopolista en els combustibles. Per això exigim tant al Govern espanyol com a les empreses constructores, representades per ANFAC, un canvi ràpid i decidit en la fabricació de vehicles que no només redueixin les seves emissions de CO_2 si no que eliminin totalment aquest gas tan nociu per al planeta.

Com a sindicat, CGT continuarà plantejant directament a responsables dels ministeris i dels fabricants d'automòbils una reivindicació que hauria de ser assumida pel conjunt de la població amb tots els sindicats i organitzacions socials al capdavant.

Vegeu el document presentació proposta:
www.rojoynegro.info/2004/IMG/pdf/Propuesta_FESIM_combustibles.pdf

LA MIRADA INDISCRETA

El cent és un número rodó com Peiró

Emili Cortavitarte Carral

Suposo que en un altre o altres articles d'aquest número rodó (cent) del "Catalunya" es recordarà que Joan Peiró es va fer càrrec de la direcció del diari vespertí el 23 d'agost de 1937.

Amb aquesta publicació la confederació catalana assumia un paper molt significatiu en la defensa de la llengua. Però no només això, dues línies impregneren la línia editorial del "Catalunya" de l'època: una, amb continuades crides a la unitat de totes les organitzacions de l'àmbit llibertari i el retorn a la col·laboració amb altres forces polítiques i sindicals del bàndol republicà (recordem que no feia gaire dels Fets de Maig); i una altra, amb la crítica al centralisme i a l'estatalisme imposat pel govern Negrín. Aquesta darrera posició va ser clarament explicitada en els articles "Temes. Els inconvenients del centralisme", en el número 220 de 4 de novembre de 1937, i "Nacionalisme i Federalisme", en el número 268 de 31 de desembre del mateix any.

Aquesta idea bàsica, senzilla, natural i reivindicativa que la confederació catalana fes servir amb normalitat i regularitat el català en les seves publicacions va ser truncada per la victòria feixista.

No obstant, a l'exili mitjançant el "Catalunya Lliure" i a l'interior, molts anys més tard, amb els esporàdics "Catalunya" (en format de revista) fruit de l'esforç militant i econòmic d'alguns (Serra i Estruch i d'altres) i amb el consegüent risc, es va intentar mantenir.

En la CNT renovada dels 80 es va fer una important autocrítica sobre el silenci de l'organització respecte a temes com la llengua o el dret d'autodeterminació.

El canvi forçat de denominació (CGT), l'increment continuat de l'afiliació, una vinculació social cada vegada més forta i l'impuls del Comitè Confederal portaren primer a un "Catalunya" que difícilment mantenia la periodicitat, coordinat per la M. Àngels Rodríguez i en Pepe Berlanga.

Després, vindrien les resolucions congressuals i les eleccions de director/a o equips de treball (coordinats per en Jaume Sayrol i la Lluïsa Pahissa) que lentament i persistentment ens han portat fins a la realitat actual (amb el Col·lectiu Catalunya coordinat per en Jordi Martí) d'una publicació mensual amb una tirada molt significativa, una projecció sindical i social i una veu lliure i alternativa incontestables.

L'ALTRA REALITAT

El Tractat de Lisboa i el referèndum irlandès

Pepe Berlanga

Amb uns continguts idèntics en un noranta-cinc per cent, amb aquella fallida Constitució Europea, es va elaborar el Tractat de Lisboa, caigut en desgràcia per mort sobtada després del "no" irlandès del 12 de juny passat (al qual es van veure abocats per imperatiu constitucional) i encara que, per diverses raons, els ciutadans novament han demostrat el seu rebuig més categòric a unes regles del joc amb les quals no se senten identificats de cap manera.

Coneguts aquests resultats, el president polonès es va negar a ratificar-la (a pesar que la va acceptar i la va signar en els seus orígens). D'altra banda, el Govern de la República Txeca ha amenaçat de no ratificar-lo tampoc, si la seva oposició socialdemòcrata i els grups minoritaris que el sostenen no protegeixen un acord amb EUA en qüestions de defensa. Però com hem arribat a aquesta situació?

És indubtable que el temor dels governs a l'opinió dels seus ciutadans té molt a veure amb les actuacions realitzades, a pesar que en aquesta ocasió van pretendre esquivar-la. Oblidant-se de la necessària unanimitat entre els estats exigible per ratificar les reformes dels Tractats de la Unió Europea, alçant-se ja veus que clamen a favor de la supressió d'aquest requisit, actualment l'únic garant que permet un cert control. En qualsevol cas, no és una circumstància nova.

És cert que en època de crisi econòmica dur endavant qualsevol reforma és més complicat, però no ho és menys que les últimes actuacions ens haurien de posen en guàrdia davant la pèrdua de senyals d'identitat d'aquest "contracte social", vigent des del final de la Segona Guerra Mundial, que va permetre que gran part de la població europea gaudís d'unes millors condicions socials preservades pel conegut com "estat del benestar". Per contra, l'actual realitat no és esperançadora. Algunes sentències de l'alt tribunal europeu a favor del dúmping social ens fan témer que ens trobem en una senda perillosa. El projecte de Directiva sobre la Jornada laboral de 65 hores tampoc contribueix a calmar les aigües. Aquest nou-vell invent de la flexiseguretat ens retorna a temps ja oblidats i més d'acord amb el segle XIX. No parlem ja de la Directiva de Retorn per a la immigració.

És a dir, mesures basades en la competitivitat del liberalisme més ranci.

Roca vol acomiadar 398 treballadors

Col·lectiu Catalunya, FEMEC-CGT i Secció Sindical CGT Roca

El grup Roca, fabricant de sanitaris i ceràmica, ha plantejat l'extinció de 398 contractes en les seves plantes de Gavà (Barcelona), Alcalá de Henares (Madrid) i Alcalá de Guadaira (Sevilla), així com en les seves oficines a Barcelona, justificant-ho en la caiguda de les vendes provocada per la crisi immobiliària. Segons la documentació de l'expedient de regulació d'ocupació (ERO) presentat per Roca l'11 de juliol, la companyia atribueix aquesta decisió a la caiguda de l'activitat en el sector immobiliari, a la disminució de les vendes, a l'increment "desbordant" dels excedents de producte acabat, a la dificultat material d'emmagatzematge i al desequilibri entre la fabricació i les vendes. Després de presentar l'ERO es va iniciar el període de consultes, durant el qual els representants de l'empresa i de la plantilla tenien trenta dies per a arribar a un acord.

Roca ja havia pactat el passat mes de febrer amb UGT i CC.OO. les condicions d'un altre ERO temporal que afectava durant un any a 128 treballadors de la planta d'Alcalá de Henares. Prèviament, va aplicar un altre ajustament temporal en les seves plantes de Gavà i Viladecans (Barcelona) que afectava 14 treballadors. Els implicats en aquests dos casos s'inclourien en l'actual ERO i, per tant, les extincions de contracte passarien de ser temporals a definitives.

Les intencions de Roca suposaran la prejubilació de 125 treballadors, 75 dels quals a Catalunya (70 de la planta de Gavà i 5 de les oficines de Barcelona), amb edats compreses entre els 55 i els 63 anys, que cobrarien fins a la jubilació als 65 anys el 85% del salari net amb una actualització anual del 2,5%. La resta dels 273 treballadors fins arribar als 398 afectats per l'ERO, segons allò acordat entre l'empresa i CCOO-UGT, s'acollirien a prejubilacions a partir dels 55 anys si l'empresa considera que la situació de crisi econòmica es manté en els propers mesos.

El grup Roca va obtenir l'any passat un benefici net de 103,82 milions d'euros, el que suposa un descens del 21% pel que fa als 131,45 milions de 2006 que s'atribueix a les majors despeses financers i a l'augment de les amortitzacions per les recents inversions i adquisicions. L'import net de la xifra de negoci es va situar al tancament de 2007 en 1.788,24 milions d'euros, el que representa un alça del 9,4% pel que respecta l'exercici anterior i un rècord per a la companyia. Aquest augment de les vendes es deu, en gran mesura, a l'aposta en favor dels mercats internacionals, sobretot en països com Marroc, Malàsia, Argentina, Brasil, Rússia, Índia i Xina.

OPINIÓ: Els treballadors de Roca són com mules de càrrega

Secció Sindical de CGT a Roca

La tendència habitual, és la de pensar que sent Roca una de les grans empreses catalanes, amb gran prestigi en tot l'Estat espanyol i amb beneficis extraordinaris, aquests han de contribuir a que les condicions laborals, socials i econòmiques de les seves empreses es vegin millorades, però desgraciadament aquesta no és la realitat, els treballadors/es de Roca pateixen cada dia en els seus llocs de treball unes condicions extremadament penoses, amb esforços físics propis de mules de càrrega, ritmes de treball bestials i tot això acompanyat en la majoria d'ocasions per instal·lacions tercermundistes.

Per si tot això no fos suficient, des que Roca va iniciar la seva expansió internacional aproximadament a la fi de l'any 1999, i com a conseqüència de la deslocalització de produccions, la plantilla s'ha anat reduint de forma paulatina i sense tot just fer soroll. Però la voracitat de Roca no té límit, i en l'objectiu de convertir-se en la primera firma a nivell mundial de productes sanitaris s'ha marcat l'objectiu de destruir la majoria de llocs de treball de les seves fàbriques espanyoles.

La veritat és que la pura i dura realitat de Roca consisteix en una implantació de les seves fàbriques en tot el món i principalment en països no desenvolupats on les condicions laborals, socials i econòmiques es troben a anys llum de les que hi ha a l'Estat espanyol. El més lamentable d'aquesta política és que per a la construcció o adquisició d'aquestes fàbriques Roca empra els beneficis obtinguts amb el dur treball durant anys dels seus treballadors i com agraïment a la seva fidelitat i entrega, a poc a poc els va deixant sense treball, davant la constant desviació de produccions.

I ara, aprofitant la presumpta crisi de la construcció, Roca, amb el suport dels sindicats oficialistes (UGT i CCOO), presenta un expedient d'extinció de contractes per a 398 treballadors. Precisament per al col·lectiu més indefens, el d'aquells treballadors majors de 55 anys, i en unes condicions econòmiques paupèrrimes: el 85% del seu salari net, dos anys d'atur a costa d'ajudes i subvencions públiques i al complir els 63 passen a la jubilació, perdent en el millor dels casos un 12% de l'import que els hagués correspost si es jubilessin amb l'edat ordinària.

Ens intenten vendre que aquest és el preu del mal menor, tant l'empresa com els seus còmplices, però aquest no és el camí, hem d'exigir el compliment dels acords establerts en conveni i que passen per que aquests treballadors puguin accedir a la jubilació parcial amb contracte de relleu al complir els 60 anys, amb el 100% del seu salari garantit i d'aquesta manera garantint el rejoveniment de les plantilles sense que es produeixi destrucció d'ocupació.

I això… fins a quan durarà?, fins a quan ho van a seguir permetent les institucions públiques, les autoritats polítiques i laborals? i els treballadors de Roca?

L'única realitat és que per a posar fre a aquesta deslocalització injustificada de les nostres empreses, necessitarem el suport i la lluita de la totalitat de la ciutadania de Gavà i Viladecans, perquè no ens enganyem, no és un problema reduït a Roca, Al final, aquesta pèrdua de produccions repercuteix en l'economia de les localitats on l'empresa es troba situada, ja que també desapareixen els llocs de treball de les empreses auxiliars.

Pensem que existeixen motius sobrats per mobilitzar-nos, hem de lluitar units per la garantia dels nostres llocs de treball, per la garantia de les nostres produccions, per unes condicions laborals dignes i per demostrar que amb els nostres llocs de treball no es juga.

Un nombrós grup de delegats i militants de CGT de l'empresa Roca i de la Federació Metal·lúrgica de la CGT de Catalunya es van concentrar el 24 de juliol a les 18 h. davant l'Ajuntament de Gavà (Baix Llobregat) contra l'ERO que vol portar a terme l'empresa de sanitaris i ceràmica Roca.

Concentrats davant l'ajuntament de Gavà, localitat barcelonina on va instal·lar la seva primera seu l'empresa Roca, els responsables de la secció sindical de la CGT en aquesta empresa van manifestar-se al costat de companys solidaris del metall de Catalunya contra l'actuació autoritària i antidemocràtica de la Direcció de Roca i els dos sindicats majoritaris CCOO i UGT que donen suport a l'ERO que suposarà 125 acomiadaments immediats a diverses plantes del grup Roca, 75 dels quals a Catalunya, vestits d'una jubilació en precari (85% del salari net) i altres 273 a l'octubre, s'ha fet no només discriminant i excloent a la CGT i al COP de les negociacions sinó vulnerant un acord de jubilacions voluntàries amb contracte relleu que segueix vigent en l'axtualitat.

La CGT a Roca seguirà lluitant contra un acord realitzat de forma caciquil no només pels sindicats CCOO i UGT a l'empresa. Els partits PSC i Iniciativa per Catalunya a l'Ajuntament de Gavà han arribat a mentir i difamar contra la CGT sobre la realitat del conflicte per a justificar la seva acceptació que una de les empreses més grans de capital català segueixi la seva estratègia de destrucció d'ocupació a Catalunya i la resta de l'Estat, i de deslocalització a paisos amb condicions laborals més precàries.

Àmplia conflictivitat a Renfe i Adif

SFF-CGT

El Comitè General i CGT van convocar vagues per a tots els treballadors i treballadores de les entitats públiques empresarials RENFE-Operadora i ADIF, en tot l'àmbit estatal. A RENFE des de les 12 h. del dia 12 de juliol fins l'endemà a la mateixa hora, i el mateix del 14 al 15 de juliol, i a ADIF des de les 00 h. fins a les 24:00 h. del dia 14 de juliol.

Els motius que van portar a la convocatòria d'aquestes mobilitzacions són:

- Petició al Govern, a través de les entitats, de la rectificació de les seves actuacions precedents i les previstes, concretat en la paralització del projecte de llei per separar l'àrea de mercaderies de RENFE-Operadora i la liberalització dels serveis auxiliars al transport ferroviari que presta en l'actualitat ADIF, iniciant el procés de consulta i debat, usurpat en la Llei del Sector Ferroviari, sobre el present i el futur del model ferroviari, amb la participació de tots els sectors socials implicats de manera que es mantingui un ferrocarril públic i social que tingui com a fonament la seguretat i la qualitat del transport ferroviari, l'estabilitat en l'ocupació i la garantia de les condicions laborals dignes dels treballadors.

- Petició a les empreses perquè manifestin la seva oposició als plans contraris a un servei ferroviari públic i social de qualitat, i concretament a la segregació de l'àrea de mercaderies de RENFE-Operadora i la liberalització dels serveis auxiliars que presta ADIF, i informi a la representació dels treballadors sobre l'estratègia empresarial en l'evolució del sector ferroviari i sobre la prestació dels serveis auxiliars amb les conseqüències en les condicions laborals dels treballadors, a l'empara de l'article 64 del que diu l'Estatut dels Treballadors.

La reunió de les comissions de conflicte celebrades a RENFE i ADIF no van oferir solucions a tots els motius del conflicte. Aquest comitè de vaga es posa a plena disposició de la direcció d'ambdues empreses i responsables governamentals, amb l'única finalitat d'intentar, abans que comenci, solucionar la problemàtica plantejada.

La CGT convoca una vaga per al col·lectiu de comandament intermedi-maquinista cap de tren de l'AVE

A partir del 18 de juliol, la CGT va convocar una vaga per a tots els MM.II. caps del tren AVE/Euromed de l'entitat pública empresarial RENFE-Operadora, mitjançant unes aturades parcials de forma indefinida, després d'intentar per tots els mitjans buscar una solució al conflicte que, unilateralment, havia obert l'empresa en incomplir els acords aconseguits en les desconvocatòries de vagues dels mesos d'octubre i desembre de 2007 i febrer de 2008 (aquest últim avalat pel mateix President de RENFE-Operadora).

Per tot això, i mirant sempre d'esgotar la via del diàleg, buscant una sortida satisfactòria per a ambdues parts, aquest sindicat va presentar una proposta final que servís per a la resolució del conflicte. No obstant, la direcció de l'empresa va rebutjar la proposta i persisteix insistentment des de fa un any a fer desaparèixer l'esmentada categoria professional, la qual ha estat fonamental per a assolir la qualitat i el bon servei dels trens AVE des de la seva existència a l'abril de 1992.

A pesar de l'interès mostrat pels treballadors d'aquesta categoria a oferir un servei públic de qualitat (uns treballadors que van ascendir per convocatòria en igualtat de condicions), i després de dur més de 16 anys conduint els trens AVE, no ha estat suficient perquè l'actual direcció de l'empresa compleixi els seus propis compromisos i, pel contrari, busqui l'extinció d'aquesta categoria professional. Davant d'aquesta situació, l'única opció era convocar la present vaga, requerida pels propis treballadors afectats amb l'objectiu de defensar els seus interessos.

La CGT ha plantejat que aquest col·lectiu segueixi mantenint el contingut funcional que ve realitzant i segons recull la normativa laboral de RENFE, a més d'assegurar l'ocupació dels MM.II. caps de tren, a través del seu treball en conducció de trens d'Alta Velocitat de viatgers per ample UIC. RENFE ha d'assegurar que, en cap cas, es produiran excedents en aquest col·lectiu.

És molt trist veure una vegada i una altra com els gerents de RENFE, que se suposa estan al servei del ciutadà, es neguen a donar una sortida negociada a aquest conflicte que amenaça amb radicalitzar-se, quan ambdues parts saben que la solució és ben senzilla: integrar aquest col·lectiu en el nou document de classificació professional que s'està negociant.

'Pucherazo' en l'oferta de Renfe-Adif

CGT considera que no hi ha garanties d'equitat i igualtat d'oportunitats exigibles a dues empreses que són públiques. Les ofertes d'ocupació pública que s'han portat a terme a ADIF i RENFE Operadora recentment per a accedir a determinats llocs de treball, sota el nostre punt de vista, no gaudeixen de les garanties d'equitat i igualtat d'oportunitats exigibles a dues empreses que són públiques, ni del control de publicitat o la transparència i objectivitat necessàries per a respectar el dret dels ciutadans a accedir a una ocupació pública pels seus mèrits propis, sent molts participants objecte de burla per part, tant dels responsables d'aquestes empreses com dels sindicats majoritaris, els quals estan gestionant conjuntament, en absoluta i vergonyosa connivència clientelista, els mecanismes d'accés a un lloc de treball.

A la CGT, que té representació en els 2 comitès generals d'empresa, no se li va permetre estar present en la realització ni en la correcció de les proves d'examen a ADIF (el que sí van poder fer els altres sindicats) i a RENFE-Operadora s'han corregit els examens, sense estar-hi presents, la qual cosa s'ha traduït d'una banda, que ADIF no publica la relació dels resultats de les puntuacions i per l'altra, a RENFE-Operadora en una llista d'aprovats amb cognoms il·lustres, fills, cosins, amiguets, etc… vinculats a caps i sindicalistes de les dues empreses, podent ser aquest el motiu pel qual ADIF no fa publica la relació de puntuació dels aspirants.

CGT està portant a terme una sèrie d'actuacions jurídiques per a denunciar aquests fets, plantejant recursos d'alçada per combatre aquestes pràctiques mafioses. Un altre fet determinant és que RENFE-Operadora està negant-se a rebre les impugnacions dels afectats per aquestes agressions inacceptables, obligant els participants a dirigir-se al Ministeri de Foment perquè la rebin, en una mostra més de comportament antidemocràtic, a més d'il·legal, que diu molt de determinats "personatges" que estan gestionant el ferrocarril públic amb els diners de tots els ciutadans. Les ofertes d'ocupació pública han de ser un exemple de neteja i equitat, el contrari hauria de comportar les responsabilitats polítiques i judicials a que hagués lloc.

Més informació: www.sff-cgt.org/

La direcció de BCNonwovens incrementa la pressió contra la CGT

Federació Comarcal CGT Anoia

La direcció de BCNonwovens continua amb la seva campanya d'assetjament i pressió contra les treballadores que, fartes de les seves condicions laborals, van decidir organitzar-se per defensar els seus drets. A BCNonwovens, una fàbrica que està situada Sant Quintí de Mediona, a la comarca de l'Anoia i realitza tovalloletes per a la neteja, compta amb una majoria de dones en plantilla i es treballa a cinc torns, amb baixos sous i molta pressió,. En aquesta empresa el respecte a les companyes és nul, sobretot per part de la direcció intermèdia, amb subjectes que tenen sobrenoms com "el metemano".

Al març de 2008 les treballadores/s de BCNonwovens, fartes de la pèssima situació laboral que pateixen, van decidir organitzar-se amb la CGT per millorar les seves condicions de treball i van començar a reivindicar els seus drets, escollint tres delegades del nostre sindicat per a representar-les. Des de llavors, s'ha constat el fet que la direcció ha incrementat encara més la pressió que exerceix sobre els treballadors.

La resposta de la direcció ha estat 5 acomiadaments, inclosa una delegada de personal, i múltiples baixes voluntàries, també incloent a altra delegada. Per aquests motius van iniciar una campanya de solidaritat amb les treballadores.

QUI PAGA MANA

Treballar no realitza les persones

Vicent Martínez

Vivim en una societat que intenta fomentar el valor del "treball", de la professionalitat, de l'esforç i fins i tot de la competència. Sense negar que l'esforç tinga la seua importància o que un determinat treball pugui "realitzar" fa falta revisar el concepte de treball més enllà del que usem habitualment i situar-lo en un context històric i dins d'un sistema econòmic. El treball, que no dignifica les persones i que no ens fa lliures, en un sistema capitalista són aquelles tasques que fem durant 40 hores o més a la setmana sota la tutela d'un empresari (que té una capacitat de coerció notable) per sostenir un sistema econòmic (això és de producció de mercaderies) que està destinat a que aquest empresari (i no els treballadors) pugui lucrar-se amb la feina d'altres a partir d'haver posat el capital inicial per crear l'empresa (d'aquí capitalisme). És a dir, el treball (de 40 hores o més) sota el domini d'una persona que decideix en què has d'ocupar el teu temps per poder assolir uns ingressos suficients com per tenir recursos per cobrir les necessitats materials.

És a dir, cal diferenciar el treball que es fa com a obligació per haver de subsistir a les ordres d'un capitalista de la feina que es pot fer amb o sense remuneració i que pot o no realitzar a persona. El sistema ens ha venut la moto que aquest "treball" capitalista és vocacional i realitza quan es regeix, majoritàriament, per criteris productivistes i de rendibilitat que fan que es converteixi en un mecanisme d'explotació per al benefici d'uns pocs.

Una altra organització econòmica democràtica que portés a una producció econòmica no especulativa sinó a aquella producció de béns que és realment necessària permetria reduir al mínim aquest "treball" o fins i tot abolir-lo. L'abolició propugnada per alguns moviments socials i llibertaris té a veure amb l'abolició d'aquest concepte capitalista de treball, però no el de treball comunitari o aquella activitat econòmica que permeti tenir uns ingressos però que no ocupe la meitat de la vida i faci possible realització i el desenvolupament personal més enllà del "professional" com es manté per part del sistema fins ara.

El sistema propugna una "realització" vinculada al productivisme però no esmenta altres realitzacions: el treball voluntari (en qualsevol activisme, etc.) o tenint cura dels altres (dels pares, dels fills, dels amics; etc) o desenvolupant les habilitats pròpies.

Desconvocades les mobilitzacions a Unipost després d'11 dies de vaga

Secció Sindical CGT Unipost

Les assemblees de treballadors de l'empresa de repartiment de correu privat Unipost realitzades el 26 de juny en els diferents centres de treball a Barcelona, Madrid, Sevilla, València, Saragossa, Màlaga, Córdoba, Granada, Santander, Logronyo, etc., van decidir desconvocar la vaga de tres hores que va començar el 16 de juny i que hagués durat fins al 15 de juliol. Aquesta empresa es dedica a la distribució de correspondència de clients com Telefònica, "la Caixa", CajaMadrid i altres grans empreses. Les reivindicacions que van dur a la vaga van ser:

- Equiparació progressiva dels salaris dels treballadors en les diferents ciutats de l'estat, es cobra menys en poblacions amb menys habitants. En ciutats petites els salaris són de 600 o 700 euros, uns 500 euros per sota de les grans ciutats.
- Manteniment del poder adquisitiu dels treballadors.
- Recuperació del poder adquisitiu perdut.
- Cobrament del 100% en cas d'incapacitat temporal per malaltia comuna.

L'acord al que es va arribar entre l'empresa i el comitè intercentres i que va permetre la desconvocatòria de la vaga i que es continués negociant el conveni col·lectiu, recull una part important de les reivindicacions dels treballadors:

- Augment d'un 8 o 9 % en les ciutats amb menors salaris.
- Manteniment del poder adquisitiu en els pròxims tres anys.
- Pagament per l'empresa d'una part de la incapacitat temporal per malaltia comuna.
- Pagament dels salaris dels dies en vaga.

Unipost actualment té una plantilla aproximada de 2600 treballadors en tot l'Estat espanyol, 500 dels quals a Barcelona, amb una facturació que s'ha incrementat any rere any des de l'any 2004 i amb més de 500 milions d'enviaments gestionats a l'any i 15.000 empreses-clients.

La CGT signa el conveni 2008-2009-2010

La secció sindical estatal de CGT a Unipost SA ha signat, juntament amb la resta de sindicats, el II conveni col·lectiu dels treballadors/es de l'empresa. La signatura va tenir lloc el dimecres 16 de juliol del 2008 a Madrid. La vaga realitzada pel 95% dels treballadors/es va servir per demostrar que la unitat va ser i és possible per a la consecució dels objectius.

La valoració que fa la CGT d'aquest conveni és positiva, ja que una part dels objectius que es plantejaven han estat aconseguits, tots no, està clar, però tenint en compte que aquest conveni estava plantejat en els seus inicis des d'unes diferències importants millorarà algunes condicions pel que fa al primer conveni de Unipost. El més positiu és que al final del conveni, al 2010 s'hauran reduït els trams de 8 a 3 i que les diferències econòmiques entre els trams s'han reduït, des de CGT sabem que no ha estat prou, però també ho hem dit moltes vegades que el camí no serà curt ni fàcil. La CGT i els treballadors seguiran lluitant fins aconseguir els objectius no assolits aquesta vegada. És veritat que queda un sabor agredolç, però malgrat tenir un membre a la taula d'un total d'11, s'ha insistit com ningú per a aconseguir aquest objectiu.

En aquest conveni hi ha hagut importants avanços pel que fa a la participació i decisió dels treballadors/es. Tots i totes han estat partíceps de la presa de decisions a mesura que avançaven les negociacions i això és fonamental en una empresa on hi ha una multitud de centres de treball amb realitats molt diferents entre uns centres i altres.

També s'han produït avanços importants en matèries que la CGT establia en la seva plataforma, per exemple, en matèria de complements per incapacitat temporal (baixa per malaltia) i en vacances, on s'estableixen 21 dies d'estiu (quan abans n'eren 15). Sobre tot això és donarà més informació amb el conveni signat.

Un altre aspecte positiu és que s'ha aconseguit que als companys/es que van secundar la vaga no se'ls descompti res del sou. A més, cal agrair-los el suport a la vaga i haver entès que calia una demostració de força davant la passivitat de l'empresa durant la negociació.

Per últim, dir que tots i totes han aconseguit que no es "col·loqui" la jornada irregular i aquest és un altre triomf dels treballadors/es d'Unipost i una aposta de la CGT en l'últim tram de la negociació.

Més informació:
www.cgtbarcelona.org/cgtunipostbcn/

Telefònica: nou conveni, nova decepció

Sindicat Federal CGT Telefónica España SAU

Es va signar el 2 de juliol el nou conveni de Telefònica (SAU) per part dels sindicats CCOO i UGT i la coalició electoral STC (UTS-STC). La CGT havia lluitat durant els últims quatre mesos perquè les pretensions de l'empresa quedessin rebaixades, tant en la taula de negociació com en les mobilitzacions diverses, vagues incloses.

Telefònica pretenia substituir un model de classificació professional subjecte a una negociació permanent, almenys des de 1.990, per un model neoliberal basat en el fals eslògan de "que ningú hi perdi" que l'única cosa que produiria és obrir encara més el ventall salarial i, per tant, una distribució de la massa salarial més dispersa i més injusta; a més, es proposava la jornada partida com a fórmula per conciliar la vida laboral i personal.

Finalment, després de la pressió dels treballadors i els arguments de la nostra organització, la pretensió empresarial d'un nou model de classificació professional s'aparca, una vegada més, en una taula de conveni de la qual la CGT segueix exclosa, sota l'aparença que es limitarà a l'elaboració d'estudis i informes per al debat. Una forma poc subtil de "rentar" la il·legalitat d'una comissió com ja va declarar recentment el Tribunal Suprem.

Les mobilitzacions de la plantilla van ser exemplars però silenciades pels mitjans de comunicació, desoïdes per l'empresa i criminalitzades a última hora pels sindicats signants. De les reivindicacions principals dels treballadors, fins i tot les recollides en la Plataforma del Comitè Intercentres, tot just res. Ha estat una lluita desigual, com sempre, en la qual no obstant això s'han aconseguit rebaixar unes pretensions de l'empresa que, de partida, eren desproporcionades.

Aprofitant la implantació d'un nou model de classificació basat en només tres grups professionals (segons l'art. 22 del ET els sistemes de CP poden ser-lo sobre la base de categories o grups i l'actual en Telefònica és de grups, subgrups i categories), volia trencar l'estructura del salari fraccionant-lo en sou base més complements; congelar-nos l'antiguitat (de mitjana suposa un increment d'un 1,8% anual entre biennis i passades de categoria) i introduir un model d'avaluació de l'acompliment i retribució variable. Com a remat, aplicar-nos la jornada partida forçosa com mesura de conciliació de la vida laboral i personal.

CCOO, UGT i la coalició STC – UTS accepten la doble escala salarial

Al final gairebé tot queda diferit a set taules, obertes a una futura negociació però tancades a la participació exclusiva dels signants i en les quals fins al 2010, si no es prorroga fins al 2012, es negociaran totes les seves pretensions. Tot menys la doble escala salarial, inclosa ja en el conveni (sous bases rebaixats entre un 25% i un 40%), que s'aplicarà als nous contractats: Telefònica s'ha compromès durant la vigència del conveni a crear 500 ocupacions com a mínim, curiosament una xifra similar a les jubilacions forçoses d'aquí a 2012.

Les concentracions, manifestacions i aturades van tenir la participació de milers de treballadors: un de cada quatre van fer vaga en l'àmbit estatal, i en algunes províncies com Navarra es va arribar al 50% (destacar també Catalunya, Galícia, Euskadi, Almería, Granada, Tenerife o Madrid). Les manifestacions a Madrid van ser multitudinàries, alguna de les quals va arribar a concentrar prop de 3000 persones sense que cap mitjà de comunicació se'n fes ressò, no en va Telefònica és el millor dels seus clients i deixa en les seves arques milions d'euros en publicitat. Silenciats, però també criminalitzats pels propis sindicats CCOO i UGT i la coalició electoral STC (UTS-STC) que segueixen ignorant que l'última concentració en el districte C (la ciutat de la telecomunicacions de Telefònica al nord de Madrid) va ser una ferma protesta per la imminent signatura del conveni col·lectiu.

Tot queda obert en aquest conveni, precisament ara que ja comença a notar-se la greu crisi econòmica. Serà l'excusa perfecta per a flexibilitzar, àdhuc més si cap, els mercats laborals?. No trigaran molt a engegar la seva maquinària propagandística per a tractar de "convèncernos" que cobrir les seves necessitats mitjançant aquesta flexibilització (en el recent 37è Congrés del PSOE ho denominen flexiseguretat) serà la solució perfecta a aquesta crisi i als nostres propis problemes.

Durant un cicle de bonança econòmica no han compartit els seus insultants beneficis econòmics però, ara no trigaran molt en "compartir" la reducció d'aquests mateixos beneficis. El pitjor de tot és que convèncer als que duen la falsa etiqueta de "agents socials" és molt fàcil doncs les seves estructures s'assemblen més a les empresarials que a les dels treballadors els quals comencen a mostrar clarament el seu rebuig cursant la seva baixa com afiliats.

No hi ha d'haver enganys: davant les agressions empresarials l'única resposta possible són les mobilitzacions i com s'ha posat de manifest en tota oportunitat, inclosa la passada junta d'accionistes, la CGT aposta per la mobilització de les idees com de les persones quantes vegades sigui necessari.

Més informació:
www.cgt.es/telecomunicaciones/

ACC Spain: rep ajudes milionàries de la Generalitat i ara vol tancar

Col·lectiu Catalunya i FEMEC-CGT

Uns 250 treballadors de la planta de ACC Spain a Cervera (Lleida) i a Sant Quirze del Vallès (Barcelona) es van manifestar el 22 de juliol pel centre de Barcelona, convocats per CGT, CCOO i UGT, per protestar contra el tancament de les plantes de l'empresa a Cervera i Sant Quirze del Vallès. Els plans d'ACC Spain comporten el tancament d'aquesta instal·lació a la comarca de la Segarra, que dóna feina a unes 180 persones, entre fixos i eventuals, i la eliminació d'una seixantena de treballadors de la fàbrica vallesana. La manifestació va transcórrer entre la plaça Urquinaona i la plaça Sant Jaume, on una delegació de la plantilla va entrar al Palau de la Generalitat per lliurar un manifest en contra del tancament de la fàbrica dirigit al conseller d'Innovació, Universitats i Empresa de la Generalitat, Josep Huguet.

Dos autocars van desplaçar a gran part dels manifestants des de Cervera, coincidint amb les dues jornades de vaga convocades pels sindicats a la fàbrica. A la mobilització es va sumar la plantilla de la factoria que l'empresa té a Sant Quirze, on la direcció ha presentat un expedient de regulació de d'ocupació (ERO) que afecta a uns 60 treballadors. Després de la manifestació, els representants de la plantilla han mantingut una reunió de mediació a la seu del Departament de Treball per expressar la seva posició contrària als plans de clausura de la planta de Cervera.

Un centenar de treballadors s'havien manifestat el 21 de juliol a Cervera per protestar pel tancament de la fàbrica, anunciat per a final d'any, i exigir compensacions justes.

Els treballadors reclamen una sortida laboral a tots els treballadors que podria passar per la instal·lació d'alguna altra empresa si finalment marxa ACC Spain de Cervera i Sant Quirze. En aquest sentit, els sindicats temen que el cessament de l'activitat a Cervera sigui el preludi d'un tancament progressiu de la planta de Sant Quirze, on els treballadors han fet grans esforços com la congelació salarial per a conservar el seu lloc de treball i assegurar la viabilitat.

En el cas de Lleida la situació és més complicada encara ja que ACC Spain va iniciar allí la seva activitat en les instal·lacions de l'antiga fàbrica Lear fa quatre anys amb promeses que hauria projectes, i ara els treballadors acomiadats no tenen antiguitat que permeti arribar a acords satisfactoris. No hi ha motius per a tancar una factoria que és nova i funciona de forma estable, i a més sense proposar una alternativa de continuïtat industrial i permanència dels gairebé 200 llocs de treball a Cervera.

Des de la seva implantació a Cervera a l'octubre del 2003, ACC Spain no ha passat pels seus millors moments. Al juny del 2005 l'empresa va haver de realitzar una reducció de capital per a equilibrar-lo amb el valor del seu patrimoni comptable, a causa de les pèrdues acumulades fins al moment. Posteriorment, al novembre d'aquell mateix any, va demanar a la Generalitat que l'ajudés reclamant una injecció de 50 milions d'euros extra amb l'objectiu de mantenir els seus centres de treball. Des de llavors, la seva situació tampoc s'ha consolidat. La direcció de la companyia de compressors per a la refrigeració va anunciar el mes de juny que la caiguda de la demanda davant la conjuntura econòmica de recessió obligava a cessar l'activitat i reduir la plantilla a Sant Quirze.

Finalitzat el període de consultes de l'expedient de regulació d'ocupació d'ACC Spain, dels tres sindicats presentes en els comitès d'empresa (CGT, UGT i CCOO), la CGT va ser l'únic sindicat que va presentar un contrainforme al ERO oficial que havia estat presentat per l'empresa.

Mobilitzacions de la plantilla de l'escola bressol municipal "Mon Petit" d'Abrera

Federació Comarcal del Baix Llobregat CGT

El dijous 15 de maig, les professores i les educadores infantils de l'escola bressol Mon Petit, guarderia municipal d'Abrera, van fer vaga. El 5 de maig havien tingut la primera reunió de negociació amb l'empresa i l'Ajuntament. En aquesta reunió es va acordar que es posposa la vaga del dijous anterior a canvi d'una proposta econòmica durant aquella setmana.

Després d'haver donat la seva proposta econòmica, que no era altra que la promesa que havien fet els regidors d'Ensenyament de l'Ajuntament al setembre de 2006, que és de 1.500 euros bruts/anuals per a les auxiliars i de 2.000 euros bruts/anuals per a les tutores, no hi va haver cap proposta econòmica durant aquella setmana.

El dimarts 13 de maig, a la segona reunió de conciliació, l'empresa va realitzar la seva proposta econòmica, que va ser de l'IPC + 1% el 2008 i 2009. És a dir, una proposta real de només l'1% ja què l'IPC és un dret que totes tenim per conveni. Com és lògic, l'assemblea de treballadores no va acceptar aquesta proposta perquè la consideraven insuficient respecte a la promesa realitzada en el seu moment. És per això, que es va continuar endavant amb la convocatòria de vaga, acompanyada d'una marxa de l'escola bressol fins l'Ajuntament el 15 de maig i una concentració davant l'Ajuntament el dia 16, per exigir que l'empresa concessionària, "Iniciatives i programes", a més de recollir els beneficis, assumís la seva responsabilitat social i es comprometés a buscar un acord en el qual pagar a les seves treballadores el que dignament guanyen amb el seu treball diari.

Com que l'empresa seguia ignorant les reivindicacions laborals, es va convocar una nova vaga des del 8 de maig en jornades alternes i per a l'11 de juny una manifestació pels carrers d'Abrera. Es reclamava un ensenyament de qualitat i un salari digne per les treballadores de l'escola bressol municipal "Mon Petit". Finalment, però, després d'arribar a un acord satisfactori amb l'empresa i l'ajuntament, la vaga i la manifestació van ser desconvocades el 10 de juny després de realitzar una assemblea de treballadors/es en que es va ratificar l'acord que s'acabava d'aconseguir.

L'acord recull, entre uns altres, els següents punts:

- Paga extra, per dedicació, per a totes les categories en el mes de març. Per a l'any 2008 aquesta paga s'abonarà en el mes de juliol.
- Reconeixement de la titulació de magisteri amb una paga anual de 300 euros.
- Les treballadores auxiliars passen a la categoria d'assistent infantil.
- Revisió de l'IPC real al gener per als següents anys.

La CGT agraeix a les companyes la seva actitud en aquest llarg conflicte i les felicita per aquest acord que interpreta, no com el final, sinó com el principi d'una nova etapa de relacions laborals entre les educadores, que treballen per una educació pública de qualitat, i l'administració, que hagués de tenir aquest mateix objectiu. Les bones condicions educatives van unides, sense cap dubte, a les bones condicions laborals de les educadores.

Paral·lelament, la CGT va guanyar les eleccions sindicals a les guarderies Mon Petit d'Abrera i Camí del Bosc de Montcada, aconseguint les tres delegades que s'escollien.

OPINIÓ

Contra els guetos per als alumnes nouvinguts a Reus i Vic

Secció d'Ensenyament de la CGT del Camp de Tarragona

Des de la Secció d'Ensenyament de la CGT del Camp de Tarragona, volem fer públic el nostre rebuig als anomenats "espais de benvinguda per a alumnes immigrats o centres d'acolliment temporal d'alumnes nouvinguts" que el Departament d'Educació de la Generalitat vol impulsar a Reus i també a Vic com a projecte pilot per al curs vinent. En aquests centres específics situats fora dels centres educatius de primària i secundària, s'escolaritzaria, durant un periode d'un any de durada com a màxim, els alumnes immigrats acabats d'arribar i que no tinguessin suficients coneixements de català i castellà.

Des de la CGT considerem que la mesura és discriminatòria, fomenta la desigualtat i contribueix a estigmatitzar el col·lectiu de persones immigrades, a la vegada que dificulta la seva integració en grups-classe que esdevenen, a la pràctica, els millors integradors i normalitzadors que hi ha.

Demanem:

-Que es destinin els recursos i el professorat necessaris per al funcionament de les actuals aules d'acollida a TOTS els centres públics (i que els privats anomenats concertats facin el mateix), dotant-les de professionals especialitzats, pedagògicament preparats i amb coneixements suficients de llengua.

-Que hi hagi una millor coordinació, interna en els centres, i externa a nivell de l'Ajuntament i el Departament d'Educació, per garantir el dret a l'escolarització dels alumnes nouvinguts arreu.

-Que es retiri un pla pilot del qual no se n'ha definit a pocs mesos vista el com, on, quan i qui el portarà a terme, un pla en el qual no s'han tingut en compte els claustres dels centres educatius, els sindicats del sector ni tots els agents implicats.

-Que es tracti a les persones nouvingudes com a ciutadans de la nostra ciutat que són i no com a subjectes d'experiments basats en guetos-laboratori, i que es respectin els seus drets.

Reclamem que s'aturi aquest disbarat pedagògic i social que contradiu tots els esforços que estàn fent treballadors socials, entitats, docents i la societat en general per la convivència entre tots els ciutadans.

Nova sanció a Parcs i Jardins de Barcelona per contracte en frau de llei

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins de Barcelona

Després de la condemna del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) a l'Ajuntament de Barcelona a pagar 60.000 euros per la contractació en frau de llei que va fer l'Institut Municipal de Parcs i Jardins l'estiu de l'any 2004, i que va afectar a 41 persones, a les quals van contractar de manera interina per al període de vacances.

Encara que el temps del contracte que van complir va resultar ser superior al període de vacances que, en principi, substituïen. D'aquests treballadors afectats, cinc van decidir presentar la denúncia i el TSJC els va donar la raó, després de desestimar el recurs de cassació que havia presentat Parcs i Jardins.

Les indemnitzacions que ha hagut de pagar, els salaris de tramitació i les despeses judicials, a representat a Parcs i Jardins una despesa econòmica total que s'acosta als 60.000 euros

Ara, Inspecció de Treball, després de sol·licitar la CGT nova actuació, ha proposat una sanció contra l'Institut Municipal de 1592'53 euros per treballador/a, és a dir 7962'65 euros.

Per més informació:
malesherbes.blogspot.com/

La cara dura dels vint-i-cinc anys de l'ICS

Federació de Sanitat CGT Catalunya

Després de tots els actes que es van muntar per celebrar el "25 Aniversari del ICS", uns actes, per cert, per lluir la cara bonica, amable i còmoda de l'ICS, la ressaca va retornar la crua realitat del dia a dia. Tot segueix igual.

Com a rèplica, el sindicat de Sanitat de CGT Barcelona va convocar una concentració i un sopar alternatiu a Barcelona el 27 de juny, al costat de l'anella olímpica de Montjuïc, en defensa de la sanitat pública.

El govern tripartit va assumir en el Pacte del Tinell, el compromís de millorar les condicions assistencials i de treball en la sanitat. A pesar de manifestar a la premsa que farien més hospitals i serveis d'atenció primària, la realitat és cada vegada més precària. La precarització en les contractacions i en les condicions de treball (hi ha entre un 25 o un 30 % de precaris entre interins i eventuals, d'un total de 40.000 treballadors), amortitzacions de places (s'amortitzen 3 de cada 4 places), l'augment de la "productivitat" a canvi de cobrar incentius per objectius, els canvis d'horaris (implantació paulatina de la jornada partida en molts serveis...), l'augment de l'horari laboral en el torn de nit, la falta de transparència en la borsa de treball, la falta de promoció interna, el baix sou, la mort anunciada per falta d'inversions en els serveis de manteniment, bugaderia, etc. per tal de justificar la seva privatització.

A tall d'exemple, recentment s'ha privatitzat el servei de bugaderia de l'Hospital de la Vall d´Hebron (com ho va ser en el seu moment el Servei de Neteja, Banc de Sang, pàrquings, així com el servei de cuina de molts hospitals), i segueix i segueix el rosari de privatitzacions.

Són senyals de la voluntat política de la direcció del ICS i de la consellera Marina Geli al capdavant, d'acabar amb el dret a la salut com un dret bàsic de la ciutadania, conquistada al llarg de moltes lluites del moviment obrer. Condicions que s'agreujaran encara més si cap, (en el 2006 el 40 % del pressupost sanitari públic ja es dedicava a concerts privats), amb l'aprovació fa un any per part del tripartit "d'esquerres" de la Llei per a convertir l'ICS en una Empresa Pública, és a dir, passa a ser un proveïdor més d'assistència sanitària, subjecte al dret privat i perdent la titularitat dels serveis sanitaris de la Seguretat Social a Catalunya (amb capacitat d'endeutament i no sotmès a intervenció prèvia).

Això suposarà el cop definitiu a la sanitat pública a Catalunya i permet per primera vegada a les empreses privades entrar a gestionar directament parcel·les del Sistema Nacional de Salut, sense intermediacions, apareixent per primera vegada com a objectiu l'ànim de lucre. Laboralment s'opta per un model laboral enfront de l'estatutari. Abans de la reforma del ICS, s'han anat privatitzant, de manera paulatina, molts serveis, ara amb la nova reforma tot el servei sanitari serà privatitzable, es podran prendre mesures mercantilistes convertint la sanitat en un gran negoci. Així mateix es tancarà tota possibilitat d'acabar amb el 30% de precarietat laboral existent en l'actualitat.

Per a la CGT està clar que volen privatitzar el Sistema Sanitari Públic, i precaritzar encara més les condicions laborals. Tots aquests temes són els que s'haurien d'haver tractat si s'hagués impulsat un debat obert i participatiu. Perquè són en definitiva els temes que afecten més directament els treballadors i els usuaris.

Des de la CGT aposta per la defensa de la sanitat pública, una sanitat de qualitat i gestió pública, en la qual es destinin mes pressupostos que els actuals. Per això s'està en contra de la reconversió de l'ICS en empresa pública, per això estem en contra de la precarietat i la laboralització de les places. Es demanem places estatutàries ja. La CGT continua amb el compromís d'informar, debatre i mobilitzar als afectats per la reforma del ICS.

Què es pot fer?

És urgent reaccionar contra els atacs que s'estan produint contra les condicions laborals i contra la qualitat assistencial. Les reivindicacions que haurien de formular-se serien les següents:

1 . No a la privatització de la sanitat publica. Amb l'aprovació fa un any per part del tripartitt "d'esquerres" de la llei per a convertir l'ICS en una empresa pública, en realitat aquesta "reforma sanitària" que volen imposar, l'única cosa que ha fet és donar una cobertura legal i generalitzar un procés que ja duu temps aplicant-se de forma paulatina, parcel·lada, solapada i en altres casos obertament en totes les institucions sanitàries de l'ICS. Només cal veure el que està succeint en totes les institucions sanitàries de l'ICS en major o menor grau, per a entendre el que aquesta succeint i cap a on ens encamina aquest procés: la mort anunciada per falta d'inversions en els serveis de manteniment, bugaderia... per tal de justificar la seva privatització.

2 . No a la precarietat laboral, estatutaris ja! prou de contractes precaris al personal suplent. L'ICS està ple de contractacions eventuals que són utilitzades per a donar cobertura a càrregues de treball fixes i habituals. L'administració ha d'abandonar tota aquesta estratègia precaritzadora i crear el nombre suficient de places capaç de donar cobertura a totes les necessitats de treball ordinàries de la nostra sanitat pública.

3 . No a la centralització de la borsa laboral - transparència. El pacte de la nova borsa de treball del ICS, signat per administració i els sindicats UGT, CCOO i SATSE és, potser, el pitjor que ens ha passat als treballadors de l'ICS en tota la seva història. La seva centralització, el control exclusiu del seu funcionament per part de la pròpia administració i dels tres únics sindicats signants, l'extinció de la circular 9/90, l'autonomia donada a les direccions per a decidir sobre la utilització dels "perfils" (tant en la borsa de treball com en el moviment intern) i per a puntuar amb criteris absolutament subjectius ni més ni menys que el 50% de la nota final dels treballadors inscrits en la borsa, donen a l'administració el poder total i excloure, com en les empreses privades, a qui per qualsevol motiu els molesti.

4. Per una carrera professional per a tots, inclosos els interins, i digna per a totes les categories professionals.

5. Reconeixement professional dels tècnics sanitaris i auxiliars d'infermeria per a aconseguir homologar les seves titulacions a nivell europeu.

6. DPO's equitatius per a tot el personal. Els treballadors del ICS tenim un sou base de vergonya, el qual servirà en un futur per al càlcul de les nostres jubilacions. No obstant això, l'administració i els sindicats UGT, CCOO i CATAC van acordar estendre els DPO's, un dels complements variables que de certa forma contribueix a què el nostre sou base es perpetuï com miserable, a totes les categories professionals. Però no a tots els treballadors, doncs l'acord està ple de clàusules d'exclusió.

7. Solapament d'horaris retribuït. L'ICS no té en compte la necessitat d'un temps de trobada entre el professional que passa el parte i el que el rep, cosa que fa que coincideixi l'horari laboral de l'inici de la jornada d'un torn amb el del final del torn anterior. Les infermeres i auxiliars d'infermeria dels hospitals de l'ICS, dirigides per la seva moral personal i per la deontologia professional, busquen garantir la seguretat dels pacients al seu càrrec quedant-se a passar el parte fora de la seva jornada laboral. Això determina que realitzin un important excés de jornada anual que no els és reconegut, retribuït o recompensat, la qual cosa vol dir que treballen gratis moltes hores a l'any.

8. Càrregues de treball dignes. Cada vegada més, l'enfocament privatitzador de la nova gestió de l'ICS ve imposant uns models que semblen tenir molt en compte les xifres i molt poc la qualitat assistencial. Així, sovint ens trobem amb càrregues de treball abusives per als treballadors i de risc per als pacients.

L'alternativa està en la mobilització per a imposar al govern mesures a favor d'una sanitat pública, gratuïta i de qualitat, d'un increment dels pressupostos i unes condicions laborals i salarials dignes. Per a CGT totes aquestes iniciatives servirien per a començar a conscienciar del perill que comporta la privatització de la sanitat pública. Per això cal continuar i aprofundir en aquest camí en la lluita per una sanitat pública, gratuïta i de qualitat.

Més informació:
www.cgtsanitat.org

Tema del mes

LA 'FEBRE' DE LA CRISI FA ANUNCIAR ONZE ERO EN QUINZE DIES

Allau d'acomiadaments

Laia Alsina Garrido ("Directa")

En els primers quinze dies del mes de juliol almenys onze empreses van anunciar acomiadaments a Catalunya. Es tracta de més d'un miler llarg de persones de sectors molt diversos a les quals cal sumar les afectades al nostre territori per la decisió d'Spainair de fer fora una part important de la plantilla, que rondava les 1.100. Però aquestes dades afecten només a les persones amb una situació laboral regular I posen de manifest que pràcticament hi ha hagut un anunci d'expedient de regulació d'ocupació (ERO) per dia.

Però aquest fet no és nou. Des de que la paraula 'crisi' ha començat a repetir-se una i altra vegada, les empreses han vist en els acomiadaments la menar d'evitar-la. Segons dades del departament de Treball de la Generalitat, el mes de juny passat es van presentar 43 expedients de regulació d'ocupació que afectaven a més de 11.200 persones. El mateix mes de l'any passat, n'hi havia més de 500 afectades per 22 expedients.

També el mes de juliol del 2007 és prou rellevant. Segons les mateixes fonts, hi hagué 24 ERO que implicaven poc més d'un miler de persones. Enguany, en quinze dies, ja s'ha superat aquesta xifra.

Finalment, les dades anuals tampoc són massa esperançadores, perquè en el que portem d'any ja es parla de 14.700 possibles acomiadaments, mentre en tot el 2007 la xifra era de 21.000. Enguany, els sectors que han quedat més afectats són la indústria i els serveis. En tercer lloc està la construcció.

Des del gener de 2005 al 30 de juny d'enguany , a Catalunya s'ha optat per més de 1.300 ERO que afectaven 59.000 persones

Onze anuncis d'acomiadament

Són diverses les empreses que des que ha començat el mes de juliol s'han sumat a anunciar que acomiadaran part de la plantilla. Segons ha transcendit als mitjans, es tracta de Roca, Simon, Indo, Instal·lacions CAT, ACC Spain, Spanair, Tallers Casals, Pirelli, Vitri Electro-Metalúrgica, Vado i Ficosa.

Roca: 70 persones

La fabricant de sanitaris I aixetes ha anunciat que acomiadarà una setantena de persones a Gavà i Barcelona. El motiu, diuen, és la crisi immobiliària, ja que si es frena la construcció, les empreses que subministren material per a l'habitatge es veuen afectades.

Simon: 80 persones

Especialitzada en petit material elèctric, Simon diu que ha de fer fora 80 persones de la planta de Barcelona per poder tirar endavant. La crisi en el sector de la construcció torna a ser l'argument. La plantilla s'ha manifestat es diverses ocasions denunciant que no s'ha reduït la feina, sinó que l'empresa aposta per la deslocalització. Afegeixen que Simon pot acabar l'any amb 380 milions d'euros de beneficis.

Indo: 100 persones

La fàbrica de material òptic vol fer for a un centenar de persones de la planta que hi ha a Vilafant. En aquesta ocasió, el motiu és la deslocalització ja que la fabricació de lents es trasllada a Tailàndia. Els acomiadaments s'han pactat persona per persona i 44 ja han deixat la feina.

Instal·lacions CAT: 25 persones

L'empresa d'instal·lacions elèctriques i de fontaneria de Salt ha presentat un concurs de creditors al Jutjat Mercantil de Girona per acomiadar 25 dels 39 treballadors que té en plantilla. De nou, la crisi en la construcció n'és un dels arguments. L'altre, són els deutes. El mateix propietari també ha acomiadat nou treballadors més en una empresa que té a Anglès.

ACC Spain: 183 persones

La plantilla d'ACC Spain ha sortit al carrer per protestar contra el tancament de la planta que l'empresa de fabricació de compressors té a Cervera. La major part de les persones afectades per l'ERO són dones. El comitè d'empresa assegura que la multinacional va rebre una subvenció del govern d'uns cent milions d'euros per adequar les naus que anteriorment havien estat ocupades per la desapareguda Lear. Un 70% de la plantilla prové d'aquesta darrera empresa. ACC té una altra planta a Sant Quirze del Vallès on també s'amenaça amb acomiadaments.

Tallers Casals: 70 persones

L'empresa vol acomiadar el 70 per cent de la plantilla que l'acusa d'optar per la deslocalització a la Xina. L'empresa, situada a Ripoll, es dedica a la producció de manufactures i petites eines.

Pirelli:280 persones

La multinacional italiana s'escuda en la situació econòmica per no obrir una nova planta al Bages i fer fora 280 persones de la fàbrica de pneumàtics que té a Manresa. El comitè d'empresa no dóna credibilitat a les dades de pèrdues que al·lega Pirelli.

Vitri Electro-Metalúrgica: 42 persones

La fàbrica de Torelló pot perdre gairebé la meitat de la plantilla. El motiu de l'empresa de casquets de bombetes i de fluorscents és la reducció de feina mentre el comitè d'empresa ho relaciona amb la nova planta que ha posat en marxa a Eslovàquia.

Vado: 45 persones

La plantilla de Sant Pere de Ribes ja ha fet vaga per l'ERO presentat per l'empresa. Vado es dedica al moble i la decoració.

Ficosa: 115 persones

Tanca la planta de Rubí i diu que vol recol·locar part de la plantilla a d'altres fàbriques que la multinacional té a Catalunya. Es dedica a la injecció de plàstic per a la fabricació de viseres parasol per als automòbils.

Spanair: 1.100 a l'Estat espanyol

Encara falta concretar quantes persones seran acomiadades a cada territori. La companyia diu que té l'objectiu d'afrontar la crisi que pateix el conjunt del sector aeri a causa de l'escalada del preu del combustible i la caiguda de la demanda. A les Illes Balears pot afectar més de 300 persones.

OPINIÓ: Acomiadaments

Bruno Valtueña Sánchez, secretari general CGT Catalunya

Des de principi de juliol, les notícies d'economia van desgranant l'eliminació de llocs de treball: Roca, Indo, ACC, Spainair, Pirell… La xifra total d'aturats el juny es va situar en 2.390.424 persones, la plena ocupació s'allunya.

Els arguments dels empresaris es repeteixen, competitivitat, rendibilitat, globalització, ara ven la pujada del petroli i el baix consum; semblen les víctimes de la situació, però les víctimes reals són els acomiadats. Des de la política parlamentària, i des del "sindicalisme majoritari", no es qüestionen els seus arguments. No hi ha oposició real, la solució passa per vendre més car el lloc de treball i poc més.

Aquesta actitud sempre porta al mateix, més acomiadaments i més precarietat, als treballadors ens interessa canviar aquesta situació. Si claudiquem les setmanes de 65 hores estaran més a prop per a tots. Per impedir-ho hem de reconstruir un sindicalisme ferm en la defensa dels llocs de treball i transformador de la societat.

> OPINIÓ

El traspàs de la Inspecció de Treball a Catalunya

Moisès Rial (www.llibertats.cat)

Tenim ja confirmada que la Comissó bilateral Estat-Generalitat ha aprovat el traspàs de la Inspecció de Treball i dels permisos inicials de treball d'estrangers. El traspàs es farà pel juny del 2009, quan era un tema discutit ja al gener del 2008, al qual hi van posar pals les rodes les cúpules sindicals de CCOO i UGT estatals i, com passa en tots els àmbits socioeconòmics, l'Estat es resisteix a retornar marc competencial, i perpetua l'espoli fiscal, salarial i de sinistralitat, encara que s'empitjori la situació actual, ja que amb dades del mateix Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya a la feina hi ha hagut 1.142 morts en horari laboral més 1.360.514 d'accidents lleus i greus.

Les dades parlen per si mateixes: Quant a accidents lleus: any 2000 (181.755 accidentats); 2001 (187.045); 2002 (181.958); 2003 (168.293); 2004 (155.852); 2005 (151.149); 2006 (161.586); 2007 (159.676), que fan un total de 1.347.314 accidents lleus en 8 anys, una epidèmia silenciada.

I si parlem d'accidents greus: any 2000 (1.487 accidents); 2001 (1.700); 2002 (1.685); 2003 (1.601); 2004 (1.620); 2005 (1.423); 2006 (1.250); i 2007 (1.292) que donen un total de 12.058 accidents greus en 8 anys.

I el resultat més nefast són els mortals: any 2000 (151 morts); 2001 (155); 2002 (186); 2003 (151); 2004 (149); 2005 (102); 2006 (143); 2007 (105) que fan 1.142 persones mortes en horari laboral a Catalunya els 8 darrers anys.

Aquesta epidèmia social, si tenim en compte que a Catalunya a 1 de gener del 2008 érem 7.354.441 habitants censats, en el supòsit que els accidents fossin únics (que malauradament no és el cas), corregit per l'evolució a l'alça de la població, donaria que un 18,49% de la població catalana hauria patit algun tipus d'accident laboral.

Ara cal esperar la creació de l'Agència d'Inspecció de Treball immediatament i el ple desplegament que eixampli i garanteixi unes relacions laborals amb condicions dignes, que passa per assumir el 100% dels 240 inspectors i subsinspectors de Catalunya i els 150 agents de suport que hi ha, i sobretot la reunió que l'administració catalana i l'espanyola s'han fixat per l'octubre vinent que detalli el règim econòmic, de funcionaris (170.2) i respecti el que marca l'estatut retallat a l'article 170: que ens doti de l'execució de les qualificacions professionals, la negociació col·lectiva i el registre dels convenis col·lectius de treball, i les relacions laborals per fixar convenis marc a Catalunya, davant inacció en aquest sentit pel Consell de Relacions Laborals de Catalunya.

Cal que el traspàs nou reforci el marc català de relacions laborals, i no ens converteixi en una simple gestora de l´administració de l'Estat, i avancem més enllà de l'esquifit marc legal.

Parlem amb...

MANEL MÀRQUEZ, MEMBRE DEL PROJECTE KAOS EN LA RED

'El nostre objectiu és donar la paraula a la gent'

Col·lectiu Catalunya

L'entrevista d'aquest número cent la fem al company Manel Màrquez, historiador, afiliat a la CGT de Catalunya i membre del projecte contrainformatiu telemàtic Kaos en la Red (http://kaosenlared.net).

-Explica'ns una mica que és el projecte pels profans i per a la gent que no es connecta habitualment a internet..

-Bé, el projecte de Kaos en la Red neix l'any 2001 i té el seu orígen a Ràdio Kaos, que es va fundar a Terrassa l'any 1987. Llavors, l'objectiu que teníem als anys vuitanta i noranta era donar la paraula a la gent. Neix a l'escalfor de tota la moguda contra l'OTAN i és un element revulsiu molt important a la ciutat.

De la gent que va muntar Ràdio Kaos en sortirà un grup de gent cap al 97-98 que tenia la idea que calia fer un altre mitjà. I cap a l'any 2000 és quan tota aquesta història de noves formes de comunicació pren cos. I com sempre havíem fet i vam continuar fent, vam aprendre a utilitzar les tecnologies d'aquell moment. Vam aprendre a programar les pàgines, que al començament eren senzilletes, per no dependre de ningú, vam cercar un servidor també a nivell local per no dependre de ningú. I vam començar a fer la pàgina, destinada al començament bàsicament a "anàlisi de la comunicació": reflectir com els mitjans de comunicació manipulaven, de quina forma... D'aquesta idea original ens vam adonar que calia repetir l'esquema de Ràdio Kaos, de donar veu a la gent no la tenia.

Tot això era en un format molt clàssic, html, que ens permetia unes funcionalitats que en aquell moment vam considerar acceptables. Encara no era un mitjà de comunicació alternatiu. Encara estàvem donant voltes a com funcionar, des d'un punt de vista tècnic. Si nosaltres ens haguéssim dedicat a fer només "anàlisi de la comunicació", que si el Chomsky i tal, això no hauria arribat a la gent, pot ser gratificant per a nosaltres, però en realitat no éra útil per la gent, té una volada molt limitada.

A partir del moment de les consultes contra la guerra que es van fer a Terrassa, va ser quan decidim convertir el que era un espai de reflexió en una cosa més seriosa. I això va ser a partir del 2002. Les idees de fons continuaven sent les mateixes que a la ràdio: tenir la finestra oberta a la gent amb el nou disseny de la pàgina.

És a dir, totes les qüestions ideològiques, totes les qüestions de com volem que sigui la pàgina, tindran una translació en la part tècnica. La tècnica sempre estarà a Kaos al servei de la ideologia, al servei de com i què volem fer la comunicació.

A partir del 2002-2003, hi ha tot un procés nou d'incorporació de noves persones i de noves tecnologies. És el php i és el que anomenem Kaos 2.0. És a dir, la gent pot penjar la seva informació, pot comentar les notícies, pot dir-hi la seva. Vam arreplegar els tres models de webs que hi havia. D'una banda, teníem un web molt intel·lectualitzat que era "Rebelión" (http://rebelion.org), un web d'anàlisi polític. Incorporàvem a la pàgina textos que tenen una durabilitat llarga, la part diguéssim reflexiva.

D'altra banda, teníem l'experiència de companys que van nàixer pràcticament al mateix temps que nosaltres, de la gent d'Indymedia (http://barcelona.indymedia.org) o la gent de La Haine (http://lahaine.org). Aquí el nostre format era

semblant al d'ells, que la gent pogués publicar i comentar notícies. Però introduïm un element nou, que és més semblant al que estava fent la gent de La Haine: un conjunt de col·laboradors té accés a publicar a un espai determinat del web, a la zona central.

I quina és la ideologia de fons que mou a Kaos en la Red en tot moment? Doncs és la confluència de totes les forces d'esquerra anticapitalista. Hem vist que l'única manera d'endegar i de tirar endavant activitats que puguin ser interessants i que puguin ser útils als treballadors i treballadores i a les classes populars és fer-ho de forma unitària. Reforçar el que els uneix, obviar el que ens divideix i a partir d'aquí poder, cada vegada més, anar arreplegant gent entorn a tot el que siguin forces anticapitalistes.Volem reforçar tot el treball que facin les organitzacions de forma unitària. Treure a la llum pública totes les lluites que la gent endegui i, si són unitàries, encara més.

-I llavors com feu aquest salt de les dues mil visites diàries a les trenta mil visites diàries? Què ha passat aquí?

-Doncs que hem creat tota una estructura informàtica interna que ha donat una empenta molt forta a la pàgina.

-...llistes de correu, wikis?

-...llistes de correu i estructures internes de retro-alimentació de la pàgina que han fet un efecte multiplicador.

Per exemple, entres en una notícia, fas un comentari i jo què faig amb aquesta notícia? Hi poso les relacionades, és un efecte multiplicador. I això és un invent intern nostre. És a dir, tot això sorgeix de pensar-ho i l'informàtic fer-ho. No només pensa l'informàtic, que sí, que és molt intel·ligent, sinó que és la intel·ligència col·lectiva de tots.

-...el disseny col·lectiu previ al treball de l'informàtic...

-Sí, aquí es tracta com sempre de pensar, i quan pensem, pensem tots. Però el nucli dur aquell que hem tingut sempre, ha pensat una sèrie de coses, i la força és que l'informàtic ha estat capaç de traslladar-les a la pràctica. Sinó ell, altra gent, perquè darrere nostre hi ha un grup d'informàtics potent.

-El què se'n diu la intel·ligència col·lectiva.

-Exactament. Hi ha també tot un procés de lligar contactes amb diferents organitzacions. Apropar-nos a la gent de la CNT, de la CGT..., quan ens truquen i ens diuen "no, és que això no està bé", es corregeix, es canvia; i així una per una amb totes les organitzacions que fan servir el nostre web. Així s'adonen que

"Reforçar el que ens uneix, obviar el que ens divideix i, a partir d'aquí, cada vegada més, anar arreplegant gent al voltant del que siguin forces anticapitalistes"

no tenim com a objectiu controlar ningú. L'objectiu que tenim nosaltres és donar un servei a totes aquestes organitzacions i persones revolucionàries anticapitalistes. Que tinguin un espai per poder expressar les seves lluites i idees.

Molta gent té accés directament a les centrals, la gent de CGT, la gent de CNT i la gent d'altres organitzacions i moviments socials. Els partits polítics el tenen més limitat, en principi ara mateix ja no hi ha cap partit polític que hi tingui aquest accés.

Quan tenim tot això quadrat, amb diferents organitzacions i moviments socials, tirem endavant un altre nou projecte. És tot el tema dels especials. On centrem la nostra força? Al moviment obrer. Un exemple, en el cas de la vaga de Seat hi ha la publicació de la llista d'acomiadats. La CGT la té i li demanem si la podem fer pública, la CGT la fa pública també a la seva pàgina i nosaltres la publiquem a la nostra. La nostra pàgina es converteix en un dels elements clau d'informació en aquest conflicte. En aquell moment, la difusió d'aquesta llista fa que arribem ja gairebé a les 20.000 entrades diàries o més. La gent entrava per veure si estava acomiadada o no. Va arribar un punt que aquell espai va tornar-se un lloc on la gent es deia les coses, les comentava. Evidentment que hi havia gent que entrava allà per atacar el sindicalisme revolucionari, evidentment que hi havia gent que entrava allà a fer mal, però nosaltres, com que teníem control sobre això, podíem controlar els comentaris.

Hem connectat, a més a més, també amb la memòria històrica. Jo mateix sóc historiador. Hem creat una secció sobre la memòria històrica, i això ens ha permès atraure un cert tipus de persones de l'ambient cultural, de l'ambient del debat històric. Aquesta altra branca va finalitzar al 75è aniversari de la República amb la creació del "Joc de la Memòria Històrica" (http://www.kaosenlared.info/juegomh/)

L'altre dia, en l'entrevista que li feien al company Saturnino de la CGT de TMB, ell explicava que de molta moguda dintre de la seva empresa s'assabentava per Kaos. Hi havia companys que penjaven informació, comentaris i notícies, abans que li arribés a ell la informació via els companys amb qui es veuria a la reunió al cap de dos dies. Què vol dir això? Immediatesa. Que tenim un grup de sis persones que tenen tot el dia, 24 hores, l'ordinador en marxa.

El pas següent de cara l'any que vé és "Kaos 3.0". "Kaos 1.0", la primera versió de Kaos en la Red era que nosaltres penjàvem les nostres notícies. A "Kaos 2.0" la gent ja pot dir coses a allò que nosaltres afegim, posant comentaris, etc. "Kaos 3.0" serà que la gent podrà triar les seves notícies.

-Quina mena de vinculació teniu amb la comunitat telemàtica (Pangea.org, Sindominio.net, Moviments.net, Indymedia, etc)?

-L'any 2002, si no recordo malament, vam fer unes jornades aquí a Terrassa i vam convidar Indymedia, La Haine i moltíssima gent altra gent. I no va sortir res, com era d'esperar, tampoc preteníem res. Però la idea que teníem era bàsicament contactar amb aquesta gent, quan hem connectat, hem treballat bé, com per exemple amb La Haine. Amb la gent d'Insurgente (http://insurgente.org) som germans. Les pàgines d'Insurgente i Rebelión són amigues de Kaos.

Ens agradaria que hi haguessin més formes de relacions. I de fet, quan va haver-hi les jornades de "Solidaridad Obrera" ja vam connectar amb gent. Però la gent no té la mateixa idea que nosaltres. Nosaltres tenim la idea de tornar-nos un periòdic 'on-line' important, un periòdic que sigui un punt de referència. Kaos va 'in crescendo', cada sis mesos augmentem entre 5.000 i 6.000 lectors diaris, ara estem voltant les 30.000 visites diàries. Aquest mes passat, vam tenir 747.000 visites, ips, en un mes.

Jo hi ha alguna gent que ja et dic sincerament que preferiria que no sortissin a Kaos, per qüestions meves, de formació ideològica meva (que són 4 coses, que són el 0.01% de tot el que hi surt). Però clar, jo haig de garantir que aquesta gent que a mi no m'agrada tant hi surti també. Per exemple, el cas concret d'un altre company i jo que som de CGT. Això voldria dir que no podem penjar coses de CNT? Per favor, llavors seria el final del projecte. Per això a Kaos ens és tan difícil trobar companys que hi col·laborin, perquè són gent que ve d'organitzacions. Vénen amb mentalitat d'organització i fins que no trenquen amb aquesta mentalitat, en el sentit de saber separar i saber respectar, en el sentit d'entendre que cadascú està a una organització, però haig de tenir clar que un company que està a una altra organització anticapitalista pot tenir les seves raons, i poden ser perfectament vàlides, tan vàlides com les meves, i si no són tan vàlides li haig de donar l'oportunitat de poder-se explicar.

-Heu tingut problemes legals?

-Molta gent no se n'adona que la llibertat a internet té un límit. Límit que no el marca Kaos sinó l'entorn jurídic en què ens movem, que a hores d'ara ja és planetari. Molta gent no entén que internet és una pàgina oberta. Si tu amenaces una persona, si tu fas una proclama a favor de qualsevol acte delictiu, acabaràs responent legalment d'això, i obligant Kaos via judicial que aquesta amenaça que ens arribi sigui cursada. La gent no s'adona que allò que dius allà és com amenaçar algú a la plaça pública, o dir-ho al carrer amb testimonis. És molt més greu, de fet, perquè allò queda registrat. Molta gent no entèn que Kaos en la Red elimini aquestes coses, que tingui aquest control dur sobre els comentaris i la lliure publicació, ja que és el-seu-problema. Perquè Kaos en la Red no està per propagar amenaces ni insults ni aquesta sèrie de coses.

Nosaltres no podem dedicar-nos a amenaçar o a fer apologies o coses d'aquestes. Primer perquè no compartim aquests mètodes, així de clar. No compartim ni l'insult ni l'exabrupte. I en segon lloc per una qüestió legal, "Kaos" podria tenir problemes legals si permetéssim això. Qui no ho entengui, doncs ho lamentem molt però "Kaos" funciona així.

Hem tingut tres denúncies serioses que finalment s'han resolt bé, perquè fins ara, tant els jutges com els fiscals entenen com hem d'entendre tots que el responsable de les amenaces és qui les diu.

Quina diferència hi ha entre aquests senyors tan simpàtics d'"El País" o "El Mundo" i Kaos en la Red? Jo tinc una notícia amb mil entrades. Ells tenen una notícia amb deu mil entrades. A mi quant m'ha costat?

- Uns 15 cèntims d'euro?

-Exactament. I a ells? 100 milions d'euros l'any el pressupost del seu diari? És a dir, si fóssim més gent amb més ganes, amb més capacitat de difusió, amb altres campanyes de difusió als mitjans alternatius, però també al carrer amb pancartes, banderoles, etcètera. Una sèrie d'històries que hauríem de provar de fer, per tal que aquestes coses fossin visualitzades per la gent comuna, que és on no arribem, ara arribem al militant i al familiar del militant, al company de feina del militant. Arribem només a l'ambient més proper a l'activista. Hem de trencar amb això.

-Vols afegir alguna cosa més?

-Només que estem en un moment molt important per a Kaos i realment necessitem la col·laboració dels lectors, tant econòmica com participativa. Anem cap a la creació d'una associació d'amics de Kaos en la Red, ja veurem com s'acaba d'organitzar. Tenim l'esperança que la gent s'impliqui molt més en el projecte. El problema és que amb 30.000 entrades diàries, amb un volum de comentaris entre 500 i 800 comentaris diaris i amb un volum de correus d'entre 150 a 200 correus per dia, es genera un ritme de treball que fa que sigui impossible assumir-lo de forma voluntària, com hem estat fent fins ara.

No és que busquem "alliberar-nos", precisament el què volem és alliberar gent més jove, nous periodistes, gent nova amb ganes de fer coses, que siguin gent que estigui en la nostra moguda. I per fer això necessitem els recursos de les persones, humans i econòmics. I és aquest el salt que donarem, no sé si serà abans o després que es publiqui l'entrevista que podreu veure el nou format de pàgina, i allà podreu veure una mica per on va la nova orientació de Kaos, aconseguir un mitjà idèntic en els aspectes més formals, més estètics, a qualsevol mitjà d'informació dels més avançats del planeta.

> LES FRASES...

"Quina és la ideologia que mou a Kaos en la Red en tot moment? La confluència de totes les forces de l'esquerra anticapitalista"

"Volem treure a la llum pública totes les lluites que la gent endegui, i si són unitàries encara més"

"On centrem la nostra força? En el moviment obrer"

"Arribem només als ambients més propers als activistes. Hem de trencar amb això".

Catalunya. Setembre de 2008

> CONVOCATÒRIES

Edició de xapes de la CGT de Catalunya

Des de la Secretaria de Comunicació de la CGT de Catalunya s'ha realitzat una tirada de xapes de plàstic amb agulla imperdible amb el logo i sigles de la CGT a dues tintes (vermell i negre). Les xapes tenen un diàmetre de 2'5 cm. Hi ha dos models per escollir.

Les federacions territorials o sectorials, sindicats i seccions sindicals que en vulgueu, podeu fer-nos arribar les peticions a la Secretaria de Comunicació. El preu per unitat és de 0'60 euros i la petició mínima és de 10 unitats.

EL VENDRELL, 25 I 26 DE SETEMBRE DE 2008, A LA SALA D'ACTES EDIFICI SINDICAL

Curs de formació sobre contractació i precarietat

Amb aquest curs s'abordaran les diferents perspectives de la precarització de les relacions laborals i les reordenacions empresarials.

Ponents:
• Desiderio Martín Corral. Gabinet d'Estudis de CGT
• Raúl Maillo García. Gabinet Jurídic Confederal

Planificació:
Dijous, 25 de setembre de 2008
10.30 a 14h: 1a sessió
14 a 16.30h: menjar
16.30 a 20.30h: 2a sessió
Divendres, 26 de setembre de 2008.
10 a 14h: 3a sessió
14 a 14.30h: Avaluació final del curs.

Termini per a inscripcions: fins al dimarts 23 de setembre de 2008.
Inscripcions (a l'atenció de Francina): Correu electrònic: spccc@cgtcatalunya.cat o fax: 93 310 71 10
Informació i contactes:
Tels. 692 057 651 (Bruno) i 93 310 33 62 (CGT Catalunya, pregunteu per Francina).

Cursos de formació del CELS

El Centre d'Estudi Sòcio-Laborals organitza diveros cursos de formació que es poden conèixer entrant a la seva pàgina web (http://www.ceslbcn.org/) o a la pàgina de la CGT de Catalunya (www.cgtcatalunya.cat).

Actualment, s'ofereix un curs superior de riscos laborals (a distància) que tancava el termini d'inscripció el 5 de setembre; i cursos de "Comunicació multimèdia, disseny gràfic i web", i "Edició in postproducció audiovisual", al quals estava el termini d'inscripcions obert fins al 12 de setembre.

ORGANITZADES PER LA CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL EN DEFENSA DELS DRETS DE LES PERSONES IMMIGRADES

Conclusions de les Jornades sobre Precarietats i Migracions

Secretaria d'Acció Social
Comitè Confederal CGT

Al voltant de 35 militants de CGT, procedents de Saragossa, València, Terrassa, Almeria, Màlaga, Sevilla, Palma de Mallorca i Madrid, així com d'altres organitzacions com Ferine, Coordinadora d'immigrants de Màlaga, ODS Sevilla, Centro Uruguayo Che Guevara, etc., ens vam reunir durant el matí i la tarda del dissabte 24 de maig, en els locals de CGT a Madrid, en les Jornades "Precarietats i Migracions" organitzades per la Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal de la CGT.

El matí, després d'una revisió històrica i actual de la vergonyosa i injusta legislació en matèria d'estrangeria, es va dedicar completament a exposar experiències de lluita sindical protagonitzades per persones immigrants, i portades a terme des de CGT: temporers (Úbeda), neteja del Metro de Madrid, treballadores de la llar (Mallorca), telemàrketing (Madrid), comerç (Almeria) i manteniment (Saragossa).

En totes elles es va destacar la importància que persones amb contractes fixos i temporals lluitin coordinadament per elevar els drets socials i laborals dels col·lectius més desfavorits, i per tant, establir lluites i reivindicacions que coimpliquen per igual a autòctons i immigrants, doncs guanyar drets

per a qui no els té és l'única garantia d'assegurar els drets de qui els té. La majoria d'aquestes experiències estan travessades a més per les discriminacions de gènere, el que afegix un plus d'explotació a la dona que és treballadora i immigrant.

Es va reflexionar entorn del fet que la CGT, la seva estructura i l'experiència acumulada dels seus militants sindicals, han de servir com a eina perquè l'organització activi la seva implicació real i directa en les reivindicacions d'aquells col·lectius que moltes vegades es veuen impossibilitats per a exercir els seus drets, a l'estar sotmesos al xantatge que suposa l'amenaça de l'acomiadament sense indemnització, o de ser denunciat per la seva falta de papers.

És necessàri un treball constant d'informació de les condicions laborals i de falta de drets que pateixen els/les treballadores/es immigrants, per a trencar la por que és el factor principal que frena la seva capacitat de lluita.

Amb aquestes idees vam tornar a la tarda a escoltar les diferents alternatives de coordinació entre col·lectius i organitzacions d'immigrants per a construir una moviment de lluita pels drets per a tots i totes, més urgent i necessària ara amb el racisme feixista campant oficialment a Itàlia i amenaçant convertir-se en legal en la UE per la ben anomenada Directiva de la Vergonya, que significarà la caça institucional de l'immigrant sense papers.

Es va obrir un intens debat entorn de si l'actual configuració de les classes assalariades suposa o no la necessitat de sindicalitzar la immigració, és a dir, sensibilitzar perquè treballadors i treballadores immigrants s'afiliïn i organitzin les seves lluites des de CGT, o ha de ser CGT una simple estructura de recursos i suports perquè els col·lectius immigrants, i per extensió les persones en condicions sociolaborals precàries, s'organitzin al marge del sindicat.

La CGT, en virtut dels seus acords, aposta clarament per la primera opció, sindicalitzar la immigració, possibilitant estructures flexibles que permetin la lluita coordinada de les persones assalariades en condicions precàries i desreguladas. No obstant això la sindicalització del/la immigrant no exclou que la CGT doni suport a les iniciatives d'autoorganització per a la mobilització de les persones immigrants pels seus drets socials, polítics i culturals.

Finalment, ens vam comprometre a veure'ns de nou i a assumir que hem d'estar presents en les convocatòries de mobilització contra l'aprovació pel parlament Europeu de la Directiva de la Vergonya, denunciant les noves presons sense control judicial que són els Centre d'Internament d'Immigrants, i contra el Congrés Mundial del Petroli a Madrid, així com participar en el Fòrum Social Mundial de les Migracions que ha de tenir lloc els dies 11, 12 i 13 de setembre.

Es porta a terme a Reus el Curs de formació sobre Llei d'Igualtat i Negociació Col·lectiva

Federació Comarcal CGT
Baix Camp-Priorat

El dijous 5 de juny es va desenvolupar a Reus, al local de la CGT, el curs de formació sobre Llei d'Igualtat i Negociació Col·lectiva organitzat pel Secretariat Permanent de la Confederació eneral del Treball de Catalunya, amb l'assistència de més de 30 delegades i delegats de la CGT i en un ambient molt participatiu.

El curs va ser impartit per Bruno Valtueña, secretari general de la CGT de Catalunya, Isabel Molina, advocada de la CGT, i Empar López, Secretària de la Dona del Comitè Confederal de la CGT, i es va desenvolupar amb una elevada participació de les persones assistents.

Els/les assistents al curs provenien bàsicament del Camp de Tarragona, d'empreses com Pius Hospital de Valls, IMFE Mas Carandell, Fundació Pere Mata, Ajuntament de Reus, Institut Assistencial Paulo Freire i Sanatori Villablanca, totes elles de Reus, Serunión, CLH, Telefónica i MASA de Tarragona, Saint Gobain del Baix Penedès, però també d'altres llocs com l'Hospital de la Mútua de Terrassa, Ferrocarrils de la Generalitat o la Seat.

A BARCELONA, DEL 29 DE SETEMBRE AL 4 DE DESEMBRE

Curs gratuït sobre Filosofia de la Pau de la càtedra de la Unesco a la Universitat Pompeu Fabra

La Càtedra UNESCO d'Estudis Interculturals de la Universitat Pompeu Fabra, l'Oficina de Promoció de la Pau i dels Drets Humans de la Generalitat de Catalunya i el Centre d'Estudis sobre Moviments Socials de la UPF hem organitzat un curs sobre Filosofia de la Pau, que s'impartirà a la UPF, del 29 de setembre al 4 de desembre de 2008, amb el següent horari: dilluns i dijous de 19 a 21 hores.

A la pàgina web de la Facultat d'Humanitats de la Universitat Pompeu Fabra hi ha tota la informació referent al curs (descripció del curs, programa, professors, horaris...) i els formularis d'inscripció, tant per als estudiants que vulguin incorporar crèdits universitaris com per a les altres persones que vulguin participar (els que no incorporin crèdits universitaris també han de formalitzar la inscripció al curs, que serà gratuïta).

www.upf.edu/fhuma/activitats/filopau/index.html

Les vendes de material de guerra a països en conflicte com el Marroc són presentades per l'Estat com a part de la política de cooperació

Cal acabar amb el militarisme i amb totes les seves indústries

Segons un informe del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs de Justícia i Pau

L'Estat espanyol és el vuitè exportador mundial d'armes

Col·lectiu Catalunya

El Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs de Justícia i Pau, va fer públic el mes de juliol un nou informe sobre exportacions armamentístiques espanyoles, que mostra com l'Estat espanyol ja és el vuitè país exportador d'armes del món. L'informe assenyala que l'any 2006 les exportacions de material de defensa es van elevar a 845 milions d'euros i van ser les més elevades de la història del país. L'informe es basa en publicacions del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, analitza els exportacions dels últims deu anys i conclou que a partir de 2001 hi ha un augment paulatí i continuat de les exportacions.

El Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs assegura que actualment aquestes exportacions, que qualifica d'"irresponsables" per part del Govern, formen part de la política exterior de l'Estat espanyol, vulnerant el codi de conducta de la Unió Europea pel que fa a aquest tipus de negoci. Aquest codi estableix que no han de vendre's armes a països sancionats, inestables, en conflicte armat, que vulnerin els dret humans, que no condemnin el terrorisme o que tinguin un nivell de benestar delicat, encara que l'informe considera que el 53% de les exportacions espanyoles d'aquesta dècada van anar a parar a aquests països.

L'estudi assenyala que s'exporta a països en conflicte com Colòmbia o Israel, o en un context de tensió com Filipines, Indonèsia i Sri Lanka, i a països que intervenen en conflictes, com Estats Units i Anglaterra, i que mantenen tropes d'ocupació il·legal a L'Iraq i Afganistan. També es venen armes a països amb poc respecte pels drets humans com Indonèsia, Kenya, Singapur i Tailàndia, i als països més pobres del món com Burquina Faso, Angola, Kenya i Mauritània, i a uns altres que gasten més en armes que en sanitat i educació com Angola, Aràbia Saudita, Brasil, Jordània, Pakistan o Turquia.

Cal remarcar que l'informe recull per primera vegada exportacions en matèria de defensa a empreses privades i per a ús privat de Canadà, EUA, Bèlgica i Regne Unit, que podrien ser empreses multinacionals de defensa tipus Blackwater o ArmorGroup, el que significa que Espanya participa en la privatització de la guerra. Fins ara eren els estats els que tenien el monopoli de l'ús legal de la violència, i la privatització de la venda d'armes suposa acabar amb aquest monopoli, el que al seu judici demostra que d'aquesta manera pretenen eludir responsabilitats brutes, a través d'aquestes empreses.

El 37% de les exportacions dels últims deu anys van correspondre a aeronaus militars, el 22% a bucs de guerra, i el 12% a equips de formació d'imatge, radars etc. Un altre 10% correspon a combustibles i explosius militars, i la resta són carros, vehicles amfibis, equips de sembrat de mines, seguit de bombes incendiàries, puntes d'ogiva, càrregues de profunditat i míssils.

Des del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs es critica la falta de transparència informativa per part del Govern ja que aquestes exportacions estan sotmeses a la llei de secrets oficials i no informa de les armes que es venen a cada país. A l'Estat espanyol hi ha actualment quatre grans fabricants d'armament militar, EADS-CASA, Bazán, que ara es denomina Navantia, Indra i Santa Bàrbara, i que en total empren com a treballadors a unes 35.000 persones.

Us podeu descarregar l'informe del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs al web:

www.justiciaipau.org/centre-delas/docs/Exportacions97_2006.pdf

CEAS-Sàhara condemna novament els acords militars espanyols amb el Marroc

Coordinadora Estatal d'Associacions Solidàries amb el Sahara (CEAS - Sahara)

CEAS-Sahara condemnem la cobertura que el Govern espanyol està donant als plans marroquins per consolidar l'ocupació il·legal del Sàhara Occidental i seguir mantenint-se per la força en el territori sense respectar les Resolucions de la Nacions Unides.

La recent decisió del Govern espanyol d'oferir "llanxes torpedineres", sumat al regal de "llançadores de bombes de fragmentació" al Marroc i de la venda de 200 milions d'euros en vehicles blindats, suposen un fet d'extrema gravetat, que no afavoreix per res el diàleg, que es diu es pretén fomentar per a solucionar d'una forma justa i pacífica el conflicte. Des de CEAS-Sàhara volem condemnar aquesta política d'acords militars amb el Marroc que duu realitzant el Govern aquests últims anys, unit a aquest nou oferiment, que encoratja la intransigència marroquina i contribueix a mantenir per la força l'ocupació il·legal d'un territori que segueix pendent de descolonització.

Aquesta actuació va en "contra del codi ètic" de comerç d'armes de la UE amb altres països, contra la Llei de Comerç d'Armes aprovada a la fi de l'any 2007 pel congrés dels Diputats, que prohibeix expressament la venda d'armes a països en conflicte, o en els que es violin els Drets Humans, i entre ells figura el Marroc, que és permanentment denunciat quant a la violació dels drets humans i segueix en conflicte permanent en l'antic Sàhara espanyol.

També volem fer una crida urgent a l'opinió pública de l'Estat espanyol, a les seves institucions i a les seves organitzacions polítiques i sindicals, i al propi Govern d'Espanya, perquè es paralitzin immediatament aquests contractes o regals militars, ja que constitueixen un desafiament a la pau i la seguretat en tota la regió.

Les reiterades declaracions del Govern espanyol en favor de l'enteniment entre les parts o les recents manifestacions del ministre d'Afers exteriors, Miguel Ángel Moratinos, sobre el respecte del dret a l'autodeterminació dels saharauis no poden ocultar que, lluny de la neutralitat que tantes vegades proclama, el Govern s'ha inclinat per rearmar a l'exèrcit marroquí davant la possibilitat d'un guerra en el Sàhara, així com per enfortir la impunitat del Marroc en un territori en el qual, segons les resolucions de l'ONU, Espanya no ha deixat de ser formalment la Potència Administradora.

Durant més de 30 anys, el Marroc ha incomplit sistemàticament les resolucions de l'ONU sobre el Sàhara Occidental, s'ha burlat descaradament de la comunitat internacional al negar-se a aplicar acords que anteriorment havia signat, cada dia viola els Drets Humans al detenir, torturar i empresonar a saharauis l'únic delicte dels quals és reclamar que es respecti la legalitat internacional. I tot això ho segueix fent amb el silenci còmplice del Govern espanyol.

El Marroc és un país en conflicte permanent, amb immenses mancances democràtiques i un complicadíssim equilibri intern, denunciat per les més diverses organitzacions defensores dels Drets Humans i que, a més, també manté reivindicacions territorials amb tots els seus altres veïns. És intolerable que, en aquestes circumstàncies, al nostre Govern no se li hagi ocorregut altra cosa que enfortir la seva capacitat ofensiva, prevalent amb això la seva impunitat i intransigència i pertorbant els esforços de pau desplegats per la Comunitat Internacional.

www.saharaindependiente.org

SOCIAL

Mentre tancàvem aquest 'Catalunya' ens arribà la bona notícia que l'Amadeu havia acabat la seva vaga i sortiria lliure

Quant més hem d'esperar per tancar totes les cafeteres nuclears?

BALA PERDUDA

Cent

Toni Álvarez, Assemblea Antimilitarista de Catalunya

Fa goig constatar com els projectes alternatius i revolucionaris avancen. Aquesta revista que tens a les mans n'és un bon exemple. Malgrat imperatius socials, econòmics, personals i fins i tot revolucionaris, els 100 números del "Catalunya" són un exemple de la persistència necessària perquè altres veus tinguin espai on ressonar.

És d'agrair que un sindicat obri espais propis a la lluita antimilitarista en uns temps on, el "pleno empleo" justifica l'obertura i manteniment de qualsevol factoria que fabriqui eines militars amb les corresponents immenses inversions subvencionades i l'imprescindible investigació tecnològica. Sobretot els sindicats. Ja sabem que la CGT en això és diferent, però no ho hem de perdre de vista. És aberrant justificar aquesta defensa laboral en pro d'una classe obrera que fa més de 100 anys contemplava la unitat de tots els treballadors contra la guerra, exigint la no fabricació de productes militars que es fessin servir per matar altres treballadors.

Eren altres temps, però és curiós que el sindicalisme actual, que diu reconèixer-se en aquell altre passat, oblida aspectes importants que van condicionar la construcció de la identitat obrera. No sé en quin moment es va perdre aquesta batalla contra l'estultícia sindical, contra un adoctrinament alienant que obviés que les armes les han de fabricar mans, les han de pensar enginyers i les han de fer servir persones que no acostumen a ser riques i/o poderoses. Com que sempre m'he negat a pensar en la malícia humana com a raonament per fer ús de les armes, em veig abocat a l'estupidesa, pròpia i aliena, per intentar entendre com la classe obrera és capaç de fabricar els mecanismes d'opressió, alienació i mort de la burgesia i l'estat.

Bona part del sindicalisme àcrata ha insistit en la necessària abolició dels exèrcits i, per tant, la reconversió o eliminació d'indústria armamentística. Ni tot ni sempre, és veritat, malgrat els preceptes bàsics de l'anarquisme estiguin ben clars respecte a l'abolició dels exèrcits.

Fa més de 100 anys, l'Associació Internacional de Treballadors (AIT) reivindicava la vaga militar en cas de guerra. Quelcom haurà de dir el sindicalisme que defensa els drets dels obrers que dissenyen i construeixin les maquines de matar-los. Ni que passin cent anys. Alt i clar, com al "Catalunya".

Entrevista a Diana Reig (advocada), Roser Iborra (Grup de Suport de Vic) i Josefina Ramon (mare del pres)

'L'Amadeu sortirà lliure o amb els peus per davant'

Text: **Laia Altarriba ("L'Accent" 136);** foto: **Ariadna Nieto**

Amadeu Casellas (nascut el 1959) fa 22 anys que és a la presó. Aquest militant anarquista compleix diverses condemnes, la majoria per atracaments. Els diners que obtenia de les accions armades els donava, sobretot, a treballadors de fàbriques en lluita. És per això que en alguns àmbits el coneixien com el "Robin Hood anarquista".

Des del passat 23 de juny, aquest pres anarquista osonenc està en vaga de fam per exigir que el posin en llibertat. En el moment que es va fer aquesta entrevista, publicada al periòdic "L'Accent", es va entrevistar la seva advocada, la mare i una representant del grup de suport de Vic, l'Amadeu estava ingressat a la secció penitenciària de l'Hospital de Terrassa.

Les darreres setmanes arreu dels Països Catalans i de l'Estat espanyol s'han convocat diverses mobilitzacions i actes per exigir la llibertat de l'Amadeu Casellas. Per seguir-ne l'actualitat: paisatgedesdelafinestra.blogspot.com.

-Per què fa la vaga l'Amadeu Casellas?

-Diana Reig: El que exigeix l'Amadeu amb la vaga de fam és que el posin en llibertat, i ofereix dues opcions: que li donin en tercer grau penitenciari que refonguin les condemnes que actualment està complint. A ell el 1987 ja li van refondre cinc condemnes que tenia, que es van convertir en una sola de 15 anys de presó; el que demanem ara és que facin el mateix amb les que està complint, és una cosa que fan amb tots els presos. Si li refonen les actuals es convertirien en 15 anys. Tot plegat sumaria 30 anys de presó. Si a aquí li restem 8 anys que ha aconseguit de beneficis penitenciaris, doncs ens col·loquem als actuals 22 anys que ara compleix. És per això que s´ha posat a fer la vaga de fam.

-I tenint en compte això, per què no l´han deixat anar encara?

Diana Reig: Institucions Penitenciàries posa l´excusa del trencament de condemna, ja que l´ha trencada diverses vegades. Però aquí hi ha una trampa, perquè en realitat li fan pagar per dos aquest delicte: per una banda, entre les condemnes per les quals compleix presó hi ha el trencament de condemna, però alhora diuen que trencar la condemna li resta beneficis penitenciaris. És una doble condemna per un únic delicte.

-La petició de llibertat, en quin punt es troba a nivell legal?

-Roser Iborra: Nosaltres vam presentar-ho a la jutgessa de Vic que corresponia, però es va mostrar molt dura i va denegar la llibertat. No es va cansar de repetir que ella estava sotmesa a "l'imperi de la llei". Ara hem apel·lat al Tribunal Provincial de Barcelona. Però nosaltres sabem que la raó per la qual el mantenen empresonat no és legal sinó política. Ho fan per castigar-lo ja que ha estat un pres molt reivindicatiu.

-En quines reivindicacions ha participat?

Diana Reig: Ell ha participat en moltes campanyes al llarg de tots els anys que ha estat a la presó, i ha fet diverses vagues de fam. Recentment ha participat en la campanya contra els presos FIES i per l'excarceració dels presos malalts.

-Com està a nivell de salut física?

Diana Reig: Ha perdut 30 quilos en aquests 65 dies, i ara només en pesa 63, està molt esquelètic. I ara estem preocupades perquè si deixa de prendre la glucosa pot ser molt negatiu per la seva salut.

-Mare: Estic espantada perquè no sé què passarà, tinc por que li quedin seqüeles.. Ja comença a fallarli la vista, i no s'aixeca del llit. No vol que jo vagi més a visitar-lo perquè no vegi com està. Els d'Institucions Penitenciàries tenen la compassió als peus.

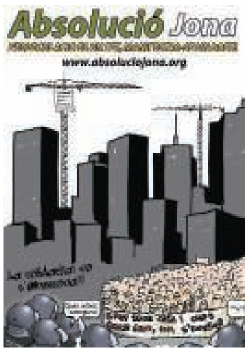
L'última vegada que hi vaig anar només em van deixar estar amb ell 15 minuts. Moltes vegades em mossego la llengua perquè no vull dir coses que li puguin portar problemes.

-Roser Iborra: Des que l'han traslladat a l'hospital només deixen entrar la mare, l'advocada i dues persones més. Jo he fet la sol·licitud quatre vegades per visitar-lo a l'hospital, però cada cop que demanem què passa ens diuen que no tenen constància de la petició i ho hem de tornar a demanar.

Per l'absolució del Jona

Mentre els especuladors i criminals que han convertit la vida d'una àmplia majoria de la població dels Països Catalans en un infern quan arriba final de mes continuen rebent diners públics perquè "la crisi" no els faci perdre tant com han guanyat espoliantnos als treballadors i a les treballadores en els darrers anys, els qui els planten cara són perseguits pels agents de la llei (ara Mossos d'Esquadra). Una llei que protegeix qui destrueix el territori i en fa un negoci propi i persegueix qui defensa la terra, ara com fa tres-cents anys. Llegiu el cas del Jona i adheriu-vos a la campanya de solidaritat si ho creieu convenient. Mireu la pàgina que conté la informació sobre el cas i mireu el còmic que teniu com a material adjunt. http://www.joveseixample.cat/absoluciojona/index.html

Tots i totes sabem del tarannà del nostre Ajuntament, l'Ajuntament que permet i fomenta obres faraòniques per al benefici dels més benestants, l'Ajuntament de del Fòrum de les cultures, o de la seva pròpia - l'especulativa, del 22@, de la illa Myrurgia, de la desnaturalització de la Barceloneta, de les obres del Tren d'Alta Velocitat, dels desallotjaments, del cinisme i la mentida. L' Ajuntament de la ciutat de Barcelona, no ha volgut retirar l'acusació cap al nostre company i veí, Jona.

Comunicat d'Amadeu Casellas des de l'Hospital penitenciari de Terrassa

‘Se'm nega la llibertat perquè jo no sóc submís a un sistema penal’

Amadeu Casellas Ramon

Se'm nega la llibertat perquè jo no sóc submís amb un sistema penal i penitenciari podrit i corrupte, tal com es demostra en el dia a dia, en què aquesta Constitució i aquestes lleis catalanes i espanyoles de què tant parlen els polítics i els jutges no s'apliquen. Per què no em concedeixen la limitació de condemna? La resposta és molt senzilla: perquè vaig néixer pobre, com tants altres companys. I no hem d'oblidar que, en democràcia, es gaudeix de llibertat sempre i quan no s'utilitzi.

D'entrada em presentaré, per als qui no em coneguin. Em dic Amadeu Casellas Ramon, i fa més de dues dècades que sóc a la presó. Estic en vaga de fam des del dia 22 de juny de 2008. Hi haurà gent que estarà d'acord amb mi, i altra que no; tots mereixen el meu respecte, perquè en això es basen les llibertats individuals.

Els motius que m'han portat a aquesta vaga (fins a les últimes conseqüències) són: denunciar i protestar per la situació en què es troben, a les presons catalanes i de tot l'estat, companys meus, i jo mateix. Perquè darrere d’aquests murs es cometen tota mena d'abusos i tortures per part de les institucions penitenciàries, amb la permissivitat i complicitat dels jutjats de vigilància, i amb la ceguesa, cinisme i hipocresia a què ens tenen acostumats els polítics i la justícia.

La majoria dels qui estem dintre aquestes parets no demanem un tracte de favor ni de privilegi per part de les institucions penitenciàres, ni dels jutges, ni dels polítics; ben contràriament als Julián Muñoz, Javier de la Rosa, els Alberto, Mariano Rubio, els del cas Filesa, Mariano Conde, Barrionuevo, Conde, Rafael Vera, Puigneró...i un llarg etcètera. Perquè tots sabem que ells poden comprar la seva llibertat, amb diners i influències.

La meva denúncia i protesta és per als qui, com jo, són pobres, obrers, o gent que, simplement, venim de llocs marginats. Ni nosaltres, ni les nostres famílies, no podem comprar la llibertat, i hem de lluitar amb els pocs mitjans de què disposem. En el meu cas, com en el de tants altres companys, he acomplert el màxim de presó establert pel codi penal vigent: 20 anys, o 30 amb el codi antic.

Però se'm nega la llibertat perquè jo no sóc submís amb un sistema penal i penitenciari podrit i corrupte, tal com es demostra en el dia a dia, en què aquesta constitució i aquestes lleis catalanes i espanyoles de què tant parlen els polítics i els jutges no s'apliquen. Per què no em concedeixen la limitació de condemna? La resposta és molt senzilla: perquè vaig néixer pobre, com tants altres companys. I no hem d'oblidar que, en democràcia, es gaudeix de llibertat sempre i quan no s'utilitzi.

No sé com acabarà aquesta vaga. Tinc l'esperança que se'm doni el que, per dret i per llei, em correspon, i que sigui lliure, a la fi. També espero que aquesta vaga serveixi perquè els meus companys tinguin una mica més de llum i d'esperança; perquè molts d'ells no tenen la mateixa fortalesa i es queden en el camí i en l'oblit.

També vull aprofitar aquest comunicat per agrair públicament el recolzament que estic rebent per part de la meva mare, a qui estimo moltíssim; agrair-lo també a la CNT de Manresa i d'altres llocs; als meus grans amics (...) i a tants d'altres que no dic, perquè la llista seria inacabable. A tots , gràcies pel vostre recolzament. També vull donar les gràcies a tots els qui m'estan escrivint i animant: perquè, sense el vostre suport, el més segur és que em faltaria la força. Gràcies a tots.

També vull agrair d'una manera molt especial la tasca de la meva advocada i del seu company. Perquè, malgrat les dificultats que tenen, no m'hn deixat ni un minut.

Gràcies a tots! La vaga de fam continua, i la lluita serà llarga. Però, entre tots plegats, amb el vostre suport, guanyarem i seré lliure.

Una abraçada fraternal i llibertària. Llibertat o mort!

Salut i anarquia!

27 d'agost de 2008
Post Data: Avui som nosaltres, els qui estem dins de la presó, però...i demà? Podeu ser vosaltres?

L’Estat indemnitza Pilar Vaquerizo, vídua de Francisco Granado

Octavio alberola

Els que han seguit el desenvolupament del procés anomenat de «recuperació de la memòria històrica» recordaran que va ser al 1998 quan Pilar va sol•licitar, per primera vegada, aquesta indemnització sobre la base de les quals s’havien concedit als que havien patit presó durant el franquisme. També recordaran que li va ser rebutjada amb el pretext que el seu marit no havia complert el temps mínim de presó exigit per la normativa, atès que Francisco Granado havia estat executat 17 dies després d’haver estat detingut. Doncs bé, com tots sabeu, malgrat totes les denúncies i protestes que des de llavors es van organitzar i al fet escandalós que en el curs dels anys transcorreguts l’Estat ha donat nombroses ajudes i indemnitzacions a organitzacions polítiques i sindicals, així com a associacions de memòria històrica, no és fins a

ara que a la vídua de Granado se li reconeix tal dret. I ja veieu l’import de la indemnització.

És veritat que tot el que s’ha fet durant aquests anys per a obligar a l’Estat a corregir aquest “oblit” (totes les vídues o vidus de les persones executades, que no havien complert el temps mínim de presó exigit, havien quedat excloses de les indemnitzacions al no considerar que si no havien fet més temps de presó era per haver estat executades) no ha estat en va; però és molt dolorós i indignant constatar que aquestes persones són ara víctimes d’una nova injustícia. Una injustícia comesa pels redactors de la Llei de “memòria històrica” i validada per tots els partits que van aprovar aquesta Llei. Em refereixo al fet que en aquesta Llei es considera que hi ha víctimes del franquisme de primera i de segona classe: Les de primera són les quals van perdre la vida a partir de gener de 1968, que rebran una indemnització de 135.000 euros. Les de segona classe són les quals van ser assassinades pels franquistes abans d’aquesta data, que només tenen dret a 9.616.18 euros.

Extret de **www.memorialibertaria.org**

SALUT I ANARQUISMES

Cent: felicitats i feina per fer

Pep Cara (Berga)

Primer de tot, vull felicitar la gent que ha fet i fa el “Catalunya”, ja que treure un periòdic mensual de qualitat, anarcosindicalista i arribar al número 100 no és gens fàcil.

La creació i difusió d’informació autogestionada i amb un marcat sentit crític és bàsica. El de sempre: la cultura, la informació, la salut, l’alimentació, el treball, el lleure, la defensa...; hem de poder recuperar tots aquests aspectes de les nostres vides per mitja de l’autogestió. Tanmateix, cal deixar clar que dotar-nos dels nostres mitjans de cap manera no pot ser a costa de renunciar al sentit crític. No podem reproduir les dinàmiques dels mijans “oficials” subordinats al mercat, a autoritats diverses. Els llibertaris som sovint i tradicionalment propagandistes, però això no vol dir no tenir sentit crític o autocrític. Es recull allò que se sembla i no es pot lluitar contra el pensament únic amb un discurs o contra-discurs únic.

Ara una publicació no és suficient. Ni deu ni vint (tot i que tant de bo tinguéssim vint publicacions autogestionades, de qualitat i crítiques...). Ja fa temps que cal ser presents per tota la diversitat de mitjans (teles, ràdios, revistes i periòdics, parets, xarxa..., i clar, la xerrameca amb els que ens envolten). I cal, al meu entendre, que siguin mitjans d’àmbit local i de dins cap enfora del món llibertari. Bé, de fet també calen publicacions de reflexió a l’estil de l’”Ekintza”; més que calguin, és urgent que n’apareguin. Sí, ben mirat, malgrat exemples tan lluïts com per exemple el “Catalunya”, “la Soli” de Joaquim Costa (tot i que l’altra acaba de passar a Terrassa amb una millora destacable), el “Cultura Obrera” de Mallorca o “El Pèsol Negre” de l’Alt Llobregat; la premsa llibertària està sota mínims. I encara sort de totes les publicacions que sense definir-se com a llibertàries actuen com a tals: “Entrebastidors”, “Masala”, “La Burxa”, “Riu Amunt”...

Cal, per tant, reconèixer tota la feina feta i que s’està fent i alhora reconèixer que no és suficient i que en fa falta molta més. Ara hi ha la “Directa”, una gran iniciativa, un bon exemple a molts nivells. Tanmateix no podem sacrificar altre projectes petits, de barri o poble...

I per acabar. m’agrada el “Catalunya” perquè és una publicació oberta i compromesa, que dóna molt terreny a diverses lluites, moltes no sindicals, sense deixar de ser el portaveu d’una organització anarcosindicalista com és la CGT de Catalunya. I tot plegat amb qualitat. Salut i anarquia!

Tanquem l'aixeta a l'especulació: ni Pla Caufec ni transvasaments!

Jóvens de les Terres de l'Ebre

El 9 de setembre hi havia d'haver el judici contra els joves que el passat mes de maig van encadenar-se per a denunciar les obres del Pla CAUFEC-Porta Barcelona (Esplugues de Llobregat).

Entre els joves hi ha Andreu, membre de Jóvens de les Terres de l'Ebre, així com de moltes altres lluites i moviments socials del nostre territori.

A més a més, els dies 23 i 30 de setembre es jutjaran a la resta de les 36 persones que van ser detingudes en les accions de denúncia que hi va haver la mateixa setmana a les obres.

El Pla Caufec va ser una operació especulativa impulsada inicialment per l'empresa Fecsa associada amb la societat francesa Cauval, amb la finalitat de revaloritzar els terrenys de la seua propietat que havien estat expropiats per instal·lar torres d'alta tensió. Per tal de finançar el cost d'aquest soterrament, es va efectuar una modificació del Pla General Metropolità (PGM), augmentant la superfície edificable de 30.000 m2 a 234.000 m2.

L'autèntic beneficiari del Pla Caufec serà la coneguda empresa Scresa, què obtindrà uns beneficis de l'orde de 500 milions d'euros nets (havent descomptat totes les despeses de construcció, urbanització i el cost de soterrament), amb la qual cosa es demostra que darrera l'excusa de requalificar per a finançar el soterrament de les línies elèctriques hi ha un clar interès lucratiu i especulatiu, en el qual també hi ha empreses com ACS (Florentino Pérez) i Metròpolis, amb la complicitat de la classe política catalana.

Per aturar aquest projecte especulatiu i les agressions que provoca, fa 17 anys que a Esplugues molta gent lluita contra el Pla CAUFEC, denunciant els efectes negatius del creixement urbanístic desmesurat de la ciutat d'Esplugues de Llobregat, amb urbanitzacions de luxe, gratacels, un macrocentre comercial i un hotel de luxe, i la destrucció de la muntanya d'Esplugues, al límit del Parc Natural de Collserola.

Al judici s'acusaven 8 joves de resistència, desordres públics, coaccions i danys per haver-se encadenat a 2 bidons de ciments i 2 màquines excavadores mentre denunciaven la destrucció de la muntanya de Collserola. A més, la promotora SACRESA que pretén guanyar més de 100.000 milions de pessetes els vol cobrar una responsabilitat civil d'uns quants milers d'euros.

La repressió sindical contra qui decidxi organitzar-se en el sector és fortíssima i pren formes personals

Les tecnologies de la informació i la comunicació i l'acció sindical

David García Aristegui

En l'actualitat, la CGT està aconseguint tenir una presència cada vegada més forta en empreses de consultoria i desenvolupament de programari, però aquesta no és una lluita fàcil, ja que el sector té unes característiques que, a pesar de l'explotació soferta per molts/es dels treballadors, és molt difícil mobilitzar a persones sense cap cultura sindical i que, massa vegades, tenen una percepció de si mateixes molt elitista, ja que en la seva gran majoria no es consideren obrers a l'ús.

A això cal afegir que les empreses empren de manera constant una brutal repressió per intentar impedir o entorpir al màxim els processos d'eleccions sindicals, sigui amb la pressió sobre les i els integrants de les llistes, acomiadaments dels candidats i fins i tot de seccions sindicals completes, i presentació de candidats "grocs". Segons un informe de CCOO sobre Eleccions Sindicals, el cens de treballadors del sector que participen en aquestes és del 46,40 %, pel que més de la meitat dels treballadors/es no tenen representants que reivindiquin millorar les seves condicions de treball.

Al ser un sector on es treballa amb noves tecnologies, es tendeix a pensar que els seus problemes són nous i molt diferents a la resta, quan la veritat és que són comuns a altres sectors i lluites. Per a començar, la subcontractació: moltes empreses reben el qualificatiu de "càrniques", ja que es limiten a comerciar amb els seus empleats per a subcontractar-los per hores en altres empreses. Com deien en un comunicat els "intrusos" del Kernel Panic, les ETTs no estan desapareixent, es "maquillen" amb aparença d'una empresa real i s'especialitzen en determinats sectors productius, com el de les TIC. A més de les subcontractacions, en moltes empreses s'han impulsat segregacions i externalitzacions de serveis amb l'objectiu clar de retallar drets laborals i econòmics. CGT ha de posar tota la carn en la graella per a detenir i denunciar aquests processos tan nocius.

Una altra característica del sector és la descentralització: les i els treballadors estan dispersos en un elevat percentatge per diverses oficines, pel que és summament difícil l'accés a aquests companys. És exemplar el treball dels companys de CGT a Atos Origin i Coritel, que editen i distribuïxen respectivament "La Botica Sindical" i "El Picador", dues vies de comunicació que es llegixen amb molta atenció tant pels treballadors com pels directius. L'èxit d'iniciatives com aquesta és una cosa a tenir molt en compte i a imitar en altres empreses.

A més d'aquestes característiques comunes a altres sectors, el sector té algunes característiques pròpies que convé ressaltar. L'enorme quantitat d'hores extres sense remunerar que es realitzen és una enorme xacra que cal començar a eliminar, i una via amb la qual fàcilment es podria començar l'aproximació amb les i els treballadors en principi menys conscienciats. Hi ha projectes en els quals s'excedeixen de bon tros el nombre d'hores que legalment ha de realitzar un treballador, una cosa il·legal i fàcilment denunciable. Hi ha també una elevadísima rotació, i no és rar que s'aconsegueixin pujades de sou a força de canviar d'empresa, les vegades que faci falta, sense que ningú es plantegi millorar les condicions en l'empresa en la qual ha estat explotat. Hi ha poca consciència de classe, i conceptes com "Negociació Col·lectiva" sonen a marcians a les treballadores. La CGT hauria d'anar posant les bases perquè, cada vegada més, en el sector es percebin els conflictes i l'explotació com una cosa col·lectiva a la que es pot donar resposta i que no caigui en l'habitual "salvi's qui pugui", que tant beneficia a les empreses.

També vull cridar l'atenció sobre dues "temptacions" que operen en el sector i que, sota l'aparença de ser beneficioses, amaguen molts perills. La primera és "la corporativa": moltes veus clamen per la creació d'un Col·legi d'Informàtics per a ajudar a regular el sector. Per a qui escriu aquestes línies, un "informàtic" és algú que treballa com a tal, independentment de la seva formació o títol. Intentar acabar amb els problemes del sector a força de corporativisme és bastant absurd, però molt estès entre les i els Enginyers Informàtics recién titulats o amb menys experiència, pel que no és desgavellat que aviat apareguin sindicats o iniciatives corporativistes abanderant propostes d'aquest tipus.

Per a acabar, molts treballadores, quan perceben els nivells de subcontractació i el poc salari que reben en comparació del que l'empresa factura pels seus serveis, decideixen donar el salt i ser el seu propi patró. Per desgràcia, en la majoria dels casos aquestes iniciatives deriven en l'autoexplotació, a més d'apuntalar un sistema pervers en el qual moltes vegades es llencen els preus per a obtenir projectes, amb el consegüent perjudici en treballadors i salaris. La CGT ha d'implantar-se empresa a empresa, conscienciant, denunciant i mobilitzant, per a començar a donar la volta a la truita en un sector on encara semblen hegemònics altres sindicats. És l'hora que CGT demostri que es pot arrencar a la patronal millores substancials per a totes les treballadores i treballadors del sector.

La plataforma Som lo que Sembrem entrega al Parlament més de 91.000 signatures

Catalunya diu no als transgènics

Som lo que sembrem

La ciutadania catalana no aprova els transgènics, més de 91.000 signatures van ser entregades el 30 de juliol al Parlament de Catalunya en contra dels OGM i s'esperava que fins al 21 d'agost, data oficial en que s'acabava la recollida, s'arribaria a la xifra de 100.000.

L'acte va constar d'una breu roda de premsa a les portes del Parlament, una entrevista amb el president del Parlament Ernest Benach, i l'entrega d'aquestes primeres 91.000 signatures de la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per declarar Catalunya lliure de transgènics. Al president se li va fer l'entrega d'unes pinyes de panís ecològic símbol d'una planta que ha sofert la contaminació genètica i que ha demostrat la impossibilitat de la coexistència de les dues varietats (la transgènica i la tradicional o ecològica).

La plataforma resta a l'espera que les signatures siguin verificades per l'Institut d'Estadística de Catalunya (IDESCAT), un cop aquestes siguin verificades, cap a finals d'octubre, la proposta de llei entrarà a tràmit parlamentari amb la conseqüent presentació d'esmenes i debat de la llei que conduirà, si la plataforma impulsora hi està d'acord, al posterior debat al plenari del Parlament cap a principis de gener.

La plataforma iniciarà a partir del setembre un seguit de contactes amb els diferents grups parlamentaris per tal d'avaluar la posició de cadascun d'ells, poder aportar la informació que té la plataforma als diferents grups polítics i conèixer la posició dels diferents grups.

Balanç de la campanya

Des de la plataforma vol fer saber el següent balanç de la campanya de recollida de signatures fins a dia d'avui:

1. Valorem molt positivament el suport rebut pel conjunt de la ciutadania que ha permès gairebé doblar la quantitat de signatures necessàries per tal que es debati al Parlament la proposta de llei.

2. Entenem que aquestes més de 91.000 signatures recollides fins ara són una mostra prou representativa de la societat catalana i són una expressió democràtica de rebuig general als OGM, lluny de les pràctiques poc democràtiques seguides per les grans transnacionals.

3. Demanem al govern de la Generalitat que es tingui en compte la voluntat popular i destacar el fet que hi ha un gruix important, conscient i creixent de població consumidora que rebutgen els transgènics i que aposten per un altre model agroalimentari.

4. També volem destacar l'aclaparadora resposta que la societat catalana ha despertat respecte a aquesta campanya contra els transgènics, cosa que ha sorprès a la plataforma.

5. I valorar també la campanya informativa que s'ha fet i que ha permès, si més no, introduir el debat, no sols al voltant dels transgènics, sinó també sobre el model agroalimentari i sobre els possibles efectes adversos d'aquestes tecnologies sobre la salut.

6. Facilitem a tota persona interessada diversos informes a la web de Som Lo Que Sembrem diversos informes, estudis, investigacions, articles, enllaços i bibliografia sobre els efectes dels organismes modificats genèticament en la salut, en la societat i l'economia, l'agricultura o el medi ambient:

www.somloquesembrem.org

Tanquem les Nuclears exigeix una investigació rigorosa i no controlada per les multinacionals nuclears de l'impacte de la fuita d'Ascó sobre població i medi ambient

Coordinadora Tanquem les Nuclears

Tanquem les Nuclears – Coordinadora per una Nova Cultura de l'Energia (TLN – NCE) insisteix en que cal una investigació rigorosa de l'impacte de la fuita d'Ascó sobre la població i el medi ambient centrada en la dispersió sobre el territori.

Davant la trobada de noves partícules fins a una quantitat que supera les 900 actualment, TLN – NCE insisteix en la necessitat de que es realitzi un estudi en profunditat sobre l'abast de la contaminació radioactiva de les àrees afectades per la central. El fet que les darreres partícules s'hagin trobat després d'unes setmanes de pluges intenses és un indici de la gravetat i abast de la fuita.

Un estudi d'aquestes característiques hauria de contemplar la fuita d'Ascó en un marc més ampli i incloure aspectes com són:

-Una anàlisi de la quantitat exacta de radiació alliberada en el moment de l'accident, a partir de la caracterització de l'aigua i els fangs que van causar la contaminació i de la radioactivitat retinguda en els filtres del sistema de ventilació d'emergència. Aquest anàlisi hauria de contemplar l'evolució de l'efecte del decaïment radioactiu.

-Un model de dispersió de les partícules en el medi ambient en base a les dades disponibles en el Servei Meteorològic de Catalunya (SMC) i la Agencia Estatal de Meteorologia (AEMET) durant els sis mesos fa que dura tot el procés.

-Una sèrie de mapes dels territoris que han resultat afectats per la dispersió de la contaminació radioactiva amb una cronologia indicativa. Amb indicació de la població i el medi ambient seqüencialment més afectats. En aquesta sèrie de mapes hauria d'aparèixer un inventari detallat de les partícules o punts calents trobats, que inclogui la seva caracterització radiològica, la data i hora en què es van localitzar, així com la seva localització.

-Un anàlisi dels productes de les zones afectades a on es poden presentar fenòmens de concentració d'elements radioactius.

Paral·lelament, i en vista dels fets, Tanquem les Nuclears – Coordinadora per una Nova Cultura de l'Energia demana al Consell de Seguretat Nuclear que revisi la qualificació de l'accident dins de l'escala INES.

Resulta evident que la gravetat del que ha passat en Ascó supera tot el que s'està comunicant a l'opinió pública. És necessari que un accident d'aquesta magnitud esdevingui una oportunitat per a que la darrera fase de vida de les nuclears en funcionament a Catalunya estigui marcada per la transparència i el coneixement dels impactes de l'energia nuclear en la salut de les persones i l'estat del medi ambient.

En aquest sentit Tanquem les Nuclears – Coordinadora per una Nova Cultura de l'Energia considera que els fets recolzen la demanda feta de que s'incrementi el coneixement dels efectes de la radioactivitat, mitjançant l'ingrés de la multa a aplicar a l'ANAV, i futures sancions, en un fons que permeti la creació de programes d'investigació sanitària que siguin realment independents dels organismes vinculats a la indústria nuclear, com el CSN.

Considerem que els centres hospitalaris o d'investigació de Tarragona, Càceres, València, Guadalajara o Burgos, zones on funcionen centrals nuclears, o bé altres centres amb un historial documentat d'investigació en temes d'impacte radiològic han de disposar de recursos i autonomia d'investigació al marge de la indústria nuclear.

Els fets d'Ascó estan posant en evidència de que el debat sobre els impactes del model energètic no s'ha de guiar per criteris subjectius d'imatge i paisatge, sinó en els efectes reals que les centrals tèrmiques i nuclears provoquen a les persones i els ecosistemes, i en els perills que generen el procés de canvi climàtic i la crisi del petroli.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

Lucía Sánchez Saornil, dona lliure

Ferran Aisa

La poetessa madrilenya Lucía Sánchez Saornil (1895-1970) havia format part del moviment ultraista i, amb el pseudònim de Luciano de San-Saor, va escriure nombrosos poemes a les revistes d'avantguarda de les primeres dècades del segle XX: *Cervantes, Ultra, Tableros, Plural,* etc.

Hi va començar a publicar molt jove, a l'edat de 17 anys, a *Los Quijotes.* Sánchez Saornil, d'extracció obrera, es va formar amb les bones lectures dels poetes modernistes i simbolistes, sobretot Antonio Machado i Juan Ramón Jiménez. Els seus afanys literaris van haver de conviure amb la seva feina a la centraleta de la Companyia Telefònica i amb els seus estudis de pintura a l'Acadèmia de Belles Arts de San Fernando. La publicació dels seus poemes amb pseudònim masculí crearà confusió a la crítica, ja que en un principi creuen que es tracta d'un home fins que Cansino-Assens ho fa saber: "Ese Luciano de San-Saor, que publica en *Los Quijotes* unos versos tan valientes, tan viriles y tan bellos, es Lucía Sánchez Saornil, la hija de un viejo republicano..." La jove poetessa viurà de prop l'aparició del Manifest Ultra de 1919, que signen Guillemo de Torre, Pedro Garfías, Xavier Bòveda i, s'hi inscriuen, Gerardo Diego, Juan Larrea, Jorge Luis Borges, etc. L'ultraisme era una avantguarda com tantes altres que apareixien en aquells moments arreu d'Europa.

Una de les poques dones que formarà part d'aquest moviment serà Sánchez Saornil. Un dels poemes de la seva època avantguardista el va publicar a *Ultra:* "Al final / todos queremos cabalgar / los caballos de bronce de las glorietas". El seu compromís polític s'inicià a finals de la dècada dels vint, sobretot arran de la vaga de la Telefònica de 1927, la seva participació sindical fou motiu de represàlies, primer fou traslladada de Madrid a València i, més tard, acomiadada. Durant la Segona República la seva militància social s'incrementa i el seu compromís polític la porta cap a l'anarquisme. Lucía Sánchez Saornil, a finals de 1935, conjuntament amb Mercedes Comaposada, Amparo Poch i altres, participarà en la fundació de la revista *Mujeres Libres*, la qual serà l'aglutinador de l'important moviment femení llibertari. Els escrits literaris de Sánchez Saornil es troben dispersos a publicacions com *Mujeres Libres, Solidaridad Obrera, Tierra y Libertad i CNT.* Els primers compassos de la revolució els viu a Barcelona on col·labora a les tasques socials i culturals de Mujeres Libres. L'any 1937, es traslladà, novament, a València on va passar a ser la redactora cap del setmanari *Umbral.* Sánchez Saornil fou autora d'*Horas de Revolución* i va col·laborar al *Romancero de Mujeres Libres.* Un dels seus poemes més populars és "Testamento de Durruti".

Dinamita de cervell

El cent del 'Catalunya': ni esparracats ni muts

David Fernández, Ateneu La Torna

No hi ha mal que 100 anys duri. Ni escola oficial sense contraescola popular. Ni nit sense dia. Ni obrer emprenyat sense capital plusvaluant. Catalunya és això. No pas la bandera amb què uns pocs es disfressen per fer negoci amb la vida de quasi tots. Sinó el bimensual que, en roig i negre, reprèn el fil de la història, posa els punts a les is i diu les coses pel seu nom. Fa 100 números ja, que es diu ràpid.

El "Catalunya" és, justament, això. No pas la Catalunya dels explotadors cap endins i colonitzadors cap enfora (Repsol, la Caixa, Gas Natural, Abertis), que són sempre, i exactament, els mateixos. Sinó la què s'oposa a cada precarització, a cada nova imposició, a la llosa implacable del Poder. La Catalunya hereva de l'autogestió i l'autonomia social, filla del somni llibertari, fidel a la seva història de resistents, maquis i dones lliures. Que sap perfectament on vol anar, perquè sap perfectament d'on ve i on s'arrela.

El món com ens el venen, món de mentida i mentida mundial, és el circuit submís del cap cot, el garrot so cal i l'obediència deguda. Ingestionable i ingovernable, com sempre, sense les més elevades dosis de propaganda visible i violència institucional soterrada. Sobrevivint avui a cura i càrrec de perfeccionats mecanismes de control social i transmissió jeràrquica de valors amb els que ens bombardegen cada dia via premsa, ràdio i televisió. Mitjans del poder que ens desvetllen d'un poder que dispara amb bala a base dels mitjans. "La Vanguardia" o el "Catalunya": l'antagonia de classe. Sempre m'ha semblat simbòlicament preclar que el diari dels Godó no reconegui –en la seva numeració– els diaris editats entre el 18 de juliol de 1936 i l'u d'abril de 1939. Profundament simptomàtic. Un vell lluitador deia que "els diaris són els pamflets que els rics reparteixen als barris pobres". Perquè s'empassin democràcia en nom del capitalisme.

Per això avui, més que mai abans, el que està en joc és la realitat. La percepció de la realitat. Viure arran de terra o en la farsa virtual d'un reiterat altaveu sistèmic que rutlla en base a la manipulació i la fàbrica del consens de les mentides. Si la natura del poder real és sempre opaca, els amos de tot i de tots sempre volen mantenir l'habitació a les fosques. Però l'Ovidi ja deia que deu mil llumins poden fer de la nit un immens dia. Cada dos mesos, a casa nostra que és el món sencer, 20.000 llumins en forma de "Catalunya" encenen la realitat, la vida i la lluita, tal com és.

De la ma de la "Catalunya" real i rebel, que ni es ven ni es lloga perquè no està en venda. Ni esparracada ni muda, que és com ens voldrien. Tossudament alçada contra els monòlegs sòrdids del Poder. En paper de premsa obrera, tinta negra i roja i taquigrafia anarcosindicalista. Cyclostil que neix de la més fèrtil de les desobediències. Sabent que res és per sempre, ni les derrotes ni les victòries. I que cal barallar-s'hi cada dia.

Com el "Catalunya": que desmunta i deconstrueix a cada lletra la insuportable, insostenible i classista Catalunya oficial. Que només s'aguanta ja en el teatre-cartró de la farsa-estafa d'una plutocràcia nua camuflada de democràcia. Contra ella, amb Mumia i totes les veus preses, el "Catalunya" segueix les passes del lluitador afroamericà: "hi ha qui diu que resistir-se al sistema és una bogeria, però el que és una autèntica bogeria és no fer-ho". Contra l'autèntica bogeria de no fer res, l'altra Catalunya transita per la desobediència obrera, sindical i informativa. La fèrtil desobediència d'on neix, com ahir, com avui, com demà, com sempre, la llibertat.

100: són/som molts

Ricard Vilaregut

Doncs sí, agradi o no, la comunicació política, al segle XXI es fa, essencialment, a través dels 'mass media', de les múltiples i variades formes de comunicació actuals, per ser mes precisos. Alguns diran que "abans" també, que la relació entre els membres d'una determinada comunitat ideològica sempre ha estat via paper, pamflet o cartell, que és a través d'aquests formats per on circulavern les noves -i velles- idees, que es coneixien les activitats i possibilitats de la comunitat en qüestió, i on s'intercanviaven consignes i convocaven mobilitzacions. I segurament, en part, tindran raó. I dic en part perquè durant aquest abans indefinit -però que podríem situar al primer terç del segle XX- la principal forma de comunicació era a través del tu a tu, de les reunions, mítings i assemblees, de la vida al carrer, la fàbrica o a l'Ateneu. Hi havia retòrica, hi havia discussió, hi havia contacte físic. Hi havia pertinença identitària a una classe social: tothom pencava, tothom pagava quotes, tothom difonia els plantejaments i estratègies amb el boca a boca. Abans, el mitjà no era tant el missatge i abans el mitjà era el suport, d'acord que fonamental però no imprescindible. Però ara no. Els 'mass media' són els que modulen els valors, els que introdueixen els temes a l'agenda política, els que configuren una realitat que, malgrat eque és inabastable, ens fan creure que es única, transparent, neutra, objectiva, quan tots sabem que la informació té pressupòsits explícits i implícits, que és interessada, subjectiva i dirigida. A més a més, els partits i grans sindicats ja no necessiten la militància: no la necessiten perquè tenen les seves teles i els seus diaris per difondre les propostes. I no necessiten la militància perquè ja obtenen el finançament per altres bandes. En aquest sentit, doncs, allò més destacable del "Catalunya" ha estat precisament això: que sense menystenir, ans al contrari, potenciant la militància (el diari es fa a partir de col·laboracions) la revista és una eina més d'informació del que passa al món sindical, és a dir, creant cohesió interna, però sense oblidar el que passa al món de tothom. És a dir, sense oblidar què fan i pensen els altres moviments i xarxes socials, que sense adscriure's a una determinada ideologia, i fins i tot no compartint del tot els objectius finalistes, lluiten en una mateixa direcció. I això, cal dir-ho i agrair-ho, ha estat el gran què del "Catalunya", i més que ho ha de ser. Per als que ens agrada la cultura anarquista dels ateneus de principis de segle -per entendre'ns, la que retrata Ferran Aisa a "La cultura anarquista a Catalunya"- que una revista com "Catalunya" faci 100 numeros, en aquesta línia, és una molt bona notícia. Perquè 100 numeros són molts, i perquè som molts els que estem disposat a llegir-ne 100 més.

Cent: reflexió sobre la resistència cultural

Miquel-Dídac Piñero

El periòdic vespertí "Catalunya" va sortir el 22 de febrer de 1937 en un moment en què el Principat gaudia de diversos recursos polítics i militars propis que la lluita de classes havia aconseguit agafar a la República jacobina espanyola. En aquest periòdic hi van escriure des de Mauro Bajatierra fins a Felip Cortiella o Jaume Balius. Personalment, el periodista igualadí Joan Ferrer em parlà d'aquesta experiència, quan editava a París el mensual llibertari en català "Terra Lliure", en què també publicava el company Balius.

En el decurs de la Transició, des de la CNT es va tornar a publicar "Catalunya" com una revista en català, l'excepció en moment en què el jacobinisme era hegemònic en el món del sindicalisme a Catalunya. La influència del sindicalisme revolucionari francès, nat de la convergència entre el socialisme jacobí i el de caire llibertari dins l'antiga CGT, s'havia transformat en un ideologia anarcosindicalista en què l'antic bakuninisme triomfant a la Catalunya proletària en el segle XIX havia estat aparcat fora de la CNT. Les petites cultures o la importància dels problemes ecològics o l'antimilitarisme eren coses marginals en un intent polític desesperat de trobar l'espai sindical autònom davant el pas massiu del proletariat de Catalunya vers les Comissions Obreres, en gran part a causa del pacte dels cinc punts de destacats prohoms de la CNT històrica l'any 1966 amb les jerarquies dels sindicats verticals del règim franquista, cosa que desprestigià el sindicalisme de la CNT i abocà en mans dels stalinistes gran part de la classe obrera del país. Però, una petita minoria llibertària, ja en temps del franquisme i en contra de l'interclassisme de l'Assemblea de Catalunya en què finalment hi havia quasi tots els sectors polítics independentistes d'esquerres, va defensar la necessitat de recuperar la petita cultura domèstica i la llengua romànica dita catalana.

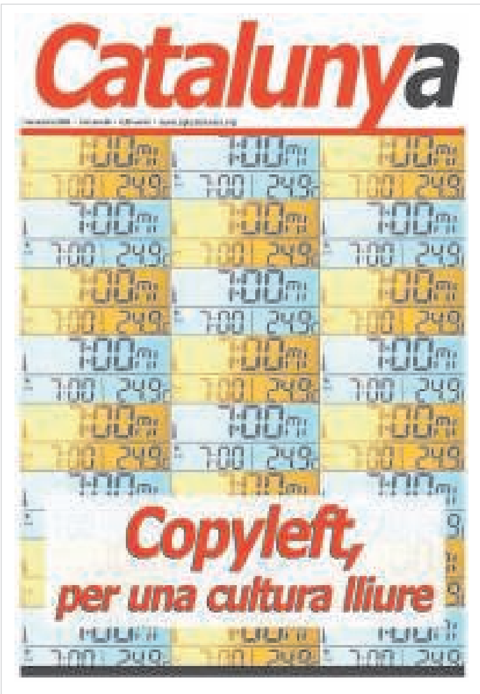
La revolució industrial capitalista va significar l'acceleració del centralisme dels estats i la lògica desaparició de les petites cultures. L'escolarització obligatòria es va fer per imposar el patriotisme dels Estats-nació, com a pas inicial de la futura militarització del treball en cas de vaga obrera i el servei militar obligatori. Aquest patriotisme escolar es va fer amb les llengües oficials de cada Estat-nació industrialista. Paral·lelament, van sortir resistències a la uniformització cultural i lingüística dels estats capitalistes de la revolució industrial. L'anomenat bakuninisme del segle XIX va incidir en aquesta defensa de les petites cultures enfront els imperis i l'Estat-nació industrialista, monàrquic o jacobí.

La crítica a la revolució industrial passa per l'enfrontament amb els estats capitalistes al mateix temps que cal arraconar l'hegemonia de les burgesies perifèriques o nacionals de cada petita cultura en cada procés d'autodeterminació. L'anarcoseparatisme nega la revolució industrial i els seus estats-nació del capitalisme igual que nega la necessitat de qualsevol nacionalisme burgès o petit burgès que vulgui edificar un nou Estat-nació industrialista. L'alliberament de les petites cultures, en què cada poble sigui lliure de l'opressió de l'Estat capitalista, significa l'autodeterminació i la no dependència estatalista de les comunitats de gent de cada país naural i històric que sigui possible viure sense cap mena d'Estat capitalista, aconseguint per mitjà de l'autogestió generalitzada vers el comunisme llibertari i el respecte pels sistemes naturals i els éssers vius, serà la conseqüència de la transformació social revolucionària del sistema dominant.

En el nostre cas domèstic, necessitem aconseguir la no dependència dels estats capitalistes espanyol i francès i de la Unió Europea, la no dependència de les actuals o futures estructures estatalistes de poder del sistema industrialista dominant que vol implantar una "Gran Europa". Aquestes no dependències comunitàries de convivència llibertària amb les seves petites cultures és el projecte autogestionari en què les comunitats humanes puguin organitzar-se sense la nocivitat capitalista i ecocida del poder industrialista ni cap mena d'estructura jeràrquica de poder.

Creix a nivell planetari la violència estatalista contra els pobles que aspiren a l'autoemancipació i a l'exercici legítim del dret a l'autodeterminació com també contra les ètnies que defensen els seus drets bàsics i les seves cultures autòctones, ja que aquesta violència de l'Estat és la característica dominant en el conjunt de les greus violacions dels anomenats drets humans, uns drets que la companya communarde Louise Michel defensava en el seu temps a Nova Caledònia com a fonament de la revolta proletària. Cada any, milers de persones són assassinades o torturades per part de diversos règims polítics de signe diferent, en uns intents dels estats d'eliminar de manera violenta les revindicacions de comunitats ètniques i de moviments d'autoemancipació de les petites cultures que volen exercir el dret d'autodeterminació, que de manera perversa les Nacions Unides solament apliquen sempre que l'exercici d'aquest dret sigui favorable a l'interès neocolonial o geoestratègic de les grans potències mundials, com s'ha demostrat a l'antiga URSS o als Balcans, mentre segueix la guerra imperialista a Mesopotàmia. Aquesta violència estatalista es fa en nom de l'anomenada seguretat interior de cada Estat-nació industrialista del capital.

> OPINIÓ

D'ací a 9 i 5 en farem 100 de cada

Josep Maria Yago, de Tarragona
Patrimoni d la Pau

D'ací 9 i 15 en farem 100 de cada. No és cap jeroglífic, o si més no, no ho és ben bé.

El "Catalunya" fa 100 números. Enhorabona! La Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau porta 91 concentracions de Paraules per la Pau, d'ací 9 en farem 100. I porta, també, 85 números del full informatiu que porta el mateix nom: "Paraules per la Pau", d'ací a 15 també en farem 100.

A finals de 1997 s'anuncià la visita del portaavions JFK. L'Autoritat Portuària comunicà la visita a l'Ajuntament i demanà el seu vistiplau. La Comissió de Govern formada per membres de CiU i PSC, el donà. A la comissió hi havia l'alcalde de llavors, Joan Miquel Nadal i Malé, i hi havia l'alcalde actual, Josep Fèlix Ballesteros.

La continuació és una història de militarització de la ciutat caracteritzada, sobretot, per la visita de nombrosos vaixells de guerra de la VI Flota dels EUA i de l'OTAN i la campanya institucional per mostrar-ne les bondats. Maniobres militars, utilització militar de port, aeroport, carreteres, ferrocarril..., militars a centres d'esplai i centres cívics, visites de vaixells de guerra procedents de l'Iraq, visites de furgonetes de reclutament, prescriptors, militarització de l'ensenyament... visites de les autoritats al Pentàgon... són algunes de les fites de les quals poden estar "orgullosos".

Com a contrapunt, es va encetar una història de resistència, d'activisme i esforç per articular i mostrar l'oposició d'una part de la ciutadania a aquest procés de militarització i que, a més, ha generat companyonia i solidaritat: la que conforma la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.

Una de les experiències més significatives, resultants d'aquesta història, és Paraules per la Pau: una concentració mensual (cada primer diumenge de mes, a les 12 del migdia, davant l'Ajuntament) per dir "No als vaixells de Tarragona i al militarisme". Iniciada en el mes de març de 2001 tenint en compte experiències com el Silenci per la Pau o Música per la Pau (en principi, poca feina i manteniment d'un mínim fil conductor entre les persones preocupades per aquesta qüestió i pel pacifisme i/o l'antimilitarisme). Cercant no limitar l'acte a un "No!" i poder mostrar quelcom creatiu, relacionat, amb l'art i, per extensió, amb la pau i la vida en oposició a tot el que suposa el militarisme. Més de set anys i mig després d'aquella data.

Poc temps després a aquesta història s'hi afegia l'edició d'un full informatiu que s'ha anat desenvolupant i ampliant fins arribar al número 85. Dintre de 15 números haurem arribat al 100. Com el "Catalunya", un model, entre d'altres coses, de pluralitat i tenacitat, com deia algú, contra la intempèrie.

Felicitem-nos, de tant en tant és bo ser conscients del que compartim.

XERRADA AL Z MEDIA INSTITUTE, JUNY DE 1997, TRADUÏDA AL CATALÀ A CONTRASTANT.NET

Allò que fa convencionals els mèdia no convencionals

Noam Chomsky

Una de les raons per què escric sobre els mèdia és que estic interessat en la cultura intel.lectual en el seu conjunt, i la part més fàcil d'estudiar són els mèdia. Surten cada dia, pots dur a terme una investigació sistemàtica. Pots comparar la versió d'ahir amb la d'avui. Hi ha nombroses proves de què es prioritza i què no, i de quina manera estan estructurades les coses.

La meva opinió és que els mèdia no són gaire diferents de les universitats o, posem per cas, de les revistes d'opinió intel·lectual. Hi ha algunes limitacions afegides, però no són radicalment diferents. Mèdia i universitat interactuen, la qual cosa explica la relativa facilitat amb què es passa de l'un a l'altre.

Per entendre els mèdia, o qualsevol altra institució, els observem, en qüestionem l'estructura institucional interna, volem saber coses sobre el lloc que ocupen en la societat en el sentit més ampli, i com es relacionen amb els altres sistemes de poder i d'autoritat. Amb sort, hi pot haver en el sistema informatiu un registre intern dels dirigents que ens digui per on naveguen (és una mena de sistema doctrinal). No em refereixo als manifestos que els preparen els relacions públiques, sinó a allò que diuen privadament. Hi ha força documentació interessant.

Aquestes són les tres fonts fonamentals d'informació sobre la naturalesa del mèdia. Els estudiem, diguemne, com estudiaria un científic una molècula complexa o alguna cosa semblant. N'examinem l'estructura i formulem una hipòtesi, basada en aquesta estructura, sobre l'aspecte que probablement tindrà el producte mediàtic. Després investiguem el producte mediàtic i veiem en quina mesura s'ajusta a les hipòtesis. Pràcticament tota l'anàlisi dels models mediàtics es fa així: s'estudia el més acuradament possible com és el producte mediàtic i si s'ajusta a les assumpcions òbvies sobre la naturalesa i l'estructura dels mèdia.

Bé, què és el que descobrim? En primer lloc, descobrim que hi ha mèdia diferents, que fan coses diferents, com ara la indústria de l'entreteniment de Hollywood, els culebrots televisius, i fins i tot la majoria dels diaris d'un país (la immensa majoria). Els mèdia s'adrecen al públic en general. Hi ha un altre sector dels mèdia, els mèdia d'elit, de vegades coneguts com els mèdia que estableixen l'agenda perquè compten amb grans recursos, que estableixen el marc en el qual actua la resta de mèdia. Per exemple, el New York Times i la CBS. El seu públic és majoritàriament gent privilegiada. La gent que llegeix el New York Times -gent rica o part del que de vegades s'anomena classe política- està permanentment compromesa amb el sistema polític. Poden ser gestors polítics, gestors empresarials (com executius de grans empreses o similars), gestors doctrinals (com profesors universitaris) o periodistes que s'ocupen d'organitzar com ha de pensar la gent i com ha de veure les coses.

DIRECTA

El pres Amadeu Casellas supera els 70 dies de vaga de fam

Les festes alternatives ocupen la plaça de Sants

El cinema post 11-S: la paranoia pren Hollywood

Els mèdia d'elit estableixen el marc en què la resta treballa. Fixeu-vos en l'Associated Press: produeix un flux constant de notícies, però cada dia, a mitja tarda, s'atura i envia un missatge que diu "Avís als editors: El New York Times de demà presentarà els temes següents en portada:" L'objectiu no és altre que, si ets l'editor d'un diari a Dayton (Ohio) i no tens recursos per desxifrar què és notícia, o, simplement, no vols pensar-hi, l'avís et diu allò que és notícia. Aquests són els temes per a les pàgines que no penses dedicar a temes locals o a entreteniment. Aquests són els temes que publiques perquè això és el que el New York Times diu que t'ha d'interessar demà. Si ets un editor de Dayton (Ohio), en certa mesura hauràs d'actuar així, perquè no tens gaire més fonts d'informació. Si et surts del camí marcat, si generes històries que no agraden a la premsa important, ben aviat t'ho faran saber. De fet, el que li ha succeït fa poc al Sant Jose Mercury n'és un exemple dramàtic. Els jocs de poder tenen moltes maneres de fer-te tornar al camí correcte, si te n'has sortit. Si intentes trencar el motlle, no duraràs gaire. Aquest sistema funciona força bé, i és obvi que no és més que un reflex d'unes estructures de poder.

Els mitjans de comunicació autènticament massius pretenen, bàsicament, distreure la gent. Si volen fer alguna cosa més, que la facin, però que no ens molestin (a nosaltres, que som els que dirigim el cotarro). Que s'interessin pels esports professionals, per exemple. Que es tornin bojos pels esports professionals, pels escàndols sexuals, pels famosos i els seus problemes, i altres coses semblants. Qualsevol cosa mentre no sigui seriosa. Evidentment, els afers seriosos són per a la gent influent. "Nosaltres" en tenim cura.

Què són els mèdia d'elit, els mèdia que estableixen l'agenda? El New York Times i CBS, per exemple. Bé, en primer lloc, són grans empreses amb molts guanys. A més a més, la majoria estan vinculades o formen part de grups empresarials més grans com General Electric o Westinghouse. Aquestes empreses estan dalt de tot de l'estructura de poder de l'economia privada, que és una estructura molt tirànica. Les grans empreses són fonamentalment tiràniques, jeràrquiques i estan controlades des de dalt. Si no t'agrada el que fan, ja te'n pots anar. Els mèdia importants són només una part d'aquest sistema.

Què es pot dir del seu entorn institucional? Bé, més o menys el mateix. Que interactuen amb altres centres de poders importants i que s'hi relacionen: el govern, altres grans empreses o les universitats. Perquè els mèdia són un sistema doctrinal que interactua estretament amb les universitats. Suposem que ets un periodista que escriu un reportatge sobre el Sud-oest asiàtic, Àfrica o una cosa així. Se suposa que aniràs a una gran universitat i buscaràs un expert que et dirà el que has d'escriure; i si no aniràs a una fundació, com Brooking Institute o American Enterprise Institute, i et donaran les paraules que hauràs d'emprar. Aquestes institucions externes són molt semblants als mèdia.

Les universitats, per exemple, no són institucions independents. Pot haver-hi persones independents aïllades però això mateix també és cert pel que fa als mèdia. I, en general, és cert pel que fa a les grans empreses. Fins i tot és cert pel que fa als estats feixistes. Però la institució en ella mateixa és parasitària. Les universitats depenen de fonts externes de finançament i aquestes fonts de finançament, com ara fortunes privades, subvencions de grans empreses i govern (que està tan interrelacionat amb el poder empresarial que gairebé no se'n pot distingir) constitueixen l'entorn immediat de les universitats. La gent de dins que no s'adeqüi a aquesta estructura, que no l'accepti i la interioritzi (no hi pots realment treballar a menys que la interioritzis i te la creguis), la gent que no ho faci, probablement serà descartada en algun moment del recorregut que comença a la guarderia. Hi ha tota mena de mecanismes de filtre per desfer-se de la gent que molesta i que pensa de manera independent. Aquells de vosaltres que heu estat a la universitat sabeu que el sistema educatiu està molt encaminat a premiar la conformitat i l'obediència; si no actues així, et convertiràs en un esvalotador. Així doncs, hi ha una mena de mecanismes de filtre que acaben produint gent que, de manera realment honesta (no menteixen), interioritza el marc de creences i d'actituds del sistema de poder social que ens envolta. Les institucions d'elit com Harvard i Princeton i les petites universitats de la franja alta, per exemple, estan molt enfocades cap a la socialització. Si vas a una universitat com Harvard, gran part del que t'ensenyen són modals: com comportar-se com a membre de les classes altes, com pensar correctament, etcètera.

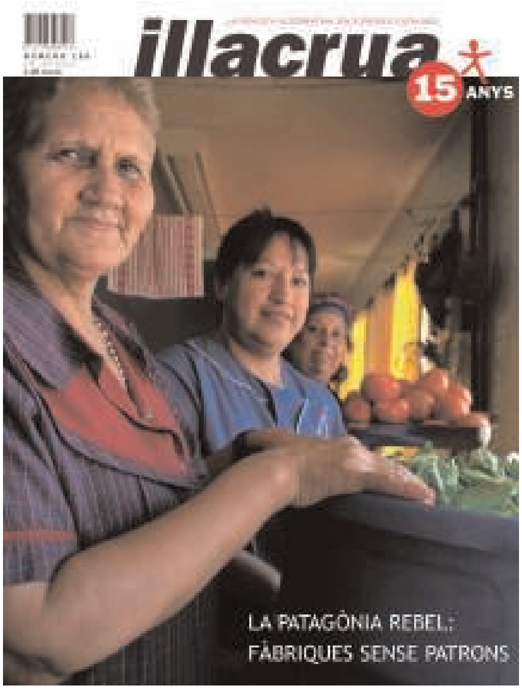

A mitjan dècada dels 40 George Orwell va escriure Rebel.lió a la granja. Era una sàtira contra la Unió Soviètica, un estat totalitari. Va tenir un gran èxit. A tothom li encantava. Doncs resulta que Orwell havia escrit una introducció a Rebel.lió a la granja que va ser suprimida. No va aparèixer fins 30 anys més tard. Algú la va trobar entre els seus papers. La introducció de Rebel.lió a la granja tractava de la "Censura literària a Anglaterra" i el que s'hi diu és que òbviament el llibre ridiculitza la Unió Soviètica i la seva estructura totalitària. Però deia també que Anglaterra no era gaire diferent. Nosaltres no tenim el KGB sobre els nostre caps, però el resultat final és gairebé el mateix. S'exclou la gent que té idees independents o que té pensaments incorrectes.

Parla una mica, només dues frases, sobre l'estructura institucional. Es pregunta per què passa el que passa. Bé, en primer lloc, perquè la premsa és propietat de gent acabalada que només vol que arribin al públic determinades coses. En segon lloc diu que quan passes pel sistema educatiu d'elit, quan vas a les millors escoles d'Oxford, aprens que hi ha certes coses que no s'han de dir i certs pensaments que no s'han de tenir. Aquest és el paper socialitzant de les institucions d'elit i si no t'hi adaptes normalment te'n separen. Aquestes dues frases més o menys ho expliquen tot.

Quan critiquem els mèdia i diem "mireu, això és el que escriuen Anthony Lewis o d'altres", s'enfaden molt. Diuen, prou correctament, que "ningú mai no m'ha dit el que he d'escriure. Escric el que vull. Tota aquesta discussió sobre les pressions i les limitacions no té sentit perquè mai no n'he rebuda cap." La qual cosa és completament certa, però la qüestió és que no serien on són si no haguessin demostrat anteriorment que ningú no els ha de dir allò que han d'escriure perquè ja diuen el que cal. Si haguessin començat a la secció de local, per exemple, i haguessin anat darrere darrere d'històries inadequades, mai no haurien arribat a les posicions en què ara poden dir el que vulguin. El mateix passa a les facultats universitàries amb les disciplines més ideològiques. Han passat pel sistema de socialització.

Molt bé, examinem ara l'estructura de tot el sistema. Com penseu que han de ser les notícies? Bé, és força obvi. Agafeu el New York Times. És una gran empresa i ven un producte. El seu producte són les audiències. Els diners no els guanyen quan comprem el diari. Estan contents col·locant-lo a internet de franc. De fet, hi perden diners, quan comprem el diari. El producte és l'audiència. El producte és la gent privilegiada, com ara la gent que escriu als diaris, ja sabeu, la gent que pren les decisions d'alt nivell de la societat. S'ha de vendre un producte en un mercat, i el mercat són, evidentment, els anunciants (és a dir, d'altres grans empreses). Tant si es tracta de la televisió com dels diaris, o el que sigui, estan venent audiència. Les grans empreses venen audiències a d'altres grans empreses. En el cas dels mèdia d'elit, són empreses

illacrua
15 ANYS
LA PATAGÒNIA REBEL: FÀBRIQUES SENSE PATRONS

L'ACCENT 136
El Govern es nega a escoltar familiars i amics del pres anarquista Amadeu Casellas
Balanç territorial del pacte "progressista" a les Illes

La Burxa
10 anys
núm. 121
Les Alternatives se celebraran tot i les traves de l'Ajuntament
Barcelona en risc de col·lapse viari
Les festes unides mai seran vençudes!

molt grans.

Bé, quines creieu que en seran les conseqüències? Quines prediccions podríem fer sobre la naturalesa del producte mediàtic donades aquestes circumstàncies? Quina seria la hipòtesi nul·la, la mena de conjectura que faríem sense assumir res més? L'assumpció òbvia és que el producte dels mèdia, allò que hi apareix, allò que no hi apareix, la manera com són presentades les coses, reflectirà l'interès dels compradors i dels venedors, les institucions i els sistemes de poder que els envolten. Si això no passés, seria una mena de miracle.

Bé, llavors comença la feina feixuga. Us deveu preguntar: realment els mitjans funcionen de la manera com hem predit? Bé, jutgeu-ho vosaltres mateixos. Hi ha molt de material sobre aquesta hipòtesi tan òbvia. Se l'ha sotmès a les proves més dures imaginables, i se n'ha sortit notablement bé. A les ciències socials no hi ha cap conclusió més sòlidament argumentada que aquesta, la qual cosa no és cap gran sorpresa: el miracle seria que no es complís, ateses les forces en funcionament i la manera com operen.

El següent que descobrim és que aquest tema és completament tabú. Si aneu a la Kennedy School of Government, a Stanford, o a d'altres llocs, i estudieu periodisme, ciències de la comunicació, ciència política acadèmica, etcètera, probablement no sortiran aquestes qüestions. És a dir, la hipòtesi que qualsevol acabaria formulant fins i tot sense saber res de res, no es pot expressar, i la prova que la demostra no és presa en consideració. Bé, això també s'havia predit. Si examinem l'estructura institucional, direm, segurament, que això ha de ser així perquè ¿per quina raó voldria aquesta gent arriscar-se? Per què haurien de permetre anàlisis crítiques d'allò que ells mateixos propicien? La resposta és que no hi ha cap raó per la qual les haguessin de permetre i, de fet, no les permeten. Un cop més, no es tracta d'una censura directa. La qüestió és simplement que actuant d'una altra manera no arribes a aquests llocs. Això inclou tant l'esquerra (allò que anomenem esquerra) com la dreta. A menys que hagis estat socialitzat i entrenat adequadament de manera que no tinguis determinats pensaments, perquè si els tinguessis, no hi series. Per tant, hi ha un segon ordre de predicció: el primer ordre de predicció està fora de discussió.

L'últim aspecte a examinar és el marc doctrinal en què té lloc tot plegat. La gent que ocupa els nivells més alts en el sistema informatiu, incloent-hi els mèdia, els anunciants i la ciència política acadèmica, aquesta gent, quan escriuen per a ells mateixos (no quan pronuncien discursos de graduació) ¿tenen una imatge del que succeix? En els discursos de graduació, tot són paraules boniques. Però quan escriuen per a ells mateixos, ¿què diu aquesta gent sobre tot això?

Hi ha, bàsicament, tres fonts per examinar. La primera és la indústria de les relacions públiques, ja sabeu, la gran indústria de la propaganda. Així doncs, què diuen els líders de la indústria de les relacions públiques? La segona font a examinar són els anomenats intel·lectuals públics, grans pensadors, gent que escriu a les pàgines d'opinió i tot això. Què diuen? La gent que escriu llibres impressionants sobre la naturalesa de la democràcia i aquesta mena de coses. La tercera font a examinar és el corrent acadèmic, en particular la part de la ciència política que té a veure amb la comunicació i la informació i aquestes coses, que ha estat una branca de la ciència política des de fa 70 o 80 anys.

Per tant, cal observar aquests tres aspectes, fixar-se en el que diuen, i examinar les grans figures que han escrit sobre això. Tots diuen (i cito parcialment) que les persones normals són "intrusos ignorants i tafaners". Hem d'evitar que entrin en l'arena pública perquè són massa estúpids, i si hi entressin només generarien problemes. El seu deure consisteix a ser "espectadors", no pas "participants".

Se'ls permet votar de tant en tant, escollir un d'aquests tios llestos. Però se suposa que tornen a casa i fan altres coses, com mirar el futbol o el que sigui. Els "intrusos ignorants i tafaners", però, han de ser observadors i no pas participants. Els participants són els anomenats "homes responsables", i, per suposat, l'escriptor sempre n'és un. No us feu mai la pregunta ¿per què jo sóc un "home responsable" i aquell és a la presó? La resposta és massa òbvia. Perquè vosaltres sou obedients amb el poder i hi esteu subordinats i aquell pot ser independent. Però, evidentment, no us ho pregunteu. Per tant, hi ha els paios llestos que se suposa que remenen les cireres i la resta se suposa que n'estan exclosos, i no hauríem de sucumbir (cito a partir d'un article acadèmic) "als dogmatismes democràtics segons els quals cada individu és el millor jutge dels seus interessos." No l'és. Són jutges terribles dels seus propis interessos, de manera que hem de fer-ho nosaltres pel seu propi bé.

De fet, és semblant al leninisme. Ho fem per vosaltres i ho fem per l'interès de tothom, etcètera. Crec que aquesta és, en part la raó per la qual ha estat tan fàcil històricament per a aquesta gent canviar de jaqueta: ara són estalinistes entusiastes, ara són grans partidaris del poder nord-ameri-

continua a la pàgina 30 >

> ve de la pàgina 29

cà. La gent canvia molt fàcilment d'una posició a l'altra, i crec que això passa perquè es tracta bàsicament de la mateixa posició. En realitat no hi ha cap gran canvi. Només estimacions diferents d'on és el poder. Hi ha moments que penses que és aquí i moments que penses que és allà. Però la posició que tu adoptes no varia.

Com va començar tot això? És una història interessant. Gran part de la història arrenca de la Primera Guerra Mundial, que és el gran punt d'inflexió. La posició dels EUA al món va canviar considerablement. En el segle XVIII els EUA ja eren el país més ric del món. La classe alta britànica no arribarà a la qualitat de vida, a la salut, a la longevitat dels EUA fins a inicis del segle XX, no en parlem de la resta del món. Els EUA són extraordinàriament rics, amb enormes avantatges, i fins a finals del segle XIX tenien, de lluny, l'economia més gran del món. No eren, però, l'actor més important de l'escena mundial. El poder dels EUA s'estenia a les illes del Carib i part del Pacífic, però no gaire més enllà.

Les relacions canviaren durant la Primera Guerra Mundial. I van canviar més dramàticament durant la Segona Guerra Mundial. Després d'aquesta guerra els Estats Units es fan, més o menys, els amos del món. Però després de la Primera Guerra Mundial ja hi va haver un canvi, i els EUA van passar de ser una nació deutora a ser una nació creditora. No eren una primeríssima potència com Gran Bretanya, però van esdevenir per primera vegada un actor principal en el món. Va ser un canvi, però n'hi va haver d'altres.

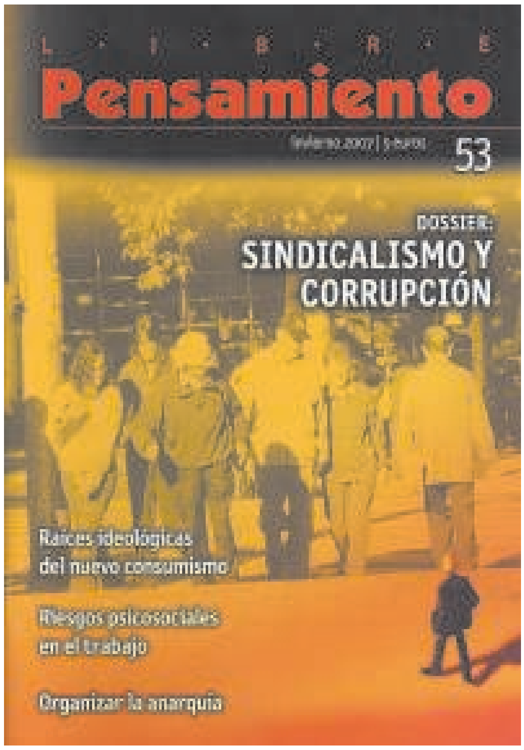
La Primera Guerra Mundial va ser la primera ocasió en què es va difondre propaganda estatal altament organitzada. Els britànics comptaven amb el Ministeri de la Informació, i realment el necessitaven perquè havien d'aconseguir que els EUA entressin en guerra o d'altra manera haurien tingut molts problemes. El Ministeri de la Informació es va dedicar a enviar-hi propaganda, incloent-hi enormes invencions sobre les atrocitats dels "huns" i coses així. L'objectiu de la propaganda eren els intel·lectuals nord-americans, ja que els britànics pensaven molt raonablement que eren el sector més crèdul a la propaganda o més apropiat per creure-se-la. També són els qui la van difondre en el seu sistema. Així doncs, la propaganda estava destinada als intel·lectuals nord-americans i va funcionar molt bé. Els documents del Ministeri de la Informació britànic (molt dels quals han estat desclassificats) mostren que l'objectiu era, en paraules seves, controlar el pensament del món sencer i sobretot el dels Estats Units. No els importa gaire el que pensa la gent a l'Índia. Aquest Ministeri de la Informació va aconseguir enganyar plenament els intel·lectuals nord-americans fins a fer-los acceptar les invencions de la propaganda britànica. N'estaven molt orgullosos. Encertadament, ja que això els va salvar la vida. Altrament haurien perdut la Primera Guerra Mundial.

Als Estats Units hi va haver un fenomen equivalent. Woodrow Wilson fou elegit el 1916 amb un programa electoral antibel.licista. Els EUA eren una país molt pacifista. Sempre ho han estat. La gent no volia combatre en guerres externes. El país s'havia oposat molt a la Primera Guerra Mundial i Wilson, de fet, va ser escollit per la seva posició antibel.licista. "Pau sense victòria", en va ser l'eslògan. Però Wilson volia fer la guerra. Per tant, la qüestió era la següent: com s'aconseguiex convertir una població pacifista en antialemnays llunàtics i furibunds disposats a matar a tots els alemanys? Aquest canvi d'actitud exigeix propaganda. Així que van muntar la primera i realment única gran agència estatal de la història dels EUA. S'anomenava Comitè sobre la Informació Pública (bonic títol orwellià), també anomenada Comissió Creel. El personatge que la dirigia es deia Creel. La tasca d'aquesta comissió fou portar la població cap a la història patriòtica mitjançamt l'ús de la propaganda. Va funcionar increïblement bé. En uns pocs mesos va esclatar una història furibunda a favor de la guerra que va permetre que els EUA entressin en guerra.

Molta gent va quedar impresionada per aquests fets. Un dels impressio-

nats -i això ha tingut algunes implicacions en el futur- fou Hitler. A Mein Kampf, Hitler conclou, amb certa justificació, que Alemanya va perdre la Primera Guerra Mundial perquè havia perdut la batalla de la propaganda. No pogueren competir amb la propaganda britànica i nord-americana, que els va aixafar totalment. Hitler va prometre que la propera vegada tindrien el seu sistema de propaganda, cosa que van fer durant la Segona Guerra Mundial. I el que és més important per a nosaltres, la comunitat empresarial nord-americana també va quedar molt impressionada amb aquell esforç propagandístic. En aquell moment tenien un problema. El país esdevenia formalment més democràtic. Molta més gent podia votar i aquesta mena de coses. El país es feia més ric i més gent podia participar, estaven arribant molts immigrants, etcètera.

Arribats en aquest punt, què toca fer? Serà més difícil dirigir tot plegat com un club privat. Òbviament, per tant, cal controlar el que pensa la gent. Hi havia hagut especialistes en relacions públiques, però mai no hi havia hagut una indústria de les relacions públiques. Hi va haver un personatge contractat per fer més agradable la imatge de Rockefeller i coses així. Però aquesta enorme indústria de les relacions públiques, que és un invent dels EUA i una indústria monstruosa, va sorgir arran de la Primera Guerra Mundial. Els seus principals líders van ser gent de la Comissió Creel. De fet, el més important, Edward Bernays, va sortir directament de la Comissió Creel. Bernays té un llibre, que va sortir just després, titulat Propaganda. El terme "propaganda", per cert, no tenia llavors connotacions negatives. Va ser durant la Segona Guerra Mundial que el terme esdevingué tabú perquè es va relacionar amb els alemanys i amb un seguit de coses dolentes. En aquest període, però, el terme propaganda només volia dir informació o coses semblants. Així, Bernays va escriure un llibre titulat Propaganda al voltant de 1925, que comença dient que està posant en pràctica les lliçons de la Primera Guerra Mundial. El sistema de propaganda de la Primera Guerra Mundial i la comissió de la qual va formar part mostren, deia Bernays, que és possible "regir la ment pública de la mateixa manera que l'exèrcit regeix els soldats." Les minories intel·ligents han utilitzat aquestes noves tècniques de recció de les ments, deia Bernays, per assegurar-se que la xusma estigui en el lloc que li pertoca. Podem fer-ho perquè disposem d'aquestes noves tècniques.

Aquest és el manual més important de la indústria de les relacions públiques. Bernays és una mena de gurú. Va ser un autèntic liberal a l'estil de Roosevelt o de Kennedy. També va dissenyar el programa de relacions públiques que va possibilitar que els EUA donessin suport al cop que va derrocar el govern democràtic de Guatemala.

El seu principal èxit, el que el portà realment a la fama a finals de la dècada de 1920, va ser aconseguir que les dones fumessin. Llavors les dones no fumaven i va preparar campanyes gegantines per a Chesterfield. Tots coneixeu aquestes tècniques: models i estrelles del cinema amb cigarretes als llavis i coses semblants. Va rebre grans elogis. Va esdevenir una figura líder de la indústria i el seu llibre es va convertir en un veritable manual.

Walter Lippmann era un altre membre de la Comissió Creel, la figura més respectada del periodisme nord-americà durant mig segle (em refereixo al periodisme nord-americà seriós, als articles d'opinió). Va escriure, també, els anomenats assaigs progressistes sobre la democràcia, considerats progressistes durant la dècada de 1920. Lippmann, igual que Barneys, es limità a posar en pràctica

rojo y negro

CGT

Represión sindical: Telefónica despide a cinco sindicalistas y sanciona a otros cuatro

Concluye el encierro de militantes de CGT durante 48 horas en la T-2 de Barajas

Amadeu Casellas: setenta días en huelga de hambre

Balance del Tinto de Verano 2008

Caravana de Solidaridad con los Pueblos Zapatistas

"Catalunya" saca a la calle su número cien

La CGT, en defensa de los servicios públicos

Cooperación y libertad en internet

els resultats del treball propagandístic de manera molt explícita. Lippmann afirmava que hi ha un nou art en la democràcia anomenat "manufactura del consentiment". Aquestes són les seves paraules i jo les he manllevat per al nostre llibre, però provenen de Lippmann. Així doncs, segons Lippmann, en el mètode democràtic apareix aquest nou art, la "manufactura del consentiment". Mitjançant la manufactura del consentiment, es pot compensar el fet que formalment molta gent té el dret a votar. Podem fer que aquest dret esdevingui irrellevant perquè podem manufacturar el consentiment i assegurar-nos que les seves opcions i les seves actituds estiguin estructurades de manera que sempre facin el que els diguem, fins i tot si tenen una manera formal de participar. Així doncs, tindrem una democràcia real i funcionarà correctament. Això és posar en pràctica les lliçons de l'agència de propaganda.

Les ciències socials i polítiques acadèmiques tenen un origen comú. El fundador d'allò que anomenem comunicació i ciència política acadèmica és Harold Glasswell. La seva principal aportació va ser un llibre, un estudi sobre la propoganda. Glaswell deia, molt francament, les coses a què em referia abans -tot allò de no sucumbir al dogmatisme democràtic- provinents de la ciència política acadèmica (Glaswell i d'altres). Una vegada més, extreient lliçons de l'experiència de la guerra, els partits polítics van extreure les mateixes lliçons, especialent el Partit Conservador a Anglaterra. Els seus primers documents, que acaben de sortir a la llum, mostren que també reconeixien els èxits del Ministeri de la Informació britànic. Reconeixien que el país s'estava democratitzant cada vegada més i que no podria ser un club privat d'homes. Així doncs, la conclusió era, en paraules seves, que la política s'havia de convertir en una guerra política i que s'havia d'aplicar els mecanismes de la propaganda que havien funcionat tan brillantment a l'hora de controlar els pensaments de la gent durant la Primera Guerra Mundial.

Aquesta és la part doctrinal i coincideix amb l'estructura institucional. Reforça les prediccions sobre com haurien de funcionar les coses. I les prediccions estan ben confirmades. Les conclusions, però, tampoc no es poden discutir. Ara tot això forma part de la literatura dominant, però només està disponible per a la gent de dins. A la universitat hom no llegeix els clàssics sobre com controlar la ment de la gent.

De la mateixa manera que no es llegeix el que va dir James Madison durant la convenció constitucional sobre el fet que l'objectiu principal del nou sistema havia de ser "protegir la minoria dels opulents contra la majoria", i que el sistema s'ha de dissenyar en funció d'aquest fi. Aquest és l'origen del sistema constitucional, no estudiat mai per ningú. Ni tan sols ho trobareu en l'erudició acadèmica a no ser que us hi esforceu molt.

Aquest és aproximadament el quadre, tal com jo el veig, de com és el sistema institucional, les doctrines que hi ha al darrera i el que se'n deriva. Hi ha una altra part dirigida als intrusos "ignorants i tafaners". Fa referència, sobretot, a la utilització de les diversions d'una mena o d'una altra. Podeu deduir, crec, el que hi trobaríeu.

> OPINIÓ

El paper de la contrainformació

Vicent Martínez

En la configuració de la democràcia real i participativa és clau la creació d'una opinió pública lliure, en la qual té un paper clau el periodisme. Els mitjans de comunicació tenen una línia editorial que marca les prioritats informatives del mitjà i l'enfocament de les notícies que es publiquen o s'emeten. És inevitable posar part de la subjectivitat del periodista i dels propis interessos o principis del mitjà en aquella informació que es transmet. Amb tot, la impossibilitat de l'objectivitat no s'ha de confondre amb la manipulació, amb el sensacionalisme, amb la mentida o amb la pura propaganda.

El periodisme alternatiu, la contrainformació, els mitjans lliures o ciutadans, com els vulgueu dir, omplen un buit en el panorama comunicatiu: el que deixen els mitjans hegemònics on no es poden expressar els ciutadans, dels moviments socials, dels plantejaments antisistema o la informació més crítica, les opinions disidents o les notícies, els temes o les perspectives silenciades pels grans mitjans.

Amb tot, aquest sistema comunicatiu alternatiu (format per mitjans vinculats a sindicats, a associacions ciutadanes, culturals, moviments sociales, etc.) no ha de caure en el parany d'esdevenir el negatiu dels mitjans del sistema capitalista: en dedicar-se a fer propaganda de los posicions antisistema.

Si volem construir una societat lliure i justa hem de començar des de la base i crear un sistema comunicatiu que siga lliure i que cregui en un lector/espectador intel·ligent al qual no se li ha de dir el que ha de pensar (a partir del vendre'ls que nosaltres sí diem la veritat), sinó al qual se li han de donar a conèixer totes les versions de la realitat i fer conscient de la, malgrat tot, inevitable parcialitat dels mitjans.

El que és realment "revolucionari" és voler un lector/espectador lliure al qual se li expliquen les diferents posicions, opcions i enfocaments (tot i que sempre hi pot haver una línia editorial que ha de ser explicitada) i se li permeti crear la seua opinió a partir d'haver escoltat les diferents opinions. Per això s'han de crear mitjans lliures i plurals, no dogmàtics i amb una estructura horitzontal i democràtica, on pugui participar els ciutadans i que garanteixen la lliure expressió de diferents opinions.

Lector crític

No hi ha prou amb uns mitjans plurals, per molta pluralitat que es vulga garantir, sempre hi haurà certa parcialitat o subjectivitat. Part de la nostra diferència a l'hora de fer mitjans (respecte dels hegemònics) hauria de ser fer conscient el lector que "la nostra veritat" no és "la veritat" sinó una més. Per això hem de ser crítics i autocrítics amb els efectes dels mitjans hegemònics i dels nostres propis mitjans per crear un lector crític i, per tant, lliure. Cal adonar-se que actualment els mitjans hegemònics estan massa condicionats pels interessos econòmics dels empresaris que donen suport i pels seus interessos polítics, però nosaltres també per la nostra pròpia voluntat crítica amb el sistema (i no sempre autocrítica amb nosaltres mateixos com a creadors d'opinió pública).

Fa anys, quan era president del Govern espanyol, Felipe González, va distingir, molt encertadament, opinió pública d'opinió publicada: la primera representava allò que realment opina la gent que es manifesta en les eleccions i la segona tot allò que apareix als mitjans com a opinió o representació de l'opinió pública. Era l'època en què el PP, liderat per Aznar des del 1989, assetjava mediàticament el govern socialista de González. Si bé la majoria de la població seguia sent d'esquerres, els diaris i els acabats d'estrenar mitjans privats donaven la sensació contrària: que tothom estava en contra de González. El resultat de les eleccions del 1993 va ser, malgrat tota la tinta vessada en contra del líder socialista, d'un 39% de vots per al PSOE i d'un 34% per al PP i un 9% per a IU.

Els mitjans (fins i tot els alternatius) volen ser mirall de la realitat de la veritat, del que passa i del que pensa la gent. I, molts cops, nosaltres mateixos ens ho creiem, malgrat que la població en general els qüestionem i critiquem la seua parcialitat, ens veiem imbuïts pels seus efectes i atribuïm opinions a la població general, a altres territoris o països, etc. Quantes vegades cadascun de nosaltres hem pogut opinar del que pensa majoritàriament la societat a partir del que veiem als mitjans?

Els mitjans no només reflecteixen la realitat, sinó que la creen i la modifiquen, i saber això és bàsic per crear un lector/espectador intel·ligent i, per tant, un ciutadà lliure. Els mitjans de comunicació tenen un efecte pervers: tenen legions de periodistes, d'interpretadors i d'opinadors que repeteixen fins a la sacietat els seus arguments i acaben creant la sensació que el que ells opinen o afirmen és el que realment opina la població. I d'això se n'ha de prevenir la gent per crear una opinió pública més lliure.

MÉS DE VINT ASSOCIACIONS DE PERSONES IMMIGRADES I ORGANITZACIONS DE SUPORT HI DONEN SUPORT

'El català, llengua comuna'

Una xarxa associativa de la immigració, formada per vint-i-tres associacions, van presentar el 17 de juliol en un acte realitzat a l'Ateneu Barcelonès el manifest "El català, llengua comuna" i el vídeo que difon aquest missatge. La presentació va servir com a cloenda de curs d'aquesta xarxa d'associacions, que des de fa quatre anys organitza una sèrie d'activitats durant la diada de Sant Jordi, a Barcelona.

Representants de 23 associacions de persones immigrades i organitzacions de suport van participar en l'acte de presentació pública de l'edició del Manifest "El català, llengua comuna" i un vídeo de sensibilització que es difondrà per Internet. El Manifest, consta de 10 punts "als quals la societat catalana no pot renunciar si pretenem construir una societat justa i cohesionada", segons diuen les associacions, i destaca la importància del català com a element d'inclusió i cohesió social.

L'acte del 17 de juliol va ser presentat per Miquel Strubell i va comptar amb els parlaments de: Abdou Mawa Ndiaye (president de l'Associació Catalana de Residents Senegalesos), Josep-Anton Fernàndez (portaveu de la Comissió de nous parlants de la Plataforma per la Llengua), Àlex Hinno (Comunitat Palestina de Catalunya). A continuació es van llegir fragments del manifest "El català, llengua comuna", per part d'Elsa Oblitas (Centro Boliviano-Catalan) i Kangyun Xiao (Associació d'Estudiants i Investigadors Xinesos de Catalunya). El pròleg del Manifest, signat per la darrera guanyadora del Premi Ramon Llull de novel·la, Najat El Hachmi, destaca la importància d'utilitzar la llengua del país amb les persones nouvingudes com a forma de reconeixment mutu i de no exclusió.

Finalment es va projectar el vídeo "El català, llengua comuna", que és un resum de les activitats realitzades per aquesta la xarxa d'entitats durant la diada de Sant Jordi del 2008 i que compta amb entrevistes i imatges d'actuacions.

Manifest «El català, llengua comuna»

Pròleg

Qui digui que una llengua no és res més que una manera de compartir informació i que mentre ens comuniquem ja està bé, s'equivoca. Una llengua és molt més que això i la nostra posició davant d'ella determina la naturalesa de les nostres relacions, el nostre posicionament en el món, de la mateixa manera que triar una paraula i no una altra diu més de nosaltres que el missatge que fem arribar. La llengua no es pot desvincular mai dels vincles afectius que ens proporciona, del pont que ens ajuda a establir amb els altres. Per això només a través del coneixement i ús de la llengua d'un país es pot copsar la seva naturalesa real, es pot produir el reconeixement mutu entre els que pretenen comunicar-se. Et parlo en aquesta llengua perquè et reconec com a proper i no t'excloc, jo et parlo en la teva llengua perquè vull formar part d'aquest tot.

Najat El Hachmi, escriptora.

«El català, llengua comuna»

Les entitats signatàries d'aquest manifest, associacions de persones immigrades i organitzacions de suport a les poblacions immigrades, volem compartir amb el conjunt dels ciutadans les nostres reflexions al voltant de la llengua catalana i dels elements que faciliten el procés d inclusió social de les persones nouvingudes. Creiem que són una sèrie de punts als quals la societat catalana no pot renunciar si pretenem construir una societat justa i cohesionada. Per tot això manifestem el següent:

1. L'arribada de gent de tot el món ha fet que en aquesta terra es parlin avui dia més de 250 llengües. Aquí vivim també en xinès, en wòlof, en urdú, en quítxua, en anglès, en gallec, en amazic o en àrab. Oferim les nostres llengües i cultures d'origen per enriquir aquest país, i aquest oferiment creiem que la societat catalana l'ha d'aprofitar.

2. Les administracions i institucions públiques han d'apostar per un model educatiu inclusiu, que no segregui l'alumnat per motius d'origen, i que potenciï el reconeixement de la diversitat lingüística. El català ha de ser la llengua vehicular de l'ensenyament. Aquest fet és compatible amb què es promogui el respecte de les noves llengües que ara també són catalanes.

3. En aquest context de diversitat lingüística, el català és la llengua que ens uneix a tots i a totes. És l'idioma amb el qual volem construir la societat i que tothom pot compartir, per això volem que sigui la llengua comuna.

4. En aquest sentit, els poders públics encara poden fer molt més perquè tothom que vulgui aprendre el català ho pugui fer. L'ús de la llengua pròpia és un dret que recull la llei. Els poders públics, per tant, han d'establir les mesures necessàries per facilitar l'exercici d'aquest dret als qui ens establim en aquesta terra.

5. La defensa del català és la defensa de totes les nostres llengües. Volem transmetre la importància que té parlar la llengua del lloc on es viu. Nosaltres també volem que en els nostres països d'origen la llengua pròpia sigui compartida per tothom.

6. El català és una eina d'inclusió social. Quan utilitzem el català fem una aproximació real a la societat catalana i propiciem la relació entre els qui hem arribat ara i els qui van arribar abans. Fent servir la llengua aconseguim ser reconeguts com a propis del lloc i assolim, ni que sigui simbòlicament, la condició de ciutadans.

7. Adoptar la llengua pròpia és un pas necessari per gaudir d'una ciutadania en igualtat de condicions. L'adopció del català ha d'anar acompanyat també de mesures que facilitin l'adquisició dels drets socials i polítics. Aquest país té el repte que ens incorporem a la societat catalana i, així, participem en la creació d'un espai comú. Per fer-ho possible és imprescindible que ho fem en condicions d'igualtat i, per això, és tan important que adquirim els mateixos instruments i drets que té qualsevol ciutadà. Tots els drets estan lligats entre si. El dret a l'habitatge és inseparable del dret al treball, del dret lingüístic o del dret a votar. Tots van en aquesta mateixa direcció de promoure la inclusió social i l'adquisició de la ciutadania catalana.

8. El català és sinònim de cohesió. La llengua és el millor vehicle per fer comunitat, més enllà de la comunitat cultural de cadascú. L'ús de la llengua és la millor manera i la més fàcil d'implicar-se en la societat civil catalana i de construir la millor societat per a tothom.

9. La llengua és una eina d'aproximació i no pas un instrument de confrontació. Des d'alguns sectors es vol utilitzar la llengua com a arma d'enfrontament polític. Cap llengua mereix aquest tracte. Creiem en la capacitat que té per trencar els murs de la incomunicació i per desfer les fronteres que ens separen.

10. Volem viure en català! Fem del català la llengua d'acollida. No ens discrimineu pel fet d'haver nascut en un altre lloc i permeteu-nos, parlant-nos en català, que participem en la construcció d'aquest país que entre tots i totes estem edificant.

Entitats signants:

Asociación de Mujeres Ecuato-guineanas E'Waiso Ipola
Asociación de Profesionales Bolivianos en Barcelona (APBB)
Associació Catalana de Residents Senegalesos
Associació d'Amics del Poble Marroquí (ITRAN)
Associació d'Estudiants i Investigadors Xinesos de Catalunya
Associació de Dones Amazigues Tamettut
Associació de Tallers Afrocatalans (ATAC)
Associació de Treballadors Pakistanesos
Associació de Treballadors Immigrants i Marroquins de Catalunya (ATIMCA)
Centre Cultural Islàmic Camí de la Pau
Centro Boliviano-Catalán
Comunitat Palestina de Catalunya
Cornellà Sense Fronteres (membre del grup Agraw Amazic N Katalunya)
El Mirador dels Immigrants
Els Altres Andalusos
Espazo Galego dos Països Catalans
Federació d'Associacions Americanes de Catalunya (FASAMCAT)
Federació d'Entitats Bolivianes a Catalunya (Fedebol)
Federación de Entidades Ecuatorianas en Catalunya (FEECAT)
Llactacarú (Asociación de Inmigrantes Ecuatorianos en Catalunya para la Solidaridad y la Cooperación)
Plataforma per la Llengua
Rede.cat
Veu Pròpia

Podeu accedir al manifest en el web de la Plataforma per la Llengua: www.plataforma-llengua.cat/doc/manifest_santjordi08.pdf

Enllaç al vídeo: www.youtube.com/user/PlataformaxLlengua

‘Do cent’

Joan-Tomàs Sabaté i Torrents,
Països Catalans, professor
d'Educació física

Cinc ... Quatre ... Tres ... Dos ... U ...
Maaaambó ...

Si sapigués qui em fa callar no
m'estaria ací al balcó.
I com que qui creix bé primer, més
tard talla el card.
I qui de petit en fa, de gran en vol:

“Res” potser és a “Mercès”
el que “A tu” potser és a “X”.

Res ----- Mercès
A tu ----- X

Així “X” potser és:
“Mercès” per “A tu” entre “Res”.

$$X = \frac{\text{Mercès} \times \text{A tu}}{\text{Res}}$$

Per tant, simplificant.
“Es” de “Res” se'n va
amb “Ès” de “Mercès”
i “R” de “Res”
amb “R” de “Mercès”.

$$X = \frac{\text{Me_c__} \times \text{A tu}}{\text{---}}$$

Concloent:

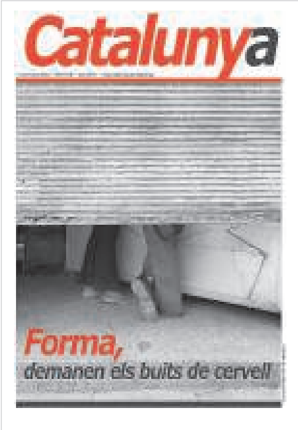
“X” és mec per a tu

X = Mec x A tu

I com que l'ordre dels factors no altera el producte:

“MEC PER A TU ÉS A TU”

Si t'ho dic amb dic, m'ofeg.
Ho deix amb presa, sorpresa.
De gust marró i gra amarg gairebé “DO CENT” “DIS CENT” “A CENT”.

Ho sent.

I si el “CENT” és la història del SABER i VOLER,

l'estiu només és el REFLEX del que passa a l'UNIVERS.

L'INFINIT, doncs, es fa ací.

¿ O potser encara paguem l'angoixa italiana convertida en pet d'aglà que cagaven des de l'aire els aligots d'urpes fletxades com fades sense jou ?

... Ou, Ou !

¿ Amb llicència FIAT uno ?

¿ Amb sis CENTS SEAT 600 ?

¿ Amb Pirelli i Olivetti ?

¿ Qui, si no, pot canviar el rumb de la força per la força ?

Un periòdic fet ací de l'aixada i l'empenta de qui ha cregut i volgut, creat i viscut la lliure relació d'ajuda col·lectiva.

Amb el CENT davant, aprope més de CENT sufixos per emprar en els CENT + CENT + CENT + ... que potser farem anar...

CENT... au, ... aura, ... aure, ... àurea, ... auri, ... è, ... ella, ... ellat, ... ellada, ... elleig, ... ellejar, ... ellenc, ... ellenca, ... ena, ... enar, ... enari, ... enària, ... enell, ... enella, ... ener, ... engrana, ...enni, ... enrama, ... èssim, ... èssima, ... esimal, ... ímetre, ... ígrad, ... igram, ...ilitre, ... ó, ... r, ... rista, ... trasiàtic, ... tració, ... rador, ... radora, ... ra, ... rafricà, ... rafricana, ... ral, ... re, ... ralitza, ... raleta, ... ràlid, ... ralida, ... ralisme, ... ralista, ... ralitzable, ... ralitzar, ... ralització, ... ralitzador, ...ralitzadora, ... ralitza, ... rals, ... rament, ... ramericà, ... ramericana, ... rant, ... rar, ... rada, ... rasiàtic, ... rasiàtica, ... rat, ... rada, ... redreta, ... reesquerra, ... reeuropeu, ... reeuropea, ... ric, ... rica, ... rics, ... riques, ... rífug, ... rífuga, ... rifugador, ... rifugadora, ... rifugació, ... rifugacions, ... ríol, ... rípet, ... rípeta, ... risme, ... rista, ... ro, ... rosfera, ... rosimètric, ... robàric, ... robàrica, ... roccidental, ... rolecit, ... rolecític, ... ròmer, ... romongòlic, ... romongòlica, ... roplasma, ... roriental, ... rosfera, ... rosimètrica, ... rosoma, ... rospermes, ... um, ... umvir, ... umvirs, ... umviral, ... umvirals, ... umvirat, ... uple, ... upla, ... uplicar, ... úria, ... uriació, ... uriat, ... uriada i ... urió.

I tres radicals...

CENT ... cames, ... caps i ... peus.

I amb el CENT al mig, tres infixos ...

Con ... ració, con ... rar i con ... cèntrica.

I amb el CENT final, més de seixanta mots...

Jacent, subjacent, adjacent, interjacent, accent, decent, indecent, condecent, recent, munificent, displicent, reticent, convincent, concent, docent, innocent, contabescent, pubescent, rubescent, acescent, marcescent, glaucescent, iridescent, incandescent, recrudescent, turgescent, quiescent, aquiescent, alcalescent, hialescent, caulescent, acaulescent, triplocaulescent, tumescent, intumescent, canescent, evanescent, insenescent, glabrescent, acrescent, concrescent, degenerescent, virescent, arborescent, fosforescent, florescent, eflorescent, fluorescent, putrescent, antiputrescent, purpurescent, lactescent, frutescent, sufrutescent, deliqüescent, flavescent, efervescent, dehiscent, indehiscent, luminiscent, concupiscent, reviviscent, abducent.

I si a mi em volen fer ENSENYAR competència i competitivitat que “S'HO FACIN MIRAR”!

L'enfrontament i la submissió és un preu que amb mi no arribarà. Ni a peu ni de cap manera.

I si treballo per menjar, menjaré per alliberar del Camp tarragoní l'abús industrial, turístic i financer.

De la terra no és la guerra si no de l'ambi... i l'especula...

I on hi havia blat i col no hi pot haver dol.

Deixeu que la terra faci la seva mil·lenària digestió i no li punxeu la panxa.

Que nosaltres per amanir ja tenim oli d'oliva i el volem fer i premsar malgrat el brut pet...r...oli.

Deixeu-nos, doncs, caminar. Que així veiem passar l'ocell que ve d'allà, té blat per endrapar i alegria per donar.

Volem el pas tranquil per gaudir la vida al pas. Compartir amb els propers la pena del llunyà. Un cel net i clar i terra amb pugó que no deixi ni un gra de panís genèticament modificat.

¿Què som ? ... Lo que sem...

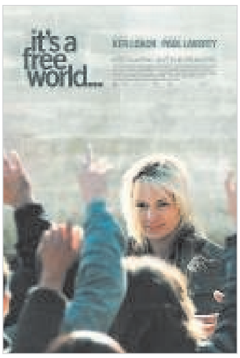
I em puc esvair si no em queda ni un enciam d'ahir. Justícia laboral. I no només ací sinó glocal ...

¡S'hi val ! ...

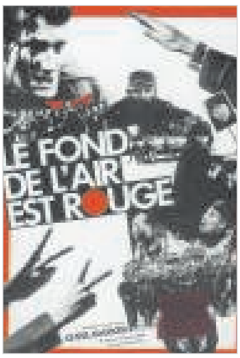
Pel·lícules

“GOODBYE AMERICA”
Sergio Oksman, 2006
Elías Querejeta produeix aquest documental que és una llarga entrevista a l'actor Al Lewis, l'avi de la sèrie “La família Muntser” en la qual repassa la seva etapa de militància política. Imprescindible.

“IT'S A FREE WORLD...”
Ken Loach, 2007
Un professional en Recursos Humans munta una empresa de col·locació laboral on els beneficis s'obtenen amb l'explotació dels treballadors immigrants. Un cru retrat de la realitat que totes coneixem.

“LE FOND DE L'AIR EST ROUGE”
Chris Marker, 1977-1993
Diari de viatge del gran documentalista Chris Marker a les trinxeres de les lluites revolucionàries (Vietnam, París, Xile...). Monumental pel·lícula en què s'uneixen la poesia i el testimoni.

“SACCO Y VANZETTI”
Giuliano Montaldo, 1971
A l'Amèrica dels anys vint dos immigrants anarquistes italians són acusats falsament d'homicidi. Un clàssic basat en fets reals en què té tanta força la imatge com la paraula i la defensa que fan els protagonistes.

> OPINIÓ

Compromís comunicatiu per enfortir la xarxa

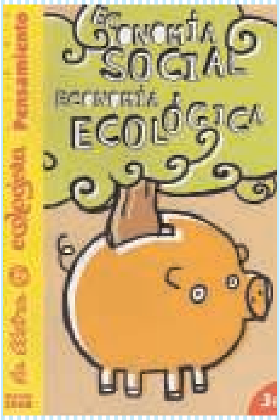
Laia Altarriba, periodista

La lluita dels conductors d'autobusos de TMB, a Barcelona, ha estat un dels exemples de lluita obrera més combatius i interessants dels darrers anys als Països Catalans. Ha estat especialment interessant per dos aspectes: perquè era una lluita ofensiva (és a dir, no era per defensar-se d'una agressió empresarial, sinó per aconseguir més drets) i perquè ha sabut connectar amb col·lectius combatius de la ciutat i l'àrea metropolitana que li han donat suport des del carrer. Però a més, des del punt de vista comunicatiu, ha estat molt interessant perquè ha mostrat la potencialitat que tenim els diversos mitjans alternatius quan treballem en comú. Em refereixo a les diverses edicions que vam fer del periòdic que vam anomenar “Dos dies!” i que tenia per objectiu explicar els motius de la vaga dels treballadors d'autobusos. El vam editar conjuntament “L'Accent” (jo formo part del consell de redacció d'aquest periòdic), la “Directa” i el “Catalunya”, la revista que teniu a les mans. Durant diversos dies vam inundar Barcelona amb desenes de milers d'exemplars de la revista per superar el cercle informatiu que havien creat els mitjans del sistema per tal de criminalitzar els conductors d'autobusos en lluita. Els vaguistes van aconseguir bona part dels seus objectius. I els diversos mitjans que vam donar-los veu hem d'estar contents d'haver contribuït a la seva lluita. Al cap de poques setmanes, vam repetir l'experiència d'un periòdic comú quan van empresonar en Franki de Terrassa.

Les dues experiències ens confirmen la necessitat de crear mitjans propis per contrarestar l'aclaparadora propaganda oficial que no deixa passar que cap missatge que pugui fer trontollar el sistema. I quan treballem de manera conjunta, la nostra feina obté un resultat multiplicador.

Això no significa que ens haguem de fusionar tots en un únic projecte. Precisament, part de la nostra força prové de la nostra diversitat. És necessari el “Catalunya”, veu del sindicalisme llibertari català, com ho demostren els 100 números de l'actual etapa. Felicitats per l'aniversari! També és necessari que l'esquerra independentista tingui un mitjà referencial com ho és “L'Accent”, i que enguany ha arribat al cinquè aniversari. I que sectors més amplis conflueixin a la “Directa”. O en l'àmbit local que floreixin experiències que segueixen l'estela de la veterana “La Burxa”, de Sants. Però quan una lluita esdevé unitària i referencial, comunicativament hi hem de donar resposta. I aquesta primavera passada hem provat que el treball puntual comú és una bona eina per reforçar les xarxes de lluita anticapitalistes.

> PUBLICACIONS

Publicació sobre Economia social, economia ecològica

Dins els monogràfics que periòdicament publiquen conjuntament les revistes "Libre Pensamiento", "Ecologista" i "La Lletra A", ha sortit un monogràfic sobre economia social, solidària i ecològica. En aquesta revista es mostren diverses experiències en funcionament que miren de canviar aquesta societat que ens ha tocat viure i que intenten trastocar i qüestionar la realitat d'opressió i explotació, intentant donar respostes sense perdre de vista que aquestes generen altres preguntes.

Una eina més de reflexió per pensar i refundar l'economia com a base per a la satisfacció de les necessitats individuals i col·lectives.

La publicació, editada per CGT, Ecologistas en Acción i Baladre, la podeu trobar als locals d'aquestes organitzacions i a distribuidores alternatives.

Quarta edició de la guia per detectar transgènics

Greenpeace ha posat a la xarxa la quarta actualització de la Guía Roja y Verde", que inclou els llistats d'empreses i marques que utilitze transgènics en el menjar que venen. Què significa aquesta guia?

Llista VERDA

Inclou aquells productes els fabricants dels quals han garantit a Greenpeace que no utilitzen transgènics –ni els seus derivats– en els seus ingredients o aditius.

Lista VERMELLA

Inclou aquells productes sobre els quals Greenpeace no pot garantir que no continguin transgènics.

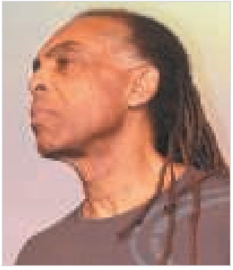
Us podeu descarregar la Guia actualitzada anant al web: www.greenpeace.org/espana/reports/gu-a-roja-y-verde

El tropicalisme a l'Escala i Ampúries de 1970

Miquel-Dídac Piñero

Entre 1970 i 1971, els cantants Caetano Veloso, Jorge Mautner i Gilbert Gil (actual ministre de Cultura del Brasil pel Partido Verde) es van establir a l'Escala i Empúries, població de tradició llibertària de l'Empordà.

En una entrevista de Xavier Planas al diari "El Punt" el diumenge 27 de juliol de 2008, Caetano Veloso explica que a Empúries gaudia de converses sobre Nietzsche amb el seu amic cantant Jorge Mautner.

Jorge Mautner és el nom artístic del cantant, compositor i escriptor Henrique George Mautner, que neix a Rio de Janeiro el 15 de gener de 1941, fill d'un refugiat jueu austríac i de mare iugoslava, poc temps després que els seus pares havien arribat al Brasil, fugint de l'Holocaust.

Per la seva banda, Gilbert Gil em va reconèixer, ja que en coneixia de l'Escala, en el decurs del Fòrum Global de moviments socials i ONG a Rio de Janeiro a primers de juny de 1992. Les paraules de Gil varen ésser: "Ja pensava que alguna vegada ens podem trobar en esdeveniments polítics i socials com ara aquest a Rio". Durant quinze dies, es varem tornar a tractar de la mateixa manera que durant el temps del franquisme a l'Escala.

D'aquesta manera, el moviment del tropicalisme, fundat l'any 1967 pel company anarquista Hélio Oiticica (1937-1980), nét del conegut anarquista José Oiticica, també va tenir un petit ressò a l'Empordà, sota el franquisme, abans d'ésser conegut a un nivell europeu més ampli.

LA SEVA CONFECCIÓ I DISTRIBUCIÓ PASSA ALS COL·LECTIUS LLIBERTARIS DE BERGA

En marxa l'Agenda Llibertària 2009

Des del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat de Berga enguany ens hem fet càrrec del projecte de l'Agenda Llibertària. Des del Berguedà Llibertari també volem col·laborar.

Com potser ja sabeu des de fa una pila d'anys es fa l'Agenda Llibertària (molts anys a càrrec de l'Ateneu Llibertari del Poble Sec i aquests darrers cinc anys des de l'Ateneu Llibertari d'Igualada). Durant aquest mes es poden enviar textos o dibuixos a: agenda@berguedallibertari.org

A més, una de les feines principals és actualitzar el directori. S'han actualitzat algunes dades de València, Ponent o Extremadura. Per això demanem el suport de totes les persones militants d'arreu per tal que puguem actualitzar al màxim el directori (el marc territorial segurament l'ajustarem per tal que el directori sigui el mínim estatista possible sense deixar de ser útil i pràctic).

Si veieu una adreça incorrecta o d'un col·lectiu que ja no existeix o veieu que falten col·lectius doncs digueu-nos-ho per mitjà d'un correu o fent un comentari aquí. Un cop afegida la informació del comentari, el borrarem.

Trobareu el directori i podeu fer els comentaris a: http://www.berguedallibertari.org/wordpress/?page_id=388

Butlletí Informatiu de CGT: Treball i Migració a l'Estat espanyol

Butlletí Informatiu número 117, editat al juliol 2008, editat pel Comitè Confederal de la CGT. Es pot aconseguir aqualsevol local de CGT.

Sumari:
- I. Introducció
-II. Drets humans.
-III. Evolució històrica de la legislació sobre estrangers a l'Estat espanyol.
III.1 Evolució normativa des de l'any 2000 a l'actualitat.
III.2 Línies definitòries de la legislació per a estrangers.
-IV. El llarg camí de la classe treballadora immigrant cap a l'estabilitat jurídica.

Fase 0. Situació irregular.
01.Drets bàsics de les persones immigrants sense papers.
A) Drets derivats de la relació laboral
B) Dret a la percepció de prestacions socials derivades de la relació laboral: Obligació de cotitzar de l'empresari, prestacions per incapacitats derivades de contingències comunes i professionals, atur.
C) Dret a les prestacions socials bàsiques D) Dret a la salut I) Dret a l'educació.
F) Dret a l'assistència jurídica gratuïta.
G) Drets col·lectius: Llibertat sindical, vaga.
H) Drets civils: Associació, reunió i manifestació.

0.2.Vies d'accés ordinàries al permís de residència i treball.
A) Règim general d'obtenció de l'autorització inicial de residència i treball.
B) El contingent de treballadors estrangers.
C) Modificacions de situacions anteriors. (De residents sense més a residència amb treball)
D) Arrelament social

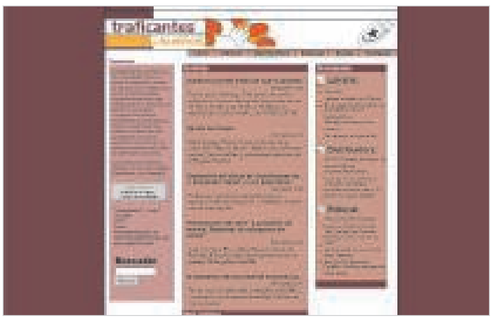
I)Arrelament laboral

El butlletí també es pot descarregar al web de CGT Catalunya: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2083

Pàgines web

CESL
http://www.ceslbcn.org/
El Centre d'Estudis Sociolaborals és un centre de formació contínua per millorar els coneixements i ampliar les oportunitats d'aprenentatge.

TRAFICANTES DE SUEÑOS
http://www.traficantes.net/
Llibreria associativa, editorial i distribuïdora per al debat entre les diferents realitats dels moviments socials.

Llibres

"La primera dècada de lluita antinuclear a Catalunya (1970-1980)" Xavier Garcia

Jordi Martí Font

"Aquestes minories havien estat desautoritzades, per dretes i esquerres, en funció de criteris ideològics consensuats pel mite del creixement, com a "contraris al progrés". A patir d'aquell moment, un cop articulada l'arquitectura polític-

co-jurídica institucional, els opositors minoritaris passarien a ser sospitosos de la democràcia, per pretendre'n vulnerar les seves lleis".

Aquest fragment podria servir per entendre l'esperit de la història que explica "La primera dècada de lluita "La primera dècada de lluita antinuclear a Catalunya (1970-1980)", del periodista i lluitador antinuclear Xavier Garcia, obra guanyadora del Premi Jaume Ardèvol dels Jocs Florals de Torroja del Priorat. L'acabo de llegir i tinc la impressió que, un cop més, el Xavier ha escrit un llibre que no arribarà als que jo crec que són els seus lectors potencials. Potencials perquè en els seus escrits hi descriuen el mateix, perquè en els seus textos coincideixen en la intenció i l'esperit. Parlo dels moviments socials de Sants, de Gràcia, de Sabadell, de Lleida... que quan busquen referents anteriors recorren només al que va passar en aquests anys (dels setanta als vuitanta) a Barcelona i voltants.

La lluita que Xavier Garcia recorda i de la qual ens dóna mil i una dades, mil i una vivències –no obstant, ell en va ser també protagonista (represaliat!)- és la mateixa que les dones i els homes que des d'aquesta nebulosa que són els moviments socials anticapitalistes portem a terme ara mateix, lluny de la tutela de partits, sindicats jeràrquics i qualsevol altre tipus d'organització que sigui fàcil de comprar.

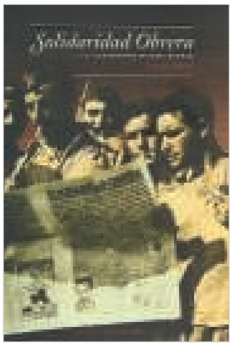
El llibre està estructurat en tres parts i 12 annexos. La primera part ('El context general d'una imposició') ens narra l'astorament d'una societat rural davant d'unes centrals nuclears que se'ls van anunciar com una fàbrica de xocolata que farien al terme municipal, els primers opositors i les trifulgues diverses que el poder econòmic de les elèctriques estén per unes terres pobres de solemnitat per comprar voluntats i assegurar-se a partida. Resulta interessant de llegir el subcapítol dedicat a les relacions del moviment amb els partits i com aquests (estic parlant dels suposadament d'esquerres, PSOE i PSUC) acaben apostant per la mobilització sense massa convenciment; o la part en què l'autor ens informa dels noms que van fer possible la nuclearització del territori i l'espoli de l'aigua entre els quals no podem oblidar ni obviar els del banquer March, Pere Duran Farell, Ferrer i Salat o el mateix Jordi Pujol, bones persones i respectables entre les bones persones i les respectables.

La segona part acabarà el 1980, concretament el 18 de gener de 1980, amb l'arribada del primer carregament d'urani a Ascó, enmig de la celebració de Sant Antoni a la localitat. És el mateix any de l'arribada de la Marxa Antinuclear de Catalunya al municipi, que intentava emular la unió de lluites socials que quatre anys abans havia representat la Marxa de la Llibertat. Un espai important d'aquesta segona part és ocupat per l'entesa entre el moviment social i els científics, els professors universitaris i els periodistes que doten de teoria i de presència pública, fins que són censurats, el moviment, alhora que el distanciament del poder polític i econòmic esdevé cada cop més important.

El tercer capítol ('Testimonis, presències i fidelitats' o 'Breu diccionari de resistents') inclou breus ressenyes biogràfiques de les persones més destacades de tot el moviment antinuclear amb un interès especial i lògic pels periodistes que com ell van posar-se al costat del poble en una lluita tan transcendental com aquesta i que només es va perdre en part. Són molts noms entre els quals en vull destacar dos: Joan Carranza, alcalde antinuclear d'Ascó mort a l'exili de Santa Coloma de Farners; i Miquel Redorat, capellà d'Ascó i membre de la Defensa Popular del municipi, incansable activista antinuclear, difamat pels esbirros de Fecsa que no van estalviar-se acusar-lo de tot els mal haguts i per haver perquè es va enfrontar durant deu anys seguits sense pausa a una de les bèsties més actives de la plaga capitalista: l'energètica.

L'apartat dels annexos representa, també, un motiu de joia per als qui fa temps que volíem llegir de primera mà manifestos, textos i opinions del moment expressades en veu alta sobre el conflicte en qüestió. S'hi inclouen molt diversos textos però jo en destacaria dos: d'una banda el text "1 any de lluita contra les centrals nuclears a les comarques de l'Ebre" que va redactar el mateix Xavier Garcia el 1975 i que llegit ara aclarirà a qui encara no ho tingui clar què va passar en aquesta lluita i quines postures hi havia, inclòs el difícil partit que alguns van prendre; i el "Via Crucis de la Ribera d'Ebre", el text que Redorat va escriure per al viacrucis que va organitzar a l'interior de l'església d'Ascó l'agost de 1976 en record de les víctimes d'-Hiroshima.

El llibre inclou també imatges d'arxiu molt interessants per entendre el moment en qu`es van desenvolupar les mobilitzacions.

'Solidaridad Obrera y el periodismo de raiz ácrata"

FRANCISCO MADRID
Ediciones Solidaridad Obrera

L'investigador Paco Madrid, a través d'aquest llibre fa un esbós del que podrien ser les línies mestres d'un estudi sobre el moviment obrer espanyol de tendència anarquista i del mateix moviment anarquista, prenent com a fil conductor al propi diari obrer, la germana del "Catalunya", "Solidaridad Obrera", però també a tot el conglomerat cultural que l'anarquisme va desplegar llavors i continua desplegant en l'actualitat. Aquest llibre inclou des dels inicis de la premsa obrera vuitcentista fins a 1939.

La història del "Catalunya" de moment només es pot llegir en el llibre "Anarquisme i catalanisme" de Jordi Sabater, a Edicions 62.

Revistes

NOTICIA CONFEDERAL
Revista trimestral de la CGT del Pais Valencià, actualitat sindical i social, Av. del Cid 154, 46014 València, www.cgtpv.org

LE CHAT NOIR
Butlletí de la CNT 66 (Perpinyà), hlm Saint Mathieu cour F, rue des Rois de Majorque, BP 90256 Perpinyà cedex 66002, www.cnt-f.org/cnt.66/

LA BICICLETA
Revista dels moviments socials i de l'independentisme de Tarragona i el Camp. Es reparteix en mà a la ciutat de Tarragona.

DIGUEM-HO!
Publicció mensual de l'Agasalla, Joves de la Catalunya del Nord. Informació d'activitats diverses. http://agasalla.blogspot.com/

> IMATGES QUE PARLEN

Cent!

Josep Estivill

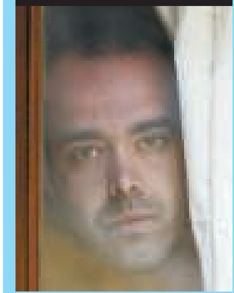
Cent noms i cent imatges dels darrers cent catalunyes -llistats sense cap ordre en particular.
01. Joe Hill, músic i revolucionari nord-americà.
02. CENU (Comitè de l'Escola Nova Unificada): una experiència revolucionària en l'ensenyament.
03. Ken Loach, la repressió i la lluita: "És un món lliure", "El vent que agita la cibada", "La toma", "Agenda Oculta"...
04. Copyleft: democratitzar l'accés a la cultura.
05. Durruti: el mite anarquista.
06. M. Eisenstein, la revolució amb majúscules: "El cuïrassat Potemkin", "La vaga", "Octubre", "¡Que viva México!".
07. Objecció fiscal: zero euros a l'exèrcit.
08. Laurent Cantet, cineasta que mostra les patologies del nou capitalisme: "Recursos Humans", "L'emploi du temps".
09. John Sayles, cineasta anarquista nord-americà.
10. Jaume Perich: dibuixant i molt més.
11. Prosper Olivier Lissagaray, cronista de la Revolució de 1871.
12. Ràdios lliures, contrainformació a les ones: Ràdio Pica, Ràdio Paca, Ràdio Klara, Contrabando, Ràdio Bronka.
13. Francesc Ferrer i Guàrdia: llibertat i educació.
14. Jean Vigo, un deu en rebel·lió anarquista: "A propòsit de Niça", "Zero en conducta", "L'Atalante".
15. Patxi Pérez, pioner insubmís.
16. Marcel·lí Massana: un mite de la querrilla anarquista.
17. Noam Chomsky: lingüista i pensador llibertari.
18. Contrainformatius: "Diagonal", "Directa", "L'Avanç", Contrabanda...
21. Felip Cortiella, dramaturg llibertari
22. Ramon Barnils, el referent: director de la "Soli" i el "Catalunya" als setanta.
23. Joan Salvat-Papasseit, el poeta, avantguardista i rebel.
24. Colectivo la Plataforma, perquè la Història encara no s'ha acabat.
25. Joaquim Jordà, una mirada lliure i alliberadora: "Mones com la Becky", "De nens", "Vint anys no són res".
26. El ratolí Maus, la memòria de l'horror dels camps d'extermini nazis.
27. Francesco Rosi, director del compromís polític: "Salvatore Giuliano", "El cas Mattei", "Cadàvers excel·lents", "Les mans sobre la ciutat".
28. Joan Peiró, sindicalista i director del "Catalunya" durant la Guerra Civil.
29. Josep Renau, fotomuntador del compromís i la cultura.
30. Mujeres Libres, pioneres de l'alliberament feminista.
I podríem seguir fins als cent...

DÍDAC SALAU, FOTÒGRAF DEL COL·LECTIU "CATALUNYA"

'Estimar un ideal és com construir un món millor'

"Ens projectem cada cop més cap enfora en solitud i cap endins en companyia"

> LA FRASE...

"La foto que valoro més és la que encara no he fet, les que em queden per fer i les que mai no he fet"

"Trobo que els mitjans contrainformatius únicament es dediquen a donar la volta a les notícies dels grans mitjans però en copien la forma".

Text: **Xavier Roijals.**
Foto gran: **Dídac Salau;** foto petita: **Michelle Lòpez.**

En aquest número del "Catalunya" entrevistem Dídac Salau, possiblement el company que porta més temps col·laborant amb el col·lectiu que fa aquesta revista. Fotògraf de formació i vocacional, moltes de les fotografies que han documentat al llarg dels anys les nostres lluites i han estat publicades a la nostra premsa són seves. Té publicats dos llibres, "Sindicalisme amb A" (editat per la CGT de Catalunya l'any 2000) un llibre que fa un extens "recorregut fotogràfic per una organització anarcosindicalista" (tal com diu a la primera pàgina) dels conflictes on va participar la CGT de Catalunya a la segona meitat dels noranta; i "Cuatro años son nada" (autoedició, 2007), un llibre en clau lírica i poètica que parteix del quart aniversari de la invasió de l'Iraq.

-Com i quan vas entrar a formar part del Col·lectiu Catalunya?

-És difícil de dir, primer per la meva mala memòria i després perquè mai va haver una data oficial d'entrada al col·lectiu. Es més, no sé si mai hi ha hagut una entrada oficial.

Si et refereixes a les primeres col·laboracions amb el "Catalunya", penso que van ser cap a l'any 96 arran d'una vaga de treballadors del metro de Barcelona.

-Què destacaries d'aquells primers temps?

-Tractant i retratant aquells que defensen els seus llocs de treball, les seves condicions de vida i els que lluiten per un món més just, he apres moltes coses i coses no només relatives als conflictes en el món del treball ni únicament referents a la desigualtats socials sinó també sobre el propi mitjà amb el que tractava aquell tema: la fotografia.

No em cal pensar massa per trobar el record més sensible d'aquells primers temps al "Catalunya". Va ser a Beziers, a l'Estat francès. A una reunió d'exiliats, sota un arbre que havien plantat feia 60 anys uns antics militants de la CNT, la Sara i en Guillen. Allà vaig trobar una gent que lluny de la seva terra mantenia un amor per la solidaritat fora del comú, una gent que es va fer gran amb la utopia i la utopia es va fer gran amb ells, uns homes i dones que després d'haver passat una guerra entenien que estimar un ideal es la manera de anar construint un món millor però sobretot d'anar-se construint a ells mateixos; com a homes i com a dones. D'aquells que vaig anar a veure i amb els que vaig poder compartir una estona ja en queden pocs, s'han anat morint com d'altres que encara no els tocava.

-Però les teves col·laboracions han continuat fins el present. Com valores el Col·lectiu Catalunya d'ara mateix? Quines diferències hi trobes amb el passat?

-Les meves col·laboracions continuen encara que s'han modificat i reduït. En els últims anys he tingut la possibilitat d'encarregar-me d'algunes portades d'aquesta publicació (del "Catalunya") i en aquestes portades he intentat exposar paradoxalment els temes centrals que el col·lectiu havia escollit. Trobo que els mitjans contrainformatius únicament es dediquen a donar la volta a les notícies dels grans mitjans però en copien la forma.

Si es vol arribar a la societat per aportar un missatge alternatiu a l'oficial jo escolliria també desmarcar-se d'aquells mètodes inventats als departaments de màrqueting relatius a com arribar amb una idea el més ràpidament possible al cervell de l'espectador perquè aquest són els que van minvant les facultats intel·lectuals de la societat. Jo prefereixo utilitzar missatges ambigus, potser contradictoris, sí; però interpretables.

El "Catalunya" ara està més obert al terreny social, penso que aquella primera època que vaig viure estava més dedicat als afers sindicals i del treball. Suposo que és per això i pel que m'ha semblat veure que en aquests darrers temps el "Catalunya" té més acceptació a nivell de joves, col·lectius i moviments socials i menys en el terreny sindical, quan aquests dos sectors haurien de ser vasos comunicants.

Pel que fa a les altres diferències de funcionament, doncs les han marcat els pocs homes que controlen la cadència de l'estat de les coses, no t'espantis: em refereixo al fet que ara els consells de redacció es fan via correu electrònic, sovint les entrevistes, també, disposem d'aquelles avantatges teòrics d'allò que no sabem fer servir (parlo per mi). Aquests nous mitjans aporten rapidesa, immediatesa i comoditat, és innegable però ens fan parar a pensar?, i ja no parlo del col·lectiu parlo a nivell social.

Absorbits per un món telemàtic cada vegada més virtual penso que anem perdent orígens i també identitats, ens projectem cada vegada més cap enfora en solitud i cap endins en companyia. Quan allò natural seria projectar-se cap a endins en solitud i cap a fora en companyia.

-Quina és la foto que valores més?

-La que encara no he fet, les que em queden per fer i les que mai no he fet, ni faré. Aquestes són les que recordo. Totes les altres les he d'oblidar.

-Durant tot aquest temps has fotografiat tota mena de mobilitzacions i conflictes laborals. Quin destacaries més, de quin te'n recordes més?

-Particularitzar un conflicte em semblaria injust. M'agrada documentar de manera particular aquelles situacions en què els homes i les dones lluiten per millorar les seves condicions i amb això les de la resta de la societat. La solidaritat m'emociona i m'entendreix. La solidaritat és per mi com l'amor, de les coses més boniques que es poden donar i rebre.

Pensant en això i per reviure un moment concret recordo un fet que em va emocionar força: havia estat fent un seguiment dels treballadors de Renfe en lluita per les seves condicions i per les d'un ferrocarril públic en retrocés davant la inversió de l'estat al tren d'alta velocitat, quan em van convidar a fer un passi de diapositives en un congrés de ferroviaris. (Sempre que faig fotografies em sento en deute amb els fotografiats i amb el temps, trobo que han estat generosos per regalar-me una part de si mateixos).

En acabar el passi van aplaudir i van aplaudir-se. Això em va emocionar crec que vaig deixar caure alguna llagrimeta... i tot.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Crisi

Jordi Martí Font

Qui mana té paraules per a tot. I de la anormalitat que representa que la destrucció de l'hàbitat humà al planeta vagi a tota màquina, que qui treballa sigui explotat tant com poden i que la distància entre allò que tenen uns i allò que desitgen altres sigui cada cop més gran no en diuen res, perquè la normalitat no té nom. Ara bé, si alguna peça, per petita o gran que sigui, perd la compostura i deixa de fer el paper que li havien assignat, aleshores, crisi. I la crisi serveix per a tot: per destrossar encara més el món que és de totes i tots, per explotar una miqueta més els qui vivim del nostre treball i per esprémer més encara els pobres a mans dels rics.

Per cert, als pobres ja ens buscaran motius clars i contundents per a la "crisi". No veieu aquesta colla de gent que vénen a atracar-nos des de l'altre costat de l'Estret de Gibraltar? Aquests que tenen el mateix color de pell que nosaltres i alguns més osc però parlen llengües estranyes? Doncs aquests són els culpables... de la crisi. Aprenguem a odiar-los de la mateixa manera que estimem els nostres botxins!

Diran crisi i ens abaixaran el sou que ens serveix per viure. Diran crisi i ens robaran més hores de vida. Diran crisi i ens fotran al carrer amb una patada al cul i pobre de tu que et queixis, que hi ha crisi. Duran crisi i enviaran les seves fàbriques a Polònia o al Marroc. Diran crisi i ens prendran la cera de les orelles. I com babaus direm que sí, que hi ha crisi. I mirarem cap a baix i odiarem qui hi vegem. I odiarem els culpables... de la crisi.

Gep Boterut, saber qui mana

Sense comentaris afegits ni interpretacions innecessàries, el diàleg entre Gep Boterut i Alícia a *A través del mirall*, continua desprenent la total sensació de veritat que les paraules dels personatges de Lewis Carol (1832-1898) desprenien ja quan l'escriptor els les va posar a la boca:

"-Quan jo uso una paraula -féu Gep Boterut, en un to més aviat desconsiderat- vol dir el que jo decideixo que digui..., ni més ni menys.

-La qüestió és -féu Alícia- si es pot fer que les paraules signifiquin tantes coses diferents.

-La qüestió és -féu Gep Boterut- qui mana..., -amb això n'hi ha prou".

La traducció catalana d'Amadeu Viana reflecteix amb tota la perfecció la rapidesa de la llengua parlada, i alhora dota Gep Boterut de tota la intel·ligència que l'home en forma d'ou –o l'ou que és un home- (o l'home-ou) té.

Ell és allò que ens diu que és i en el cas de les altres paraules, saber qui mana ens donarà qui les dota del significat del moment. Tan simple i complicat com això.